ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΪΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1956 | ΤΕΥΧΟΣ 73ον

ΣΤΗ ΡΟΔΟ
ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΟΚΙΜΟΥΣ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΟΥΣ

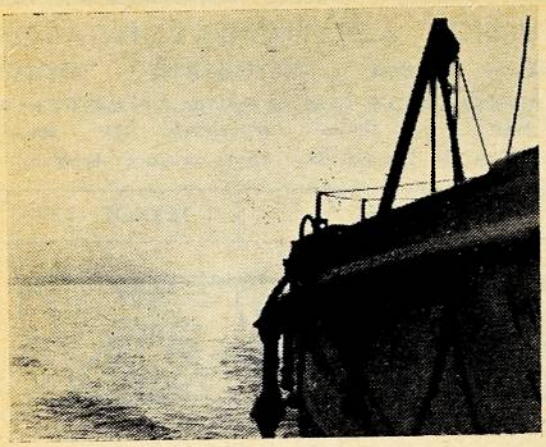
Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

Πρέπει ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες νὰ γνωρίσουμε καλὰ τὴν Ἑλλάδα μας. Εἶναι ἡ πιὸ ὄμορφη χώρα τοῦ κόσμου. Καὶ ἐνῶ οἱ ξένοι ἔρχονται ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς νὰ τὴν προσκυνήσουν καὶ νὰ τὴν καμαρώσουν, ἐμεῖς;... ἐμεῖς διστάζουμε ὄχι μόνον νὰ ταξιδέψουμε λίγο, ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ....καὶ ν' ἀνεβοῦμε...στὴν Ἀκρόπολί μας ἀκόμη.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ἀφ' ὅτου μοῦ ἀνετέθη ἡ Διοίκησις τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, ξεσήκωσα τοὺς δοκίμους καὶ ἐπισκεφθήκαμε τὴν Πελοπόννησο (ἐκδρομὴ Μηκυνῶν—Ναυπλίου—Ἐπιδαύρου), τὰ περίχωρα τῆς Ἀττικῆς (Τύμβο Μαραθῶνος—Λίμνη Μαραθῶνος κλπ.), τὴ Στερεὰ Ἑλλάδα (Θήβα—Λεβάδεια—Ἀράχωβα—Δελφούς), τὴ Μακεδονία (Θεσσαλονίκη—Ἔδεσσα κλπ.), καὶ τελευταία τὴ Ρόδο.

Κατὰ τὴν ἐκδρομὴ λοιπὸν τῆς Ρόδου, ποὺ ἔγινε ἀπὸ τῆς 8 μέχρι τῆς 14ης Μαΐου 1956, κράτησα μερικὲς σημειώσεις.

Καὶ τώρα, ξεφυλλίζοντας τὰ χαρτιά μου προσπαθῶ νὰ ζωντανέψω τὶς ἀναμνήσεις μου καὶ νὰ σᾶς πῶ καὶ γὼ μερικὰ πράγματα ποὺ μοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι καὶ ποὺ ἄλλοτε τὰ ἔβλεπα μὲ ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια μου ἀπὸ ἔκπληξι καὶ ἄλλοτε μὲ κλειστὰ τὰ βλέφαρα, ἀλλὰ μὲ ἀναμμένους τοὺς φακοὺς τῆς ψυχῆς καὶ μὲ ὅλη τὴ θέρμη τῆς καρδιᾶς μου.

Ο ΜΙΑΟΥΛΗΣ

Ο ΜΙΑΟΥΛΗΣ

Εἶναι τὸ πλοῖο ποὺ μᾶς πῆγε στὴ Ρόδο.

'Ολόλευκο σὰν νυφούλα στέκει περήφανα στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς. Μπαίνοντας μέσα, ἔχεις τὴν αἴσθησι ὅτι βρίσκεσαι σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο πρώτης τάξεως. Ὅλα ἄνετα, πεντακάθαρα, καλοβαλμένα. Τὰ σαλόνια καὶ τὰ ἔπιπλα καμωμένα ἀπὸ ξύλο ἐλιᾶς καὶ στολισμένα μὲ ὡραιότατα κάδρα γνωστῶν ζωγράφων μας, δίνουν μιὰ εἰκόνα ἀσυνήθιστη γιὰ 'Ελληνικὰ καράβια. Οἱ καμπῖνες κάτασπρες, βαμμένες μὲ ντοῦκο, ἄστραφταν πραγματικὰ καὶ σοῦ ὑπόσχονταν ὅτι τὶς ὧρες τῆς νύχτας θὰ τὶς περάσῃς εὐχάριστα, σὰν θὰ γύρῃς στὰ κατακαίνουργα καὶ ἀναπαυτικὰ κρεβατάκια. Οἱ σερβιτόροι καὶ οἱ καμαρῶτοι, μὲ τὶς ὁλόλευκες μπλοῦζες, τὸ μαῦρο παντελόνι καὶ τὸ παπιγιόν, δίνουν τὴν ἐντύπωσι πὼς θ' ἀρχίσῃ σύντομα κάποια δεξίωσι.

Στρωθήκαμε κι' ὅλας στὶς ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες καὶ πίνουμε τὸν καφέ μας, ὡς ποὺ σὲ λίγο νοιώθουμε πὼς τὸ πλοῖο σαλπάρει. Σηκωθήκαμε γιὰ νὰ θαυμάσουμε τὸ πολυθόρυβο λιμάνι καὶ ν' ἀποχαιρετήσουμε τὴν 'Αθήνα, τὴν Καστέλλα καὶ τὶς πανύψηλες καπνοδόχους τῶν ἐργοστασίων ποὺ στέλνουν στὸν Οὐρανὸ τὶς ὁλόμαυρες τολῦπες καπνοῦ. Χωρὶς ἄλλο, τὸ καράβι μας εἶναι τέλειο, ὁ καιρὸς εἶναι ἐξαίρετος καὶ ἡ χαρὰ μπῆκε ἀνάμεσά μας, γιατὶ ἀπὸ τώρα βλέπω πὼς τὰ πάντα ζωηρεύουν. Ἕνα πνεῦμα ἀλληλοεκτιμήσεως ἔχει ἁπλωθῆ σ' ὅλους τοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς, στοὺς ἀξιωματικούς, στοὺς δοκίμους, στοὺς προσκεκλημένους μας. 'Ασφαλῶς θὰ περάσουμε ὡραῖα· καὶ τὸ πλοῖο μὲ τοὺς ἤχους μιᾶς εὔθυμης μουσικῆς ποὺ ἀκοῦμε ἀπὸ τὰ μεγάφωνά του ὑπερήφανο σχίζει τὰ νερὰ κι' ἀνοίγεται στὸ Σαρωνικό.

'Εμπρὸς λοιπὸν γιὰ τὴ Ρόδο....!

Στὴ γέφυρα, κυττάζοντας τὴ γαλάζια θάλασσα.

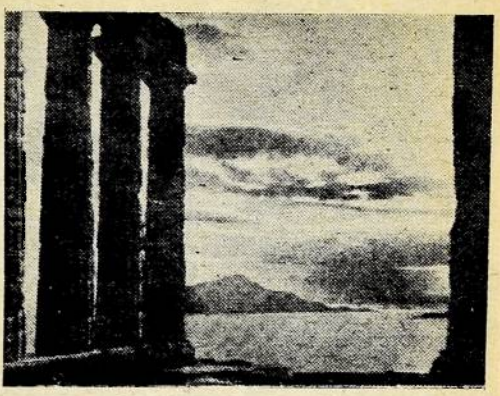
***

ΤΟ ΣΟΥΝΙΟ

'Αθάνατο 'Ελληνικὸ πνεῦμα, πῶς φαντάζεις περήφανα στὸ βράχο αὐτὸ τῆς 'Αττικῆς γῆς! Οἱ κολῶνες ὁλόρθες, κάτασπρες, γεμάτες φῶς μᾶς φέρνουν διόμυσι χιλιάδες χρόνια πίσω, ὅταν ἐκεῖ στὸ ἀπόκρημνο ἀκροτῆρι ἕνας θεόρατος ναὸς τοῦ Ποσειδῶνα ὑψώνονταν. 'Ολόφωτος, πανόραμα γιὰ κάθε περαστικὸ ξένο, προσκύνημα γιὰ ὅλες τὶς γενιές. Γέρνει ὁ ἥλιος πίσω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ ἀθάνατου ναοῦ καὶ νομίζεις πὼς οἱ ἕνδεκα κολῶνες ποὺ στέκουν ἐκεῖ ἀχτινοβολοῦν. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κολῶνες

αὐτές, ὁ Λόρδος Βύρων προσκυνῶντας τες χάραξε τ' ὄνομά του. Ναί! αὐτὸς ὁ φιλέλληνας, ἔδωσε τὴν ψυχή του στὴν Ἑλλάδα, ὅπου γεννήθηκε ἡ Ἐλευθερία· ἔδωσε καὶ τὴ ζωή του...Μὰ τώρα;... Τώρα οἱ λόρδοι ἀρνιοῦνται σ' ἕνα κομμάτι τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι ἐλεύθερο. Ἀλλὰ ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Μπάϋρον μένει... Καὶ θὰ μένῃ γιὰ πάντα ἐκεῖ, κάτω στὴ βάσι μιᾶς κολώνας τοῦ Θεοῦ Ποσειδῶνα, σὰν σύμβολο τῆς ἀκατάλυτης ἰδέας τῆς ἐλευθερίας, ποὺ μόνον οἱ ἐλεύθεροι κι' ἀνώτεροι στὸν πολιτισμὸ ἄνθρωποι νοιώθουν.

Καὶ τὸ ὅραμα σβύνει καὶ χάνεται καθὼς τὸ πλοῖο μας μπαίνει ἀνάμεσα στὰ νησάκια μας, στὶς Κυκλάδες.

ΣΟΥΝΙΟΝ : ΝΑΟΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ

***

ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ ΞΕΣΠΟΥΝ

Τὸ ἀεράκι μᾶς δροσίζει ὅλους. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ καθήσῃ σ' ἕνα μέρος. Γυρίζουμε παντοῦ. Ὁ καθένας θέλει νὰ χορτάσῃ, μὲ τὰ μάτια, καὶ μὲ τὴ ψυχή του τὴν ὡραιότητα τούτης τῆς φύσης. Πανώρια νησάκια περνοῦν μπροστά μας μὲ τὰ ὁλόασπρα σπιτάκια τους. Οἱ γλάροι γράφουνε κύκλους πάνω-θέ μας, καὶ μεῖς,... ἀπολαμβάνουμε..., ὅλο ἀπολαμβάνουμε... Μὰ ἀπὸ κάπου ἔρχονται, χαρούμενα ξεφωνητὰ καὶ σὲ λίγο ἀκούγονται τραγούδια ἀπὸ καλοβαλμένες ὁλόδροσες φωνές. Φαίνεται πὼς μαζί μας ταξιδεύει καὶ ὁ Ἀπόλλωνας μὲ τὴ χορῳδία του ποὺ τὴν ἀποτελοῦν σειρῆνες ἀφρόπλαστες. Προχωροῦμε πρὸς τὴν πρώρα καὶ νά!...τὸ θαῦμα.

Σαράντα ὁλόδροσα κορίτσια ἔχουν σχηματίσει μιὰ ἀνθοδέσμη πολύχρωμη καὶ μὲ τὶς γλυκὲς φωνές τους τραγουδοῦν... Ναί! τραγουδοῦν μὲ ξεφάντωμα χαρᾶς, δίνοντας ζωὴ σ' ὅλους μας. Τὰ νειᾶτα ξεσποῦν σ' ἕναν ὕμνο πρὸς τὸ θεό, πρὸς τὴν Ἑλληνικὴ φύσι, πρὸς τὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ μας καὶ τῆς θάλασσας.

Εἶναι τὰ κορίτσια τῆς Δημοσίας Ἐμπορικῆς Σχολῆς Θηλέων Ἀθηνῶν, ποὺ μὲ τὸ διευθυντή τους, τὸν ἐξαίρετο κ. Κωστοῦρο καὶ τοὺς καθηγητάς των ἀποφάσισαν νὰ κάμουν ἐκδρομὴ στὴ Ρόδο.

Χίλια λοιπὸν εὖγε στὸν ἄνθρωπο ποὺ θέλησε νὰ γεμίσῃ τὶς ψυχὲς τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν μὲ τὸ Ἑλληνικὸ μεγαλεῖο. Χίλια εὖγε στὰ κορίτσια αὐτὰ ποὺ μὲ τὸ ἦθος τους, τὴν εὐγένειά τους, τὴν πολιτισμένη ἐμφάνισί τους, τὴν ἄδολη καρδιά τους καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά τους, προκάλεσαν τὰ ἐνθουσιώδη σχόλια ὅλων. Οἱ καθηγηταί

Ὁ κ. Κωστοῦρος, ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης, οἱ καθηγηταὶ καὶ αἱ τελειόφοιτοι τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς

των πρέπει νὰ εἶναι ὑπερήφανοι, γιατὶ μὲ τοὺς κόπους των καὶ μὲ τὶς θυσίες των θὰ παραδώσουν σὲ λίγο στὴν Ἑλληνικὴ κοινωνία τὶς νέες αὐτές, μὲ Ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ καρδιὰ καὶ μὲ ἀνώτερη ἀντίληψι τῶν ὑποχρεώσεών των ἔναντι τοῦ Πολιτισμοῦ μας.

Μά, νά!... τώρα, ὅλες οἱ κοπέλλες μὲ τοὺς καθηγητάς των, τοὺς πολυαγαπημένους των κ.κ. Ρούτσην, Μούντριχαν, Σταματογιαννόπουλον, τὶς κυρίες Δρούτση—Βελιανίτου— Παναγιώτου—Σκοπέτου καὶ τὴ Δδα Πιτακᾶ χορεύουν τοὺς ἀθάνατους Ἑλληνικοὺς χορούς μαζὶ μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς δοκίμους τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων. Πλημμυρίζει ἡ ψυχή μου χαρὰ σὰν βλέπω τὰ νειάτα νὰ ξεσποῦν σ' ἕνα εὐγενικὸ καὶ ἄδολο ξεφάντωμα χαρᾶς, ποὺ μεταδίδεται σ' ὅλο τὸ πλοῖο. Λὲς καὶ κάποιος ἀόρατος μαέστρος διευθύνει τὰ πάντα, ἔτσι ποὺ ὅλοι ξεχνῶντας τὶς πίκρες τῆς ζωῆς των νὰ χαίρωνται, ὅλοι νὰ γελοῦν στὸ πλοῖο αὐτό, ποὺ ἀθόρυβα σχίζει τὰ καταγάλανα νερά, προχωρῶντας πρὸς τὴν Δωδεκάνησο. Καὶ τὸ πλοῖο προχωρεῖ καὶ ἡ χαρά, τὸ τραγούδι, φτάνουν στὸ ζενίθ. Ὁ ἥλιος κατακόκκινος βουτιέται τώρα στὴ θάλασσα καὶ τὴ βάφει μὲ χίλιες δυὸ ἀποχρώσεις καὶ μᾶς κάνει νὰ σταθοῦμε γιὰ λίγο νὰ θαυμάσουμε τὸ ἡλιοβασίλεμα αὐτό! Ὑπέροχη πραγματικὰ εἰκόνα!

Τώρα, σιγὰ-σιγά, τὸ σούρουπο ἔρχεται ν' ἀλλάξῃ τὴ σκηνοθεσία. Σκιὲς μακρυνές, σιλουέτες γεμάτες γοητεία καὶ μυστήριο διαγράφονται στὸ πέλαγος ἀπὸ τὰ νησάκια καὶ τὶς ἀκτὲς ποῦ περνοῦμε.

Μὰ περίεργο! κανεὶς δὲν φεύγει ἀπὸ τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου, ποὺ τώρα εἶναι φωταγωγημένο σὰν νὰ πανηγυρίζῃ κι' αὐτὸ γιὰ τὴ χαρά μας.

Καὶ τὰ νειάτα;...Τὰ νειάτα ξεσποῦν περισσότερο στὸ γλέντι. Οἱ ὁλόδροσες κοπέλλες καθισμένες γύρω ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη τους καθηγήτρια Κα Δρούτση παρουσιάζουν ἕνα πρόγραμμα χορευτικὸ τόσο ἄρτιο, ποὺ τὸ πλήρωμα ξεσπάει σὲ ἀκράτητα χειροκροτήματα.

Ποιὸς μπορεῖ τώρα νὰ κοιμηθῇ;

Καὶ τὸ πλοῖο προχωρεῖ, καὶ τὰ νειάτα σεμνὰ κι' ἄδολα, ὅλο δροσιὰ καὶ χάρι ξεφαντώνουν χαρούμενα σὲ χίλιους δυὸ τόνους, χωρὶς νὰ κουράζωνται, χωρὶς νὰ

σκέπτωνται τὸν ὕπνο. Καὶ τὰ τραγούδια τους καὶ τὰ τρελλὰ ξεφωνητά τους ἀντιλαλοῦν στὸ πέλαγος καὶ στὶς ἀχτὲς τῶν νησιῶν μας ποὺ σὰν σκιὲς περνοῦν μπροστά μας.

***

Ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ

«Καπετάνιε, Καπετάνιε χαμογέλα,
ἡ ἀγάπη εἶναι φουρτούνα ποὺ περνᾷ,
μὴν ἀφήνῃς, τὴν καρδιά σου μιὰ κοπέλλα,
σὰν καράβι τώρα νὰ τὴν κυβερνᾷ».

Αὐτὸ τὸ τραγούδι ἀκούστηκε ἔξαφνα στὸν ἐξώστη τοῦ πλοίου, ἔξω ἀπὸ τὸ σαλόνι, ὅπου παίρναμε τὸν καφέ μας μὲ τὸν καπετάνιο, τὸν ἐξαίρετο πλοίαρχο κ. Ἕκτορα Δεναξᾶ.

Ἦταν ἡ χορῳδία ἀπὸ τὰ κορίτσια τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς Θηλέων, τὰ ὁποῖα θέλησαν ἔτσι νὰ εὐχαριστήσουν τὸν καπετάνιο ποὺ μᾶς ταξίδευε τόσο ὡραῖα γιὰ τὴ Ρόδο.

Κι' ὁ καπετάνιος χαμογέλασε χαρούμενος.

Ἀσφαλῶς θὰ χαίρεται τοῦτες τὶς στιγμές, καὶ ποιὸς ξέρει τὶ νὰ σκέπτεται; Πόσες ἆρά γε φουρτοῦνες νὰ πέρασε στὴ ζωή του; Ἀλλά... Ὄχι... !Μακριὰ οἱ θλιμμένες σκέψεις, μακριὰ οἱ ἄσχημες ἀναμνήσεις...Καπετάνιε χαμογέλα. Πάντα πρέπει νὰ χαμογελᾷς.

Ὅλοι σὲ κυττοῦν στὰ μάτια. Σὺ κυβερνᾷς τούτη τὴ στιγμὴ τὸ κατάσπρο καράβι, σὺ κυβερνᾷς τὶς ψυχές μας. Ἡ χαρά σου εἶναι χαρά μας καὶ ἡ λύπη σου, λύπη μας.

Ἀλλὰ σὲ χαιρόμαστε ὅλοι, γιατὶ ἔχεις πλημμυρισμένη τὴν καρδιά σου μὲ ὑπέροχα αἰσθήματα. Ξέρεις νὰ κυβερνᾷς τὸ πλοῖο σου, μαζὶ ὅμως ξέρεις νὰ κυβερνᾷς καὶ τὶς ψυχές μας.

Καὶ τὸ τραγούδι συνεχίζεται ἀπὸ τὰ κορίτσια μας, τὶς Ἑλληνοπούλες μας. Κι' ὁ καπετάνιος σηκώνεται καὶ τοὺς χαμογελᾷ μ' ὅλη του τὴν καρδιά. Ὡς που στὸ τέλος, ὅλο αὐτὸ τὸ τρελλὸ μελίσσι ξεχύνεται στὸ σαλόνι κι' ἔτσι ἐγκαθίσταται ἐκεῖ ἡ Θεὰ τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ κεφιοῦ.

Τὰ πάντα χαίρονται, τὰ πάντα γλεντοῦν, τὰ πάντα ἀναπνέουν τὴν ἄνοιξι τῆς νειότης. Ὡς που...τὰ φῶτα σβύνουν.

Ὁ Καπετάνιος μᾶς καληνυχτίζει καὶ προχωρεῖ στὴ γέφυρα.

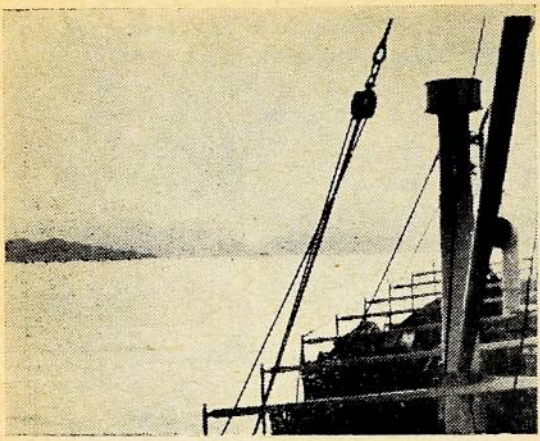
«Πηγαίνετε μᾶς λέγει ν' ἀναπαυθῆτε γιὰ νὰ μπορέσετε τὸ πρωῒ ν' ἀπολαύσετε τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου μέσα ἀπὸ τὴ θάλασσα».

Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ λίγο δὲν ἀκούγονταν τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνο τὸ νανούρισμα τῆς μηχανῆς τοῦ πλοίου μας.

Ὅλοι κοιμοῦνται καὶ μόνον ὁ καπετάνιος πάνω στὴ γέφυρα κρατάει τὸ τιμόνι τοῦ πλοίου σιγοτραγουδῶντας.

«Καπετάνιε, καπετάνιε χαμογέλα...»

Κι' ὁ Καπετάνιος μας, ὁ ἀλησμόνητος κ. Ἕκτορας Δεναξᾶς χαμογελάει εὐχαριστημένος γιὰ ὅλα.

ΕΩΘΙΝΟΣ

Μιὰ χαρούμενη ἐλαφριὰ μουσικὴ ἀκούγεται σὰν ἑωθινὸς ἀπὸ τὰ μεγάφωνα τοῦ πλοίου.

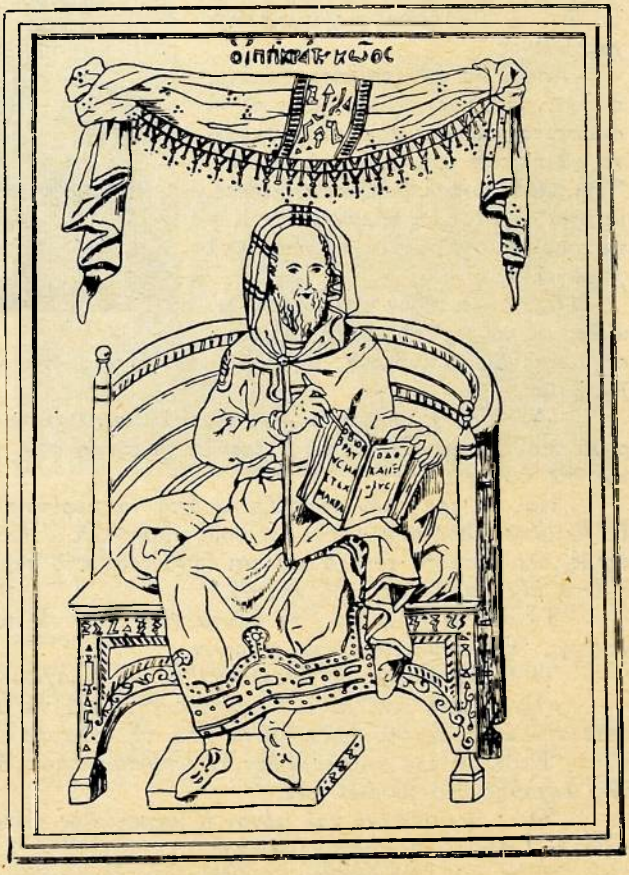
'Ο Καπετάνιος φροντίζει νὰ μᾶς ξυπνήσῃ ἁπαλά ἁπαλά, γιὰ ν' ἀπολαύσουμε τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου.

"Εχει δίκηο. Τέτοιες εἰκόνες ζωντανές, φυσικὲς, δὲ μπορεῖ κανεὶς εὔκολα νὰ τὶς βρίσκῃ· καὶ μόνο ἐμεῖς οἱ "Ελληνες μὲ τὸν κατακάθαρο οὐρανό μας, μὲ τὶς γαλάζιες θάλασσες καὶ μὲ τὶς δροσοσταλίδες ποὺ πλαισιώνουν σὰν ἀραχνοΰφαντο πέπλο τὸν οὐράνιο θόλο ἔχουμε τὸ προνόμιο ν' ἀπολαμβάνουμε.

"Ολοι λοιπὸν βρεθήκαμε στὸ κατάστρωμα καὶ νοιώσαμε τὸ χάδι τῆς δροσιᾶς· κι' ἀναπνεύσαμε ἀχόρταγα τὸν φιλτραρισμένο στὴν ἅλμη ἀγέρα· καὶ εἴδαμε τὸ θεῖο ὅραμα. Εἴδαμε τὸ πέλαγος νὰ χρωματίζεται μ' ἕνα βασιλικὸ χρῶμα πορφύρας, ποὺ σιγὰ-σιγὰ ζωήρευε κι' ἁπλώνονταν ὅλο καὶ πιὸ πολύ, ὡσπου ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου φάνηκε μὲ τὸ ὁλόχρυσο ἅρμα του καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀνέβαινε στὸν οὐρανό, πετῶντας μέσα στὶς χρυσὲς ἀναλαμπὲς τῆς θάλασσας τὴν πορφύρα του στὸ βυθό, ποὺ ἐξαφανίστηκε γιὰ ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερο πιὰ τὸ χρυσὸ ἅρμα νὰ προχωρήσῃ γοργὰ στὸ στερέωμα, ὁλόχαρα, σκορπῶντας παντοῦ τὸ φῶς καὶ τὴ ζωή.

'Απολαμβάνοντας τὶς θαυμάσιες αὐτὲς εἰκόνες, χωρὶς νὰ τὸ νοιώσουμε φθάσαμε στὴν Κῶ, ὅπου γιὰ λίγο στάθηκε τὸ πλοῖο μας.

"Ολο αὐτὸ τὸ καταπράσινο νησί, ποὺ εἶναι ἡ Πατρίδα τοῦ Θείου 'Ιπποκράτη, μᾶς ἔκανε νὰ σηκωθοῦμε εὐλαβικὰ καὶ νὰ προσκυνήσουμε νοερά, γιατὶ ἔχει κι' αὐτό, ὅπως κάθε γωνιὰ τῆς 'Ελλάδος, τὴν ἰδιαίτερη 'Ιστορία του.

'Ο 'Ιπποκράτης

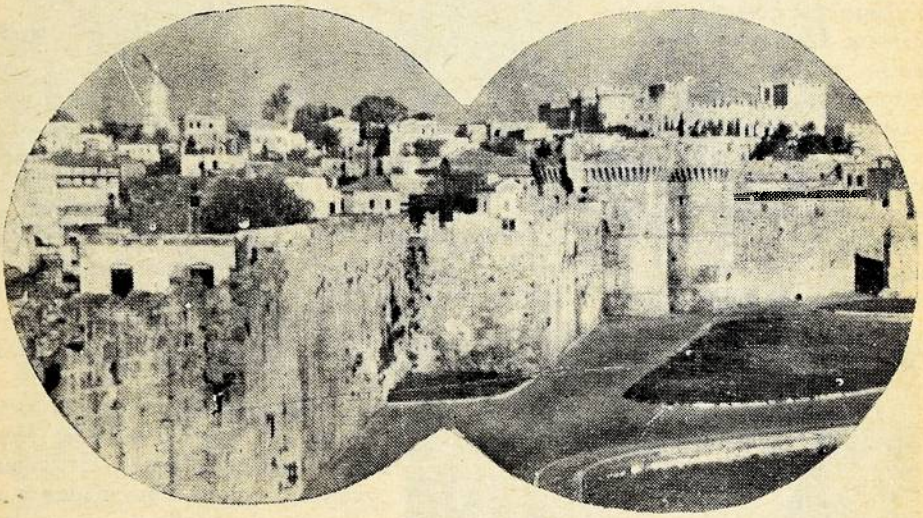
Μ' ἂς μὴ ξεχνᾶμε ὅτι ταξιδεύουμε γιὰ τὴ Ρόδο. Καὶ τὸ πλοῖο μας πηγαίνει ὁλοταχῶς στὸν προορισμό του. Καὶ μεῖς;....Ἐμεῖς δὲν βλέπουμε τὴν ὥρα νὰ φτάσῃ. Μετροῦμε τὰ λεπτὰ ποὺ περνοῦν κι' ἔχουμε τὰ μάτια μας καρφωμένα πρὸς τὰ ἐκεῖ, ψάχνοντας στὸν ὁρίζοντα.

***

ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Σιγὰ-σιγὰ καθὼς πλησιάζουμε μὲ τὸ «Μιαούλη» ξεχωρίζουμε τὴ Ρόδο. Ὁ καπετάνιος μοῦ δίνει τὰ ναυτικὰ κυάλια νὰ κυττάξω ἀπὸ μακριὰ τὸ ἡλιογέννητο νησί.

Μέσα στοὺς κύκλους τῶν φακῶν βλέπω ἀχόρταγα ἕνα «πανόραμα». Κι' ὅταν σιμώσαμε κάπως, ξεχωρίζω τὴ Ρόδο. Μπροστά, τὸ τεράστιο Μεσαιωνικὸ Φρούριο μὲ τὸ Καστέλλο. Ἤρεμο καὶ σοβαρὸ στέκεται ὁλόρθο, ἀνέπαφο ἀπὸ τὶς θύελλες καὶ

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ «ΡΟΔΟΣ»

τὶς καταιγίδες τῶν αἰώνων. Αὐτὸ στάθηκε χρόνια καὶ χρόνια τώρα φύλακας καὶ προστάτης ἑνὸς πολιτισμοῦ 3000 χρόνων, τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ροδίων, ὁλότελα Ἑλληνικοῦ. Καὶ πίσω ἀπὸ τὸ φρούριο αὐτὸ προβάλλει ὁλόδροση ἡ νέα Ρόδος ἡ σημερινή, ποὺ μοιάζει σὰν ὄνειρο, καθὼς τὰ ὁλοκέντητα χτίριά της δείχνουν ὅλη τους τὴν ὁμορφιά, καὶ οἱ ἀνεμόμυλοι στὴν παραλία γυρίζουν σιγὰ-σιγὰ τὰ κάτασπρα φτερά τους.

Κυττάζουμε δυὸ κόσμους ν' ἀγκαλιάζωνται· τὸν παληό, μὲ τὸ νέο. Καὶ μέσα στὰ καταγάλανα νερὰ μένει ὁλοζώντανη ἡ πανάρχαιη ψυχὴ μὲ τὸ ἀσύλληπτο μυστήριο, μὲ τὸ μεγαλεῖο καὶ μὲ τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς ἐκείνων, ποὺ οἱ ἀθάνατοι Θεοὶ τῆς Ἑλλάδος τοὺς ἔφεραν στὸν εὐλογημένο τοῦτο τόπο. Καὶ κεῖ στὸ καταστόλιστο λιμάνι, τὰ καινούργια χτίρια εἶναι ζωσμένα ἀπὸ ἕνα δροσερὸ ἀέρινο στεφάνι, ποὺ δίνει μιὰ ὄψι ἤρεμη καὶ γοητευτική.

Στὸ βάθος προβάλλει ἕνα φόντο ἀπὸ βουνὰ καταπράσινα ποὺ ὅσο ξεμακραίνουν ἀλλάζουν χρωματισμοὺς καὶ χάνονται σμίγοντας μὲ τὸ καταγάλανο στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ.

Ἀπὸ τὶς κορφὲς τῶν βουνῶν αὐτῶν, ὅπου οἱ πρόγονοί μας ἔχτισαν τὶς Ἀκρο-

πόλεις των κατεβαίνουν οἱ ἀναμνήσεις στὴν ἤρεμη πόλι, νὰ στοχαστοῦμε καὶ ν' ἀναλογιστοῦμε τὰ περασμένα.

Ἀλλὰ μᾶς συνεπῆραν οἱ ὀνειροπολήσεις καὶ τὸ πλοῖο σφυρίζει τώρα χαιρετῶντας τὴ Ρόδο. Ἡ ἄγκυρα ρίχνεται στὸ λιμάνι καὶ ὁ καπετάνιος χαρούμενος καὶ γελαστὸς μᾶς χαιρετάει ὅλους. Τοῦ σφίγγουμε τὸ χέρι καὶ μαζὶ πάνω στὴ γέφυρα τοῦ πανώριου πλοίου του παίρνουμε μαζὶ μιὰ ἀναμνηστικὴ φωτογραφία.

Καὶ βιαστικοὶ ὅλοι πατᾶμε στὴ Ρόδο, μπαίνουμε στὸ ταξὶ καὶ τρέχουμε στὰ ξενοδοχεῖα μας, γιατὶ τὸ πρόγραμμα γιὰ τὶς ἐπισκέψεις μας εἶναι ἕτοιμο.

***

ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Εἴμαστε καὶ δῶ τυχεροί. Ἔχουμε γιὰ ξεναγό μας ἕναν ἐξαίρετο ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Τουρισμοῦ, τὸν Ὑπομοίραρχο κ. Παν. Καραγιάννη. Πρὶν ἀκόμη φτάσουμε στὴ Ρόδο εἶχε κι' ὅλας φροντίσει γιὰ ὅλα. Γιὰ τὰ ξενοδοχεῖα μας, γιὰ τὰ αὐτοκίνητα καὶ γιὰ κάθε ἐξυπηρέτησί μας. Χωρὶς νὰ χάσουμε λεπτὸ συγκεντρωθήκαμε στὸ «Ἀκταῖο» τὸ ὡραῖο αὐτὸ κέντρο καὶ ἀκολουθῶντας τον βαδίζουμε πρὸς τὸ Μεσαιωνικὸ Κάστρο τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ὅπου βρίσκεται ὁλόκληρη ἡ παλαιὰ πολιτεία.

Στὴ λεωφόρο τῶν Ἱπποτῶν

Μπαίνοντας μέσα στὸ Κάστρο, ἐνῶ ὁ κ. Καραγιάννης μᾶς ἐξηγεῖ τὴν Ἱστορία κάθε πέτρας καὶ κάθε χτιρίου, σιγὰ-σιγὰ ξεχνιώμαστε καὶ χάνουμε τὴν αἴσθησι τοῦ σύγχρονου κόσμου. Καὶ καθὼς βαδίζουμε στὴ λεωφόρο τῶν Ἱπποτῶν νοιώθουμε σκιὲς νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ μεσαιωνικὰ αὐτὰ παλάτια. Εἶναι οἱ παληοὶ ἄρχοντες, μὲ τὶς ἡγεμονικὲς πανοπλίες τους, ἡρωϊκοὶ Ἱππότες καὶ εὐγενικὲς δέσποινες ποὺ ἁπλώνουν μὲ χάρι τὸ χέρι γιὰ νὰ στηριχτοῦν στὸν ἀγαπημένο τους. Ζοῦμε χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε τὶς ἐποχὲς ἐκεῖνες μὲ τὶς πανοπλίες, μὲ τ' ἀστραφτερὰ κράνη καὶ τὰ σπαθιά. Οἱ παληοὶ ἱππότες κυκλοφοροῦν σοβαροὶ ἀνάμεσά μας κι' ἔχουν μέσα τους κάποιο νόημα, τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς ἱστορίας καὶ τῆς δόξης.

Γι' αὐτὸ καὶ τὸ Μουσεῖο δὲν μοιάζει σὰν νεκρούπολις, μὰ στεγάζει ζωντανὰ τὰ κειμήλια μιᾶς ζωῆς περασμένης, ἀλλὰ ἀθάνατης.

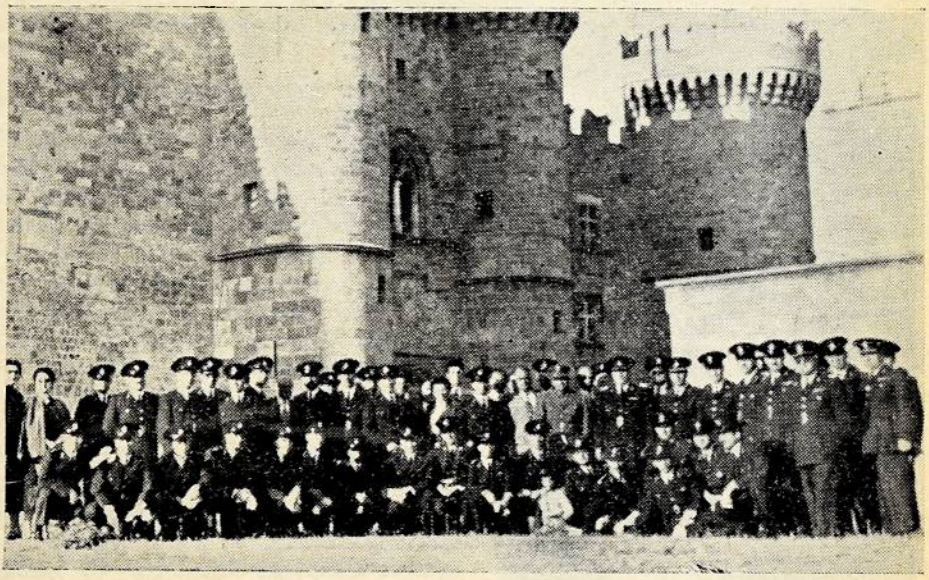
Καὶ περπατᾶμε στὴν πόλι τῶν Ἱπποτῶν καὶ συναντᾶμε παντοῦ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἀνασταίνουμε τὶς σκηνὲς τῆς δόξης καὶ ὁραματιζόμεθα τὶς μεγάλες ἱστορίες, τοὺς ἔρωτες, τὶς ἀνησυχίες καὶ τὰ δάκρυα κείνου τοῦ κόσμου.

Καμμιά, μὰ καμμιὰ πόλι δὲν ἔχει τόσο πανόρια σὲ μεγαλεῖο καὶ τόσο φανταστικὴ ὄψι, ὅσο τούτη ἐδῶ· καμμιὰ δὲν μαγνητίζει ὅσο αὐτὴ μὲ τὸ αἰώνιο καὶ ἡρωϊκὸ πνεῦμα της, τὸ πνεῦμα τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς δόξας.

***

ΚΑΣΤΕΛΛΟ

Ἡ βαρειὰ τεράστια πόρτα ἀνοίγει σιγὰ-σιγά. Μπαίνουμε στὸ Καστέλλο. Ἕνα τεράστιο Παλάτι ἀφάνταστης πολυτέλειας καὶ πλούτου.

Οἱ δόκιμοι στὴν πλατεῖα τοῦ μεγάρου τῶν Ἱπποτῶν

Βέβαια δὲν εἶναι πλέον στρωμένα χάμω τὰ πολυτελέστατα χαλιὰ τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ φαντάζουν σὲ ἁρμονικότατες συνθέσεις καὶ σχέδια τὰ ροδίτικα ψηφιδωτά, ποὺ σὲ κάνουν νὰ τὰ προσέχῃς καὶ νὰ φοβᾶσαι νὰ πατήσῃς πάνω τους.

Ἀπέραντες αἴθουσες, ἄπειρα δωμάτια, τεράστιοι διάδρομοι στολισμένοι μὲ τὰ φανάρια σὲ στὺλ φὲρ φορζὲ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἱπποτῶν.

Ἐδῶ καὶ κεῖ ὑπάρχουν ὑπολείμματα, σὰν κειμήλια πλέον τοῦ πλούτου, μερικὰ βάζα κινέζικα, ἐξαίρετες ἁπλίκες πορσελάνης, ἀλάβαστρα ἐξαρτήματα, ἔπιπλα σαλονιῶν ὁλόχρυσα, παληὲς ροδίτικες κονσόλες, τραπεζαρίες, καθίσματα καὶ πολλὰ ἄλλα ἀντικείμενα, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ μεγάλοι Μαγίστροι τῶν ἱπποτικῶν χρόνων.

Κάθε φορὰ ποὺ περνᾶμε ἀπὸ τὴ μιὰ αἴθουσα στὴν ἄλλη ἔχουμε τὴν ἐντύπωσι πὼς στέκουν στὶς πόρτες καὶ στοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους ἀθόρυβες σκιὲς τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν, τῶν ἐμπίστων σωματοφυλάκων τῶν μεγάλων Μαγίστρων, μὲ τὶς πανοπλίες τους καὶ τὰ σύμβολά τους. Ἀλλοῦ πάλι οἱ εἰκόνες ἀλλάζουν καὶ μᾶς φέρνουν στὶς μεγάλες γιορτὲς τῶν χρόνων ἐκείνων, ὅπου οἱ Ἱππότες συνώδευαν τὶς μαρκησίες καὶ χόρευαν μὲ χάρι μπροστὰ στὶς πριγκίπησσες καὶ στοὺς ἡγεμόνες

των, πού καθισμένοι στούς όλόχρυσους θρόνους καὶ ντυμένοι μὲ τὶς χρυσοκέντητες πορφύρες παρουσιάζουν τὸ θεῖο μεγαλεῖο τῆς ἀποστολῆς των.

Καὶ περπατᾶμε καὶ θαυμάζουμε καὶ ἀκοῦμε ἀπόκοσμες κλαγγὲς ὅπλων καὶ βλέπουμε στρατιῶτες μὲ τόξα, μὲ ἀσπίδες, μὲ πανοπλίες νὰ τρέχουν γιὰ νὰ χτυπήσουν τὸν ἐχθρὸ πάνω ἀπὸ τὸ κάστρο.

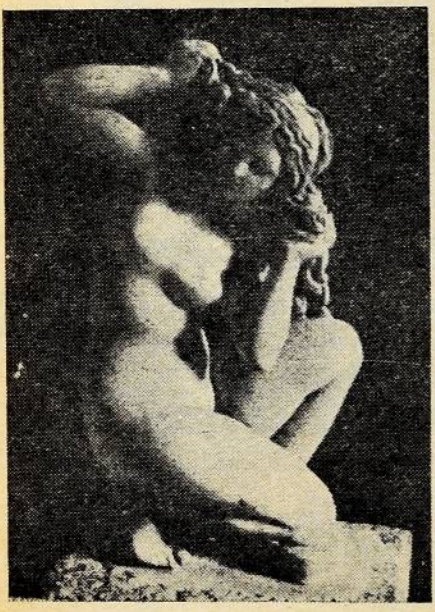
Ὅλοι τοῦτοι οἱ παληοὶ πολεμιστές, πού σὰν σκιὲς περνοῦνε ἀθόρυβα μπροστά μας χάθηκαν σιγὰ-σιγὰ καὶ κοιμοῦνται στούς σκοτεινούς διαδρόμους τῶν αἰώνων.

Ὡς πού ὕστερα ἀπὸ δύο ὧρες, ὅπου τελειώνουμε τὸ γύρο στὶς ἄπειρες αἴθουσες καὶ τὰ δωμάτια τοῦ Καστέλλου, βρισκόμαστε πάλι στὸ διάδρομο τῆς ἐξόδου.

Κατεβαίνουμε τὴ σκάλα καὶ νάμαστε ξανὰ στὴ πόλι. Τὴν παληὰ πόλι. Οἱ σκιὲς ἄρχισαν νὰ ἐξαφανίζωνται σὰν παίρνουμε τὸ δρόμο πρὸς τὴν καινούργια πόλι. Ὁ ἥλιος ὁλόχαρος μᾶς ζεσταίνει καὶ ὁδηγούμεθα κατ' εὐθεῖαν στὰ ἑστιατόρια. Εἶναι καιρὸς ν' ἀναπαυθοῦμε λίγο, γιατὶ τὸ πρόγραμμα εἶναι σφιχτοδεμένο καὶ δὲν ἀφήνει καθόλου περιθώρια.

***

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Ρόδου

Στὸ μουσεῖο ἔχουν συγκεντρωθῆ ὅλα τὰ εὑρήματα πού βγῆκαν ἀπὸ τὶς ἀνασκαφὲς τῶν πανάρχαιων πόλεων, τῆς Καμίρου, τῆς Ἰαλισσοῦ καὶ τῆς Λίνδου, καθὼς καὶ μέσα στὴ Ρόδο.

Κυττάζοντας κανεὶς τὰ ἀρχαῖα αὐτὰ γλυπτὰ δὲν ξεύρει τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ. Τὶς ἁδρὲς γραμμές, τὴ χάρι, ἢ τὸ ρυθμό; Μὰ στὴ μέση φαντάζει ἕνα ἄγαλμα γυναίκας χωρὶς χέρια. Τὴν ὠνόμασαν Ἀφροδίτη τῆς θάλασσας. Τὴν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ βυθὸ χωρὶς χέρια. Εἶναι μιὰ γυναίκα ὥμορφη, μὲ γυμνὸ τὸ στῆθος καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορμοῦ. Τὸ ἀραχνοΰφαντο ὕφασμα πού σκέπαζε τὸ κορμί της ἔχει γλυστρίσει ἀφίνοντας ἀκάλυπτο τὸ ὑπέροχο σῶμα της καὶ ἔχει σταθῆ ἀκριβῶς στὸ ἡβικὸ τρίγωνο.

Σ' ἄλλη αἴθουσα ὑπάρχει τὸ ὑπέροχο ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης τῆς Ρόδου. Εἶναι ὁλόγυμνη ἀλλὰ ἔχει τέτοια στάσι πού ἀναδεικνύονται ὅλοι οἱ καλλιτεχνικοὶ θησαυροὶ τοῦ κορμιοῦ της, χωρὶς νὰ φαίνεται τίποτε πού δὲν πρέπει. Μοιάζει σὰν μόλις νὰ βγῆκε ἀπὸ τὰ κύματα καὶ μὲ τὰ χέρια της τινάζει τὰ νερὰ ἀπὸ τὰ πλούσια μαλλιά της.

Μὰ καὶ τὰ ἄλλα εὑρήματα εἶναι μεγίστης ἀχραιολογικῆς καὶ ἱστορικῆς σημασίας. Πλάκες ἐπιτύμβιες μὲ ὑπέροχα γλυπτά, ἀγγεῖα μηκυναϊκὰ καὶ κρητικά. Τεράστια πυθάρια διακοσμημένα πού χρησιμεύουν καὶ γιὰ τάφοι μικρῶν παιδιῶν κλπ.

***

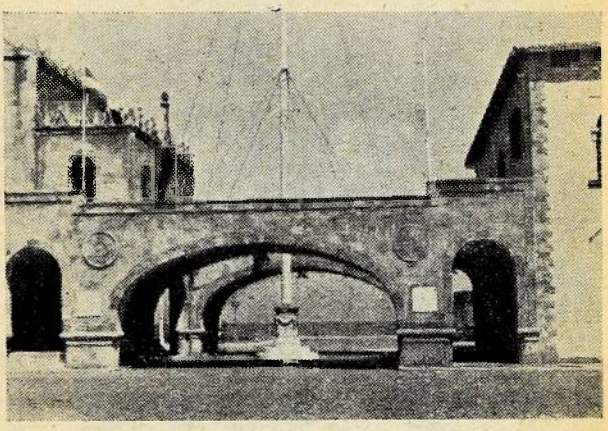
ΣΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

638 ὁλόκληρα χρόνια οἱ κάτοικοι τῆς Ρόδου κράτησαν ἄσβυστη τὴ φλόγα τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος καὶ θέρμαιναν τὶς ψυχές τους γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς λευτεριᾶς.

Μὰ γιὰ νὰ βλαστήσῃ τὸ δέντρο αὐτὸ τῆς λευτεριᾶς πότιζαν ἀδιάκοπα τὴ μυρωμένη γῆ τους μὲ τὸ ἅλικο αἷμα τους.

Τίποτε δὲν μπόρεσε ν' ἀλλάξῃ τὸ ἐθνικὸ φρόνημα τῶν Δωδεκανησίων. Ἡ Ροδίτισσα μάννα μέσα στὸ σπίτι, ὁ Ροδίτης παππᾶς μέσα στὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησιᾶς, ὁ Ροδίτης δάσκαλος στὸ ἀπόμερο σχολειό, δούλευαν μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή, γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν οἱ ἄσπονδοι ἐχθροί του καὶ ἄλλοι δῆθεν φίλοι ν' ἀλλάξουν τὴν Ἑλληνική τους ψυχή. Κι' ὅταν οἱ ἄπιστοι χτυποῦσαν τὸ Κάστρο, αὐτοὶ στέκονταν ὁλόρθοι πλάγι στοὺς Ἱππότες τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ πολεμοῦσαν σὰν Ἕλληνες γιὰ τὰ ἱερά τους χώματα.

Κι' ὅταν πάλι νέοι κατακτητὲς προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς ἀλλάξουν τὴν Ἐθνική τους συνείδησι, ὥρθωναν τὸ ἀνάστημά τους καὶ συνέτριβαν τὸ δολοφονικὸ χέρι...

Τὸ Μνημεῖο τῆς Πατρίδος

Καὶ στὴν τρομερὴ τελευταία παγκόσμιο σύγκρουσι οἱ δωδεκανήσιοι ἔτρεξαν μὲ τὸ ὅπλο στὴν Πίνδο. Καὶ πάνω ἐκεῖ στὴν Τσούκα ἔγυρε μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμα τῆς 2ας Νοεμβρίου τοῦ 1940 ὁ δωδεκανήσιος ἀξιωματικὸς Ἀλέκος Διᾶκος, ὁ πρῶτος ἥρωας τοῦ πολέμου πρὸς τὸ φασισμό.

Γι' αὐτὸ οἱ δόκιμοι τῆς Σχολῆς μας μὲ εὐλάβεια μάζεψαν κλαριὰ δάφνης ἀπὸ τὴν Ἀττικὴ γῆ ἔπλεξαν ἕνα στεφάνι καὶ τὸ πῆραν μαζί τους στὴ Ρόδο, γιὰ νὰ τὸ καταθέσουν στὸ μνημεῖο αὐτὸ τῶν ὑπὲρ Πατρίδος Ἀθλησάντων Ροδίων.

Ἡ τελετὴ τῆς καταθέσεως ἔγινε σεμνὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς Τετάρτης. Οἱ δόκιμοι μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς πῆγαν συντεταγμένοι καὶ παρατάχθησαν πρὸ τοῦ μνημείου. Καὶ ἐνῷ οἱ ἐπίσημοι μεταξὺ τῶν ὁποίων πρῶτος ὁ Δήμαρχος κ. Πετρίδης, ὁ Ἀνώτερος Διοικητὴς Χωροφυλακῆς κ. Ρομαντζῆς καὶ ἄλλοι πολλοί, καθὼς καὶ πλῆθος Ροδίων, ἐτήρησαν σιγήν, κατετέθη ὁ στέφανος καὶ κατόπιν ἔγινε ἡ ἀκόλουθη προσλαλιὰ πρὸς τοὺς ἐνδόξους Δωδεκανησίους νεκρούς, γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους:

«Εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ τῆς ἀθάνατης ἰδέας τῆς ἐλευθερίας, κλίνομεν τὸ γόνυ στὸ μνημεῖο » αὐτὸ τῶν ὑπὲρ Πατρίδος ἀθλησάντων Δωδεκανησίων.

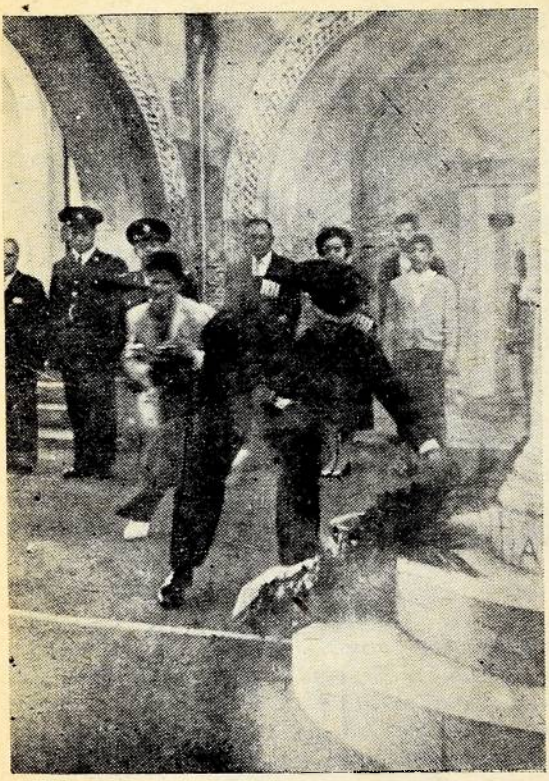
«Ἐρχόμενοι ἀπὸ τὴν Πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος φέρνουμε μαζί μας καὶ καταθέτουμε μὲ » συγκίνησι τὸ στεφάνι αὐτό, ποὺ εἶναι πλεγμένο ἀπὸ τὴ δάφνη τῆς Ἀττικῆς γῆς, ἀπὸ δάφνη » ἑνὸς πολιτισμοῦ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν, ποὺ ἐδημιουργήθη μὲ ποταμοὺς αἱμάτων καὶ μὲ βουνὰ » ὁλόκληρα ἡρώων καὶ μαρτύρων.

«Σεῖς, ἔνδοξοι τῆς Ἑλλάδος νεκροί, μὲ τὸ παράδειγμά σας, δείξατε στοὺς ἐλεύθερους λαοὺς » τῆς οἰκουμένης, πὼς τὰ δωδεκάνησα ἂν καὶ ἔζησαν 600 ὁλόκληρα χρόνια κάτω ἀπὸ βαρειὲς » ἁλυσσῖδες διαφόρων ἐπιδρομέων, ἐγέννησαν κι' ἀνάθρεψαν παιδιὰ μὲ ψυχή, γνήσια Ἑλληνική. » Ἡ Ρόδος, τὸ ἡλιογέννητο νησί, 600 ὁλόκληρα χρόνια σήκωνε τὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου της, μὲ » ἀλύγιστη πάντοτε τὴν Ἑλληνικὴ ψυχή της. Στὰ χρόνια ὅμως αὐτά, ποτὲ δὲν λύγισε, περίμενε » μὲ ἀλησμόνητο πίστι τὴν ἁγία ἡμέρα, ποὺ θὰ χτυποῦσαν χαρμόσυνα τῆς λευτεριᾶς οἱ καμπάνες.

«Οἱ κατακτηταί, τρεῖς χιλιάδες χρόνια βεβήλωναν τ' ἅγια τῆς πατρίδος χώματα. Στὸ πέ» ρασμα ὅμως τῶν τριάντα αὐτῶν αἰώνων, τὰ δωδεκάνησα δὲν ἐλιποψύχησαν. Δώδεκα ἀδελφὲς » ἑνωμένες, σὰν ἄχραντες καὶ ἀγνὲς παρθένες, περίμεναν τὴν ὥρα τῆς ἀπελευθερώσεως.

«Εἶναι ὅμως τρανὴ τῆς ἱστορίας ἀλήθεια, πὼς τὸ πάθος ὁδηγεῖ στὴ θυσία κι' ὁ Γολ» γοθᾶς στὴν Ἀνάσταση. Ἦλθε ὅμως κάποτε καιρὸς ποὺ τὰ δώδεκα τοῦ Αἰγαίου διαμάντια, » ἔπεσαν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μεγάλης ὅλων μας Μάννας, τῆς Ἑλλάδος.

«Κάποιο λοιπὸν γαλάζιο ἀνοιξιάτικο πρωϊνό, ἡ Ρόδος ξύπνησε μέσα στοὺς γλυκοὺς ἤχους, » ποὺ σκόρπιζαν χιλιάδες καμπάνες. Τὰ μαῦρα τῆς σκλαβιᾶς κοράκια ἐξαφανίστηκαν. Τὰ ἀπαί» σια σύμβολά των σχίσθηκαν καὶ κουρελιάστηκαν. Ὁ Δωδεκανησιακὸς λαὸς φόρεσε τὰ γιορτινά

'Ο κ. 'Αρχιμανδρίτης καταθέτει στέφανον δάφνης στὸ Μνημεῖο τῶν πεσόντων Δωδεκανησίων

» του, κι' ἔτρεξε στὶς ἐκκλησίες νὰ προ-
» σφέρη τὰ ἱερὰ τῆς εὐγνωμοσύνης δάκρυα.
» Ἔτρεξε νὰ προϋπαντήση τὴν πομπὴ
» ποὺ φερνε τὸν ἀραχνοϋφαντο μανδύα, τὸν
» πλεγμένο μὲ τὰ μαρτύρια, τὶς θυσίες καὶ
» τὴ δόξα τριάντα αἰώνων.

«'Αθάνατοι νεκροί! γνωστοὶ καὶ ἄγνω-
» στοι. Πέσατε στὸ πεδίον τῆς τιμῆς καὶ
» τοῦ καθήκοντος σὰν ἀντάξιοι ἀπόγονοι
» ἡρωϊκῶν προγόνων, σὰν ἀληθινοὶ Ἕλ-
» ληνες. Αὐτὸ εἶναι ἄλλωστε τὸ χρέος
» καὶ τὸ καθῆκον ὅλων, ὅσοι λέγονται
» Ἕλληνες.

«Σεῖς μὲ τὸ αἷμά σας, ποτίσατε τὸ δέν-
» δρο τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος. Τὸ
» παράδειγμά σας θὰ μείνη σὰν φωτεινὸ
» ἀστέρι στὸ οὐράνιο τῆς 'Ελλάδος μας
» στερέωμα καὶ θὰ μᾶς κατευθύνη σὲ
» νέους ὁρίζοντες, γιὰ τὸν πολιτισμὸ τῆς
» ἀνθρωπότητος.

«Ἡ γῆ αὐτή, γέννησε κι' ἀνάθρεψε
» τὸν 'Αλέκο Διάκο, τὸν πρῶτο τῆς θρυ-
» λικῆς τοῦ 1940 ἐποποιΐας, ὁ ὁποῖος μὲ
» τὸ ἡλιοβασίλεμα τῆς 2ας Νοεμβρίου τοῦ
» 1940, ἔπεφτε κατάκορφα στὴν Τσούκα
» τῆς Πίνδου. 'Ο ἥρωας αὐτὸς στέκει
» μπροστὰ στὴ στρατιὰ τῶν ἡμιθέων τῆς
» νεώτερης 'Ελλάδας. Ἡ θυσία καὶ τὸ αἷμα
» τοῦ Διάκου, πότισε μαζὶ μὲ τὸ δικό
» σας αἷμα, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, τὸ ἀει-
» θαλὲς δένδρο τῆς ἐλευθερίας, τῆς Πα-
» τρίδος μας.

«Τιμημένοι νεκροί μας! Ἂς εἶναι ἐλα-
» φρὸ τὸ χῶμα ποὺ σᾶς σκεπάζει. 'Αθά-
» νατες ἡρώων σκιές! δεχθῆτε τὸ στεφάνι
» τοῦτο, ποὺ σᾶς προσφέρουν οἱ νέοι
» ἀξιωματικοὶ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων
» μ' ἕναν ὅρκο: ὅτι θ' ἀκολουθοῦν τὸ
» παράδειγμά σας καὶ τὸ παράδειγμα
» τοῦ 'Αλέκου Διάκου καὶ ὅλων τῶν ἡρώων Δωδεκανησίων εἰς αἰῶνας αἰώνων».

***

Ο κ. ΔΗΜΑΡΧΟΣ

'Ο κ. Μιχαὴλ Πετρίδης. 'Ο ἄξιος Δήμαρχος ἑνὸς ἀξιοτάτου λαοῦ. Πρῶτος μᾶς ὑπεδέχθη μὲ ἐγκαρδιότητα στὸν Μιαούλη, κατὰ τὴν ἄφιξί μας. Πρῶτος μᾶς ἔσφιξε τὸ χέρι μετὰ τὴν κατάθεσι καὶ τὴν προσλαλιὰ στὸ μνημεῖο τῆς Πατρίδος.

Πρῶτος προσεφέρθη νὰ μᾶς διαθέση ἐκδρομικὰ αὐτοκίνητα τοῦ Δήμου γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὶς 'Αρχαιότητες καὶ τὴν Ὕπαιθρο τῆς Ρόδου.

'Ο κ. Δήμαρχος ἐν μέσῳ τῶν ἀξιωματικῶν 'Αστυνομίας κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ στεφάνου στὸ Μνημεῖο τῆς Πατρίδος

Φιλόξενος καὶ ἐνθουσιώδης ὠργάνωσε δεξίωσι στὸ Δημοτικὸ Μέγαρο πρὸς τιμήν μας, ἡ ὁποία ὅμως ἐματαιώθη λόγῳ τοῦ ἐθνικοῦ πένθους γιὰ τὸ θάνατο τῶν δύο ἡρώων ἐφήβων τῆς Κύπρου, τοῦ Καρολῆ καὶ τοῦ Δημητρίου.

Ὁ ἴδιος ὠργάνωσε πανηγυρικὴ ὑποστολὴ τῆς σημαίας τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μας μὲ παρέλασι τῶν δοκίμων προηγουμένης τῆς φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου.

Ὁ ἴδιος τέλος μᾶς κατευόδωσε προσωπικῶς ὅταν τὴν Κυριακὴ ἀφήσαμε τὴ Ρόδο. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε. Οἱ Ρόδιοι ξέρουν νὰ ἐκλέγουν τὸν πρῶτο τους πολίτη. Καὶ φαίνεται ὅτι ἔχουν πολὺ ἀνεπτυγμένο τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης στὴν πόλι τους.

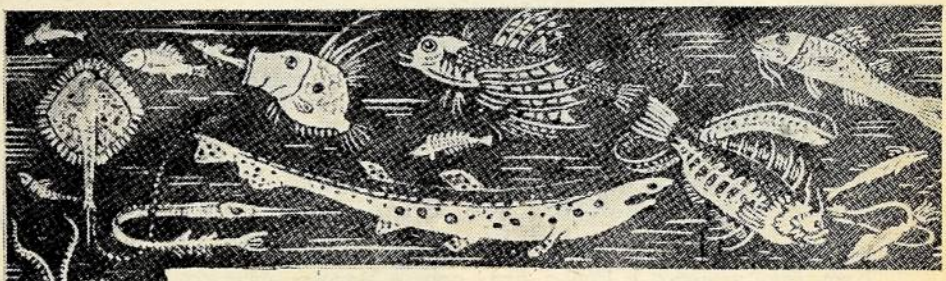
Μοῦ ζήτησε ὁ κ. Δήμαρχος νὰ τοῦ πῶ τὶς ἐντυπώσεις μου γιὰ τὴ Ρόδο. Καὶ τοῦ ἀπάντησα κεῖνο ποὺ εἶδα καὶ πίστεψα, ὅτι δηλαδὴ στὴν Ἑλλάδα, δὲν ὑπάρχει ὡραιότερη πόλις ἀπὸ τὴ Ρόδο, γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς φυσικές της καλονές, ἔχει καὶ τελεία συγκρότησι ἀπὸ πάσης πλευρᾶς.

Ἡ ἁρμονία τῶν κτιρίων, ἡ καλλιτεχνικὴ τοποθέτησις τῶν πάντων, τὰ ὁλοπράσινα φόντα, ὁ φωτισμός, ἡ ἀσφαλτόστρωσις, ἡ ὕδρευσις, ἡ ἀγαθότης τῶν κατοίκων, ἡ νησιώτικη εὐγένεια, τὰ πάντα, ἐνθουσιάζουν καὶ προκαλοῦν τὸ θαυμασμό.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πιστεύω ὅτι ὁ κ. Πετρίδης εἶναι ὁ εὐτυχέστερος Δήμαρχος τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ ὁ.... καλλίτερος.

Οἱ δόκιμοι ὅλοι τὸν εὐχαριστοῦν θερμὰ κι' εὔχονται νὰ εἶναι ὁ... ἰσόβιος δήμαρχος τῆς Ρόδου.

***

ΥΠΟ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

Ἔχει καὶ τοῦτο τὸ θαυμάσιο ἡ Ρόδος. Δίνει τὴν εὐκαιρία στοὺς ἐπισκέπτας της νὰ ζήσουν κυριολεκτικῶς ὑπὸ τὴν θάλασσαν μὲ τοὺς τροφίμους τοῦ βυθοῦ, ποὺ εἶναι ὅμως ἐξημερωμένοι.

Μὴ σᾶς φαίνεται περίεργο. Πραγματικὰ κάτω ἀπὸ τὸ κτίριο τοῦ ὑδροβιολογικοῦ σταθμοῦ ὑπάρχει ἕνας ἀριστοτεχνικὰ τοποθετημένος βυθὸς τῆς θάλασσας ὅπου ζοῦν λογῆς λογῆς ψάρια, μὰ καὶ ἐξωτικὰ τέρατα τῶν ὠκεανῶν, χελῶνες, τεράστια χταπόδια, γαρίδες, ἀστακοί, ἀστέρια, ἀχινοὶ κι' ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ ἀπὸ τὰ ζούδια τῆς θάλασσας.

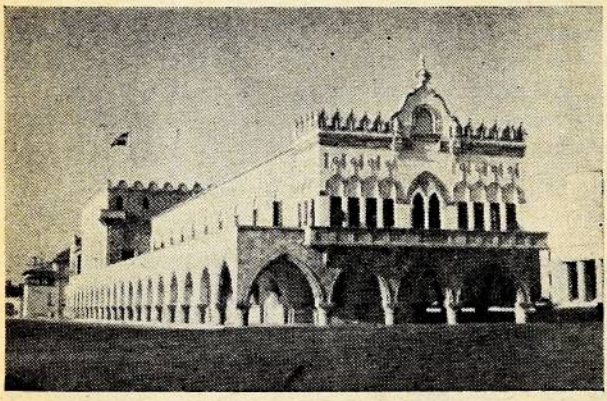
Κατεβαίνοντας λοιπὸν στὸ βυθό, νοιώθεις πὼς βρίσκεσαι σ' ἕνα τεράστιο σκάφανδρο καὶ κάνεις ἄνετα τὸν περίπατό σου βλέποντας ὁλοζώντανο ὅλο τὸ ζωϊκὸ κόσμο τῆς θάλασσας. Χρειάζεται τουλάχιστον μιὰ ὥρα γιὰ νὰ κυκλοφορήσῃς στὸ δαίδαλο ποὺ εἶναι φτιαγμένος ἔτσι, ὥστε μπαίνοντας ἀπὸ τὴ μιὰ στοά, στὸ τέλος χωρὶς νὰ τὸ νοιώσῃς νὰ βρίσκεσαι πάλι στὸ ἴδιο μέρος, ἀπ' ὅπου βγαίνεις ἀνεβαίνοντας τὰ στριφογυριστὰ σκαλάκια γιὰ νὰ βρεθῇς καὶ πάλι στὴν ἐπιφάνεια τῆς ξηρᾶς.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Τὸ βράδυ εἴμαστε ἐλεύθεροι νὰ κυκλοφορήσουμε ὅπου ἤθελε ὁ καθένας. Ἔτσι σχηματίσθηκαν εὔθυμες καὶ χαρούμενες παρέες ἀπὸ τοὺς ἐκδρομεῖς δοκίμους, τοὺς κ. κ. καθηγητὰς καὶ τὶς οἰκογένειές των.

Σὲ μιὰ τέτοια παρέα βρέθηκα κι' ἐγώ. Καὶ περπατούσαμε στὴν παραλία. Καὶ σταθήκαμε κάπου θαυμάζοντες τὸ πανόραμα ποὺ παρουσίαζε ἡ καινούργια πόλις μὲ τὰ χτίριά της, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ περισσότερα εἶναι δημόσια.

Τὸ Διοικητήριο, τὸ δαντελένιο αὐτὸ χτίριο μοιάζει σὰν τὰ μαγικὰ παλάτια τῶν παραμυθιῶν μὲ τὰ πολύχρωμα κρύσταλλα καὶ τὶς ἐναλλαγὲς τοῦ φωτισμοῦ ποὺ δίνουν τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς τεράστιου ἀριστουργήματος, στολισμένου μὲ διαμαντόπετρες, μὲ σμαράγδια, μὲ σαπφύρους καὶ μὲ λογῆς-λογῆς πολύτιμα πετράδια.

Διοικητήριο τῆς Ρόδου

Τὸ δικαστικὸ μέγαρο μὲ τὶς ἐπιβλητικὲς γραμμές του φωτισμένο κι' αὐτὸ ἐπιβάλλεται στὸ θεατή.

Μὰ καὶ τὸ σύνολο ὅλης τῆς παραλίας παρουσιάζει τέτοια μεγαλοπρέπεια, τέτοιο πλοῦτο στὸ φωτισμὸ καὶ στὶς φωτοσκιάσεις ποὺ συλογγιέσαι μήπως ὅλα αὐτὰ γίνονται γιὰ τοὺς ἐπισκέπτες.

Κι' ὅμως ὄχι! αὐτὴ εἶναι ἡ συνηθισμένη νυχτερινὴ ὄψι τῆς Ρόδου. Γιατί, κάποτε-κάποτε, στὶς ἐπίσημες μέρες, ντύνεται καὶ στὰ γιορτινά της, καὶ τότε!... τότε τὸ θαῦμα ὑπερβαίνει κάθε φαντασία. Ἡ Ρόδος μοιάζει σὰν μιὰ νύφη στολισμένη ποὺ περιμένει τὸν καλό της.

Ἔτσι ἦταν ντυμένη ἡ Ρόδος, ὅταν στὶς 7 Μαρτίου δέχτηκε τὸ Βασιληά μας, τὴ Βασίλισσα καὶ τὸ Διάδοχο. Φοροῦσε τὰ γιορτινά της τὴν ἡμέρα ἐκείνη ραμμένα ἀπὸ ὁλοκάθαρο μπλὲ καὶ ἄσπρο μετάξι καὶ κεντημένα μὲ ὁλόχρυσους θυρεοὺς τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος ποὺ πρόβαλαν ἀπὸ κάθε παράθυρο, ἀπὸ κάθε γωνιὰ τοῦ δρόμου. Καὶ τὸ βράδυ ὅλη ἡ Ρόδος ἦταν βουτηγμένη σ' ἕναν ἐξωτικὸ φωτισμὸ τέτοιο ποὺ λίγες πόλεις τοῦ κόσμου ἔχουν νὰ παρουσιάσουν.

Εὐτυχισμένοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦν μέσα στὸ περιβάλλον αὐτὸ τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς λαμπρότητος.

***

ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ—ΚΑΜΙΡΟΣ—ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ—ΦΙΛΕΡΗΜΟΣ

Πρωΐ—πρωΐ στὶς 7 ἡ ὥρα ὁ ἀγαπητὸς Ὑπομοίραρχος κ. Καραγιάννης ἔχει ἕτοιμα τρία λεωφορεῖα. Ἐπιβιβαζόμεθα καὶ ξεκιμᾶμε γιὰ τὴν πρώτη ἐκδρομή.

Παίρνουμε τὸν παραλιακὸ δρόμο καὶ ἀπολαμβάνουμε τὴν ὑπέροχη Ροδιακὴ φύσι, τὴν πλούσια βλάστησι, τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἄνοιξι. Ὁ κ. Καραγιάννης πάντοτε γλυκομίλητος καὶ πρόθυμος μᾶς ἐξηγεῖ. Περνᾶμε ἀπὸ τὸ Τριάντα, ἀπὸ τὴ Κρεμαστὴ κι' ἀπὸ τὸ Παραδεῖσι. Ἡ φύσις εἶναι ὀργιαστικὴ σὲ βλάστησι γιατὶ παντοῦ ὑπάρχουν ἄφθονα νερὰ ποὺ τὰ ἀντλοῦν ἀπὸ τὰ πηγάδια μὲ ἑκατοντάδες ἀνεμόμυλους.

Ἀλήθεια! τί ὑπέροχη εἰκόνα συνθέτουν οἱ ἀνεμόμυλοι αὐτοὶ μὲ τὰ ὁλόλευκα

πανιά τους ποὺ κινοῦνται νοσταλγικὰ στὸ φύσημα τοῦ ἀγέρα. Κάπου-κάπου ἀκούγεται καὶ τὸ τρίξιμο τοῦ ἄξονά τους καὶ τότε οἱ ἀνεμόμυλοι αὐτοὶ θυμίζουν τὸν μεγάλο ὀνειροπαρμένο Ἱππότη, τὸν Δὸν Κιχώτη καὶ τὸν πιστό του σύντροφο τὸν Σάντζο. Παντοῦ ὅπου περνᾶμε, ὅποιο χωριὸ κι' ἂν διασχίζουμε συναντᾶμε καλόκαρδους ἀνθρώπους ποὺ μᾶς χαιρετοῦν γελαστοὶ καὶ βλέπουμε τάξι, πάστρα, ρυθμό.

Παντοῦ καινούργια σχολεῖα ποὺ ἔχτισε ἡ Ἑλληνικὴ Πατρίδα στὰ τελευταῖα χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν Δωδεκανήσων. Παντοῦ ἔργα δημοτικά, παντοῦ ζωή, αἰσιοδοξία γιὰ τὴν πρόοδο. Καὶ τὰ αὐτοκίνητα ἐξακολουθοῦν νὰ τρέχουν στὸν καλοστρωμένο δρόμο χωρὶς φόβο νὰ τιναχθοῦμε ἀπὸ κανένα λάκκο, γιατὶ τέτοιος δὲν ὑπάρχει πουθενά.

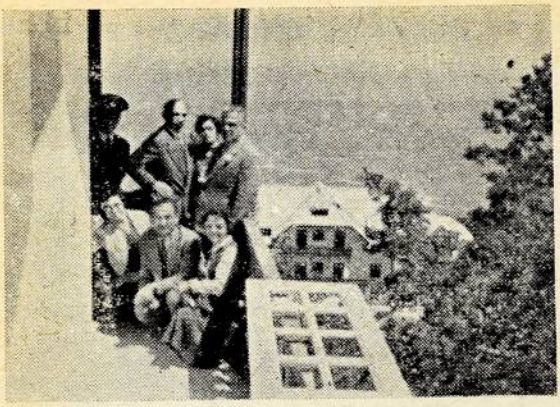
Προφήτης Ἠλίας: Μὲ τὰ ἐλάφια

Προχωροῦμε στὸ Θολό, στὸ Σορόνι, στὶς Φάνες καὶ διασχίζοντας τὴν πεδιάδα ἀρχίζουμε ν' ἀνεβαίνουμε στὸ βουνὸ τοῦ Προφήτη Ἠλία (Ὑψόμ. 800 μέτρα).

Τὰ αὐτοκίνητα προχωροῦν ἄνετα χωρὶς κόπο, ἔτσι ποὺ σύντομα φτάνουμε σ' ἕνα παραδεισένιο μέρος. Κατεβαίνουμε καὶ μένουμε ἔκπληκτοι.

Δὲν ἔχω πάει στὴν Ἑλβετία, ἀλλὰ πιστεύω πὼς τοῦτο ἐδῶ τὸ κομμάτι μπορεῖ θαυμάσια νὰ διεκδικήσῃ τὰ πρωτεῖα σὲ κάθε παρόμοιό του ξένης χώρας.

Ὁ Θεὸς δὲν παράλειψε τίποτε γιὰ νὰ στολίσῃ αὐτὸ τὸ μέρος. Πεῦκα, κυπαρίσσια, κουκουναριές, ἐλῆες, πλατάνια, καρυδιές, θάμνοι κάθε ποικιλίας καὶ ἄφθονα λουλούδια κάνουν τὸν ἀέρα νὰ εὐοδιάζῃ. Ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο «τὸ Ἐλάφι» σὲ στὺλ Ἑλβετικὸ εἶναι χτισμένο στὸ βράχο, πάνω ἀπὸ τὴ χαράδρα καὶ ἀπὸ τὶς βεράντες του βλέπει κανεὶς ν' ἁπλώνεται μιὰ τεράστια καταπράσινη χαράδρα· στὸ βάθος διακρίνονται σὰν ἀγγελούδια μὲ ἀνοιγμένα τὰ φτερά τους κάτασπρα χωριουδάκια καὶ κάτι σὰν φίδια, σὰν πολὺ μεγάλα φίδια, οἱ ἀσφαλτοστρωμένοι δρόμοι κουλουριάζονται δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὸ βουνό, καὶ στὸν κάμπο. Πιὸ πέρα ἡ καταγάλανη θάλασσα κλείνει μ' ἕνα ἀραχνοΰφαντο πέπλο κι' ἀκόμη πιὸ μακριὰ διακρίνονται τὰ

Προφήτης Ἠλίας: Στὸ ξενοδοχεῖο «Ἔλαφος»

βουνὰ τῆς Τουρκίας. Καθίσαμε λίγο στὸ τουριστικὸ περίπτερο, πήραμε τὸν καφέ μας κι' ὕστερα ἀνηφορήσαμε πρὸς τὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ.

Ἐκεῖ ὑπάρχουν χτισμένες πάνω στοὺς βράχους δυὸ βίλλες μὲ ἄφθαστη πολυτέλεια. Ἦσαν ἄλλοτε ἐπαύλεις τοῦ Ἰταλοῦ Διοικητοῦ Μάριο Λάγκο καὶ τοῦ περίφημου Ντὲ Βέκκι. Τώρα ἡ Ἑλληνικὴ Διοίκησι τὶς ἐπισκευάζει γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς ξενῶνες.

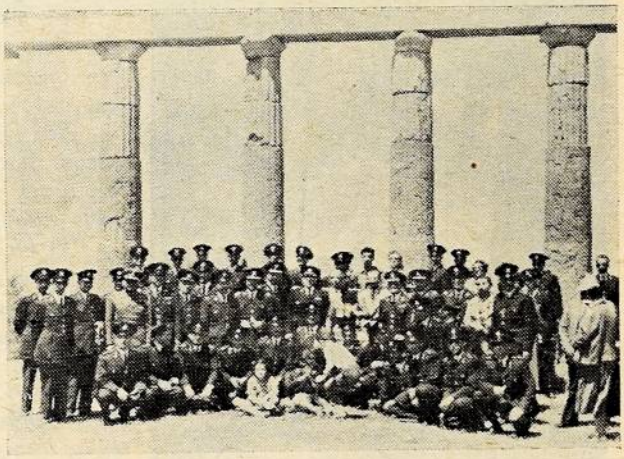
Σὲ λίγο ἀκοῦμε χαρούμενες φωνές. Εἶναι οἱ φωνὲς τῶν παιδιῶν ποὺ παίζουν μὲ ἤρεμα ἐλάφια ποὺ ὑπάρχουν ἐκεῖ, μέσα σ' ἕνα εὐρύχωρο συρματοπλεγμένο χῶρο. Βέβαια, ἐλάφια, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ ἱερὰ ζῶα τῆς Ρόδου ὑπάρχουν παντοῦ ἐκεῖ καὶ τὰ προστατεύουν οἱ νόμοι γιατὶ ἀπαγορεύεται νὰ τὰ σκοτώνουν.

Ἀλλὰ ξεχαστήκαμε τόσο ἀπὸ τὴν ὡραιότητα τῆς φύσεως, ὥστε σχεδὸν δὲν προσέξαμε τὸ θαυμάσιο βυζαντινὸ μοναστῆρι τοῦ Ἅη Λιά.

Μὰ σὰν συνήρθαμε λίγο, τρέξαμε ἐκεῖ, νὰ εὐχαριστήσουμε τὸ Θεὸ γιὰ τὰ μεγαλεῖα του καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ μᾶς χαρίζει.

Θὰ θέλαμε νὰ μείνουμε πολλὲς ὧρες ἐκεῖ ν' ἀναπνεύσουμε τὸν καθαρὸ ἀγέρα, μὰ πρέπει νὰ συνεχίσουμε τὴν πορεία μας.

Καὶ ξεκινᾶμε κατηφορίζοντες. Τὰ αὐτοκίνητα τρέχουν πολὺ καὶ γρήγορα φθάνουμε στὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαιότερης πόλης τῆς Ἑλλάδος, τῆς Καμίρου. Μιὰ ὁλόκληρη πόλις βρέθηκε σχεδὸν ἀνέπαφη. Βλέπει κανεὶς ὁλοκάθαρα τὶς λεωφόρους, ὅπου οἱ ἀρχαῖοι σοφοὶ περιπατοῦσαν καὶ δίδασκαν. Βλέπει τὰ σπίτια, ἕνα θαυμάσιο ὑδραγωγεῖο γιὰ ὅλη τὴν πόλι, τὰ δημόσια κτίρια, τὴν ἀγορά, τοὺς βωμούς. Βλέπει τοὺς νόμους γραμμένους πάνω σὲ πέτρες.

Στὶς ἀρχαιότητες τῆς Καμίρου

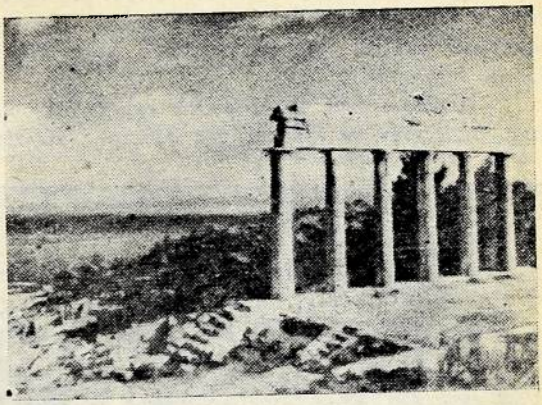
Βλέπει τὰ προπύλαια τῶν Κυβερνητικῶν κτιρίων τῆς Καμίρου ποὺ στέκουν ὁλόρθα μὲ τὸν καθαρὰ Ἑλληνικὸ ρυθμό τους.

Ὁ κ. Καραγιάννης, ἀκούραστος, γλαφυρότατος, ἐνημερώτατος μᾶς τὰ ἐξηγεῖ ὅλα μὲ χάρι καὶ μὲ κάποιο χιοῦμορ.

Μὰ εἶναι μεσημέρι καὶ τὰ στομάχια ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται. Ἐμπρὸς λοιπὸν γιὰ τὶς Πεταλοῦδες. Ἐκεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὑπέροχο τοπίο μᾶς περιμένει καὶ τὸ

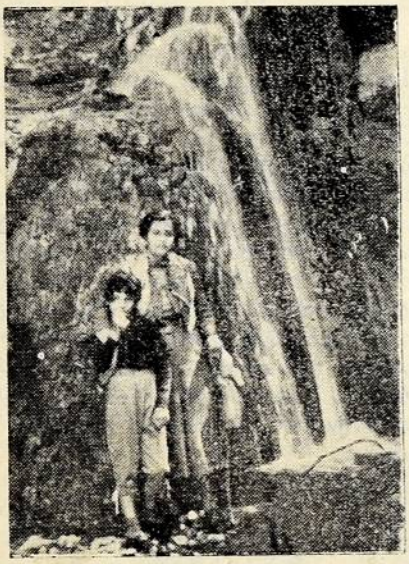
γεῦμα. Τὸ σπεσιαλιτὲ τοῦ ἀγαθοῦ Ροδίτη ἐστιάτορα, ποὺ ἰσχυρίζεται πὼς φτειάχνει τὴν ὡραιότερη μακαρονάδα τοῦ κόσμου.

Καὶ γρήγορα φτάνουμε στὶς πεταλοῦδες. Μιὰ χαράδρα ὀνειρώδης σὲ βλάστησι καὶ ἀπὸ τὸ πάνω μέρος τῆς χαράδρας ἕνας καταρράχτης σχηματίζει ἀλλεπάλληλες λιμνοῦλες μὲ ἀνάλογα γεφυράκια. Ὅλοι τρέχουν ἐκεῖ καὶ στηρίζονται στὰ δένδρα, ποὺ μοιάζουν σὰν πλατάνια, ἀλλὰ δὲν εἶναι πλατάνια. Λέγονται «ζυγές».

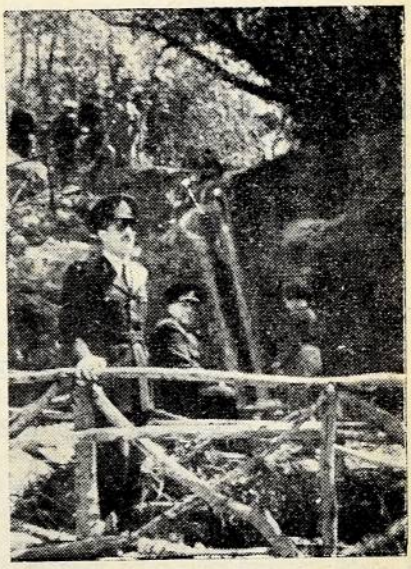

Ἀρχαιότητες τῆς Καμίρου

Μὰ στὰ χέρια μας κολάει μιὰ ὕλη σὰν λάδι. Εἶναι τὸ «ζυγόλαδο» ποὺ μοσχοβολάει. Ἐ!! αὐτό, ὅπως μᾶς ἐξηγεῖ ὁ κ. Καραγιάννης, εἶναι ἡ τροφὴ τῶν πεταλουδῶν ποὺ τὶς κάνει νὰ μένουν κατὰ χιλιάδες ἐκεῖ. Φυσικὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ δὲν βρήκαμε πεταλοῦδες, γιατὶ ἐκκολάπτονται ἀκόμη, μὰ ἡ χαράδρα αὐτὴ μὲ τὰ σκαλάκια, τὰ γεφυράκια, τοὺς καταρράχτες, τὰ νούφαρα,

Πεταλοῦδες—Καταρράκτης

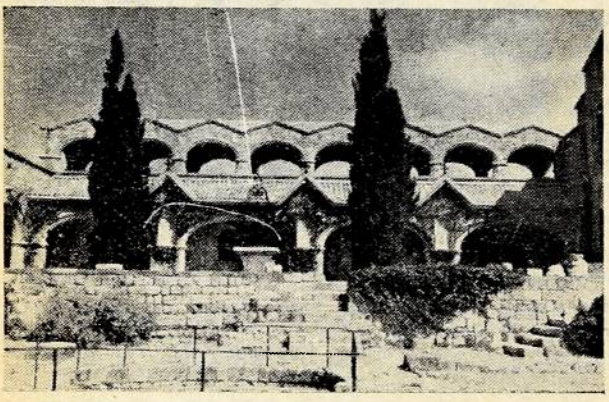
Χαράδρα τῶν Πεταλουδῶν

τὸ πράσινο, τὸ ἄρωμα τῆς ζυγιᾶς, δίνει τὴν ἐντύπωσι, πὼς κάποιος μυστηριώδης Θεὸς κατοικεῖ ἐκεῖ. Νᾶναι ἆρά γε ὁ Θεὸς τῶν πεταλουδῶν; Μπορεῖ. Ποιὸς ξεύρει!

Μὰ ἡ μακαρονάδα σερβίρεται κι' ὅλας καὶ τὰ μυστικὰ τοῦ μάγειρα Ροδίτη ἀποδεικνύονται πραγματικὰ σπουδαῖα. Ἡ μακαρονάδα μὲ ἄφθονη μπύρα, μὲ τυρὶ καὶ μὲ σαλάτα καταβροχθίζεται ἀπὸ ὅλους μὲ βουλιμία. Κι' ὁ μάγειρος ποὺ μᾶς παρακολουθεῖ χαμογελάει, λέγοντας μὲ τὴ Ροδίτικη προφορὰ «μέσα στὴν σάλτσαν

εἶναι τὸ μυστικόν». Μὰ κάποιος καλαμπουριτζῆς μαντεύει εὔκολα τὸ μυστικὸ αὐτὸ λέγοντας πὼς σίγουρα ὁ μάγειρας ἔχει ρίξει μέσα στὴ σάλτσα ζυγόλαδο, γιατὶ μᾶς πέρασε γιὰ πεταλοῦδες. Φάγαμε λοιπόν, ἤπιαμε, πληρώσαμε, εὐχαριστήσαμε τὸν καλό μας μάγειρα, μᾶς εὐχαρίστησε κι' αὐτὸς καὶ κατόπιν.... δρόμο παίρνουμε— δρόμο ἀφήνουμε...

Περνᾶμε ἀπὸ τὸ Μαριτσὰ καὶ πηγαίνουμε κατ' εὐθεῖαν στὴ Φ ι λ έ ρ η μ ο, ὅπου ὑπάρχουν τὰ ἐρείπια τῆς δεύτερης ἀρχαίας πόλης τῆς 'Ι α λ ύ σ σ ο υ. 'Η Φιλέρημος εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς γραφικώτερες ἐξοχὲς τῆς Ρόδου. 'Απὸ τὸ ἴδιο τὸ ὄνομα ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ὅτι τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι ἰδεῶδες γιὰ τοὺς φίλους τῆς μοναξιᾶς, βρίσκεται, δὲ σχετικῶς κοντὰ στὴ Ρόδο. 'Αφοῦ ὁ κ. Καραγιάννης μᾶς ἐξήγησε τὶς ἀρχαιότητες, ἐπισκεφθήκαμε τὴ μικρὴ δισυπόστατη ἐκκλησία γοτθικοῦ ρυθμοῦ, εἴδαμε τὰ ἐρείπια ἑνὸς μικροῦ βυζαντινοῦ ἐξωκκλησιοῦ τοῦ 'Αγίου Γεωργίου καὶ κατόπιν ἀκολουθήσαμε τὸν δρόμο γιὰ τὸν Γολγοθᾶ.

Μοναστῆρι στὴ Φιλέρημο

Εἶναι ἕνα δρομάκι ἀνηφορικὸ ποὺ οἱ 'Ιταλοὶ τὸ ὠνόμασαν «strata di martirio». Στὸ δρομάκι αὐτὸ καὶ σὲ κάθε δέκα μέτρα ὑπάρχει καὶ ἀπὸ ἕνα πέτρινο εἰκονοστάσι μὲ σιδερένιο σταυρὸ στὴν κορυφή. Σὲ κάθε εἰκονοστάσι ἕνα χάλκινο ἀνάγλυφο παριστάνει τὴν πορεία τοῦ 'Ιησοῦ πρὸς τὸ Γολγοθᾶ. Ἔτσι βλέπουμε ἀνάγλυφα μὲ παραστάσεις ποὺ γράφουν «ὁ Χριστὸς φορτώνεται τὸ σταυρό». «'Ο Χριστὸς πέφτει γιὰ πρώτη φορά». «'Η 'Αγία Βερονίκη σπουπίζει τὸν ἱδρῶτα του». «'Ο Σίμων ὁ Κυρηναῖος τὸν βοηθεῖ».... 'Υπάρχουν δέκα τέσσαρα τέτοια εἰκονοστάσια. Καὶ στὸ τέρμα τοῦ δρόμου αὐτοῦ ὑπάρχει μιὰ μικρὴ πλατεῖα, ὅπου ἦταν στημένος ἕνας μεγάλος τσιμεντένιος Σταυρός, ποὺ τώρα δὲν ὑπάρχει γιατὶ τὸν τίναξαν κατὰ τὸν πόλεμο οἱ ἴδιοι οἱ 'Ιταλοὶ ἐπειδὴ ἔδινε στόχο στὰ συμμαχικὰ ἀεροπλάνα.

Σὲ λίγο συγκεντρωνόμαστε καὶ ξεκινᾶμε γιὰ τὴν ἐπιστροφή μας στὴ Ρόδο.

Εἴμαστε κουρασμένοι ὅλοι, μὰ καὶ χαρούμενοι, ἔτσι, ποὺ φθάνοντας στὴ Ρόδο, ἀφοῦ πλυθήκαμε στὰ ξενοδοχεῖα μας, βγήκαμε στὴν πόλι νὰ κάνουμε περίπατο νὰ χορτάσουμε ὅσα εἴδαμε στὸ χτεσινὸ ἀπόγευμα.

***

ΘΛΙΒΕΡΗ ΠΑΡΕΝΘΕΣΗ

Γυρίζοντας ἀπὸ τὴν τόσο εὐχάριστη ἐκδρομή μας στὸν Προφήτη 'Ηλία, στὴν Κάμιρο καὶ στὴ Φιλέρημο μάθαμε τὰ θλιβερὰ γεγονότα τῆς 'Αθήνας. 'Ο 'Ελληνικὸς Λαὸς μ' ἕνα τεράστιο συλλαλητήριο στὴν Πρωτεύουσα θέλησε νὰ προλάβῃ τὸ τρομερὸ ἔγκλημα τῶν "Αγγλων, τὴν ἐσκεμμένη δολοφονία τῶν δύο ἐφήβων πατριωτῶν Κυπρίων, Μιχαὴλ Καραολῆ καὶ 'Ανδρέα Δημητρίου. Καὶ μὲ μιὰ μυριόστομη

κραυγὴ ποὺ βγαίνοντας ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἔφτασε ὡς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, ἐζήτησε νὰ σταματήσῃ ὁ δήμιος τὸ δέσιμο τῆς ἀγχόνης. Καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἔνωσαν τότε εὐλαβικὰ τὴ φωνή τους μὲ τὴ φωνὴ τοῦ λαοῦ, κι' εὐχήθηκαν κι' αὐτοὶ στὸ Θεὸ τῶν Χριστιανῶν νὰ φωτίσῃ τὸ σκοτισμένο ἀπὸ τὸ πάθος μυαλὸ τῶν Ἄγγλων, κι' εὐχήθηκαν καὶ κάτι ἄλλο: «νὰ βοηθήσῃ ὁ Θεὸς καὶ νὰ φωτίσῃ τοὺς Ἕλληνες νὰ κρατήσουν τὶς καρδιές τους καὶ νὰ μὴ παρασυρθοῦν ἀπὸ ὡρισμένους ἐγκληματίες, ποὺ παραφύλαγαν γιὰ νὰ σπρώξουν ἐμᾶς τοὺς ἴδιους νὰ χύσουμε αἷμα Ἑλληνικό, πρὶν ἀκόμη οἱ Ἄγγλοι σταματήσουν τὴν ἀναπνοὴ τῶν νεαρῶν ἐφήβων ἀγωνιστῶν τῆς Κύπρου».

Δυστυχῶς ἡ θύελλα ξέσπασε. Κάποιοι κακοῦργοι κατώρθωσαν νὰ βάψουν τὴν ἄσφαλτο τῶν Ἀθηναϊκῶν δρόμων μὲ αἷμα Ἑλληνικό, μὲ τὸ αἷμα τῶν ἀστυνομικῶν καὶ μὲ τὸ αἷμα ἀθῴων πατριωτῶν. Οἱ σκοτεινοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι θὰ γελοῦν χαιρέκακα. Ναί! κατώρθωσαν νὰ στείλουν στὸ τάφο τὰ παιδιὰ αὐτὰ τοῦ λαοῦ, μὰ δὲν κατώρθωσαν ν' ἀτιμάσουν τὸ Ἑλληνικὸ ὄνομα, τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος ποὺ μὲ τὰ ὄργανά του, μὲ τοὺς ἀστυνομικούς, τοὺς ἔφραξαν ἀποτελεσματικὰ τὸ δρόμο πρὸς τὸ ἔγκλημα εἰς βάρος τῶν ξένων, ποὺ μένουν στὴν Ἑλλάδα, ἔστω κι' ἂν αὐτὴ τὴ στιγμὴ φέρονται αὐτοὶ σκληρὰ κι' ἀπάνθρωπα στοὺς ἀδελφούς μας Κυπρίους.

Αὐτὴ ἡ θλιβερὴ παρένθεσι στὴν ἐκδρομή μας, μᾶς γέμισε πικρία καὶ μᾶς ἔκανε νὰ κλάψουμε κρυφά, ὅταν ἀργότερα ἀκούσαμε τὰ ραδιόφωνα νὰ ἐκπέμπουν τὶς πένθιμες νότες τοῦ Σοπέν. Οἱ ἀπαίσιες ἀγχόνες σταμάτησαν τὴν ἀναπνοὴ τῶν νέων αὐτῶν Κυπρίων ἐφήβων ἀγωνιστῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ στίβου ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος των, ὑπὲρ τῆς ἀπέραντης ἐννοίας τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

Ἀλλὰ λησμόνησαν οἱ Ἄγγλοι ὅτι ἡ ἀγχόνη τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε'. ὡδήγησε στὴν Ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος τὸ 1821 καὶ τώρα ἡ ἀγχόνη τῶν δύο ἐφήβων Κυπρίων θὰ ὁδηγήσῃ ἀσφαλῶς στὴν Ἐλευθερία τῆς Κύπρου.

***

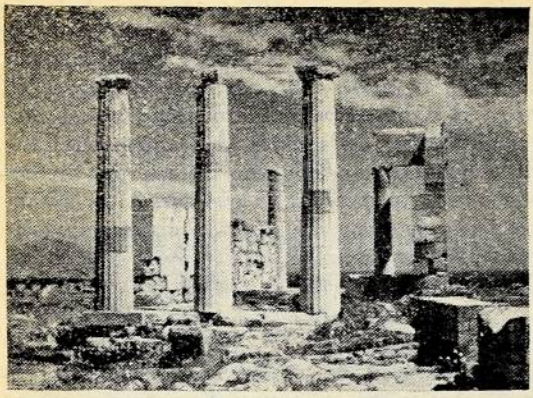
Η ΠΑΝΑΡΧΑΙΗ ΑΚΡΟΠΟΛΙ ΤΗΣ ΛΙΝΔΟΥ

Παρασκευή. Μεγάλη Χριστιανικὴ γιορτὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ξεκινᾶμε γιὰ τὴ Λίνδο, τὴν τρίτη ἀπὸ τὶς προροδιακὲς ἀρχαῖες Ἑλληνικὲς πόλεις.

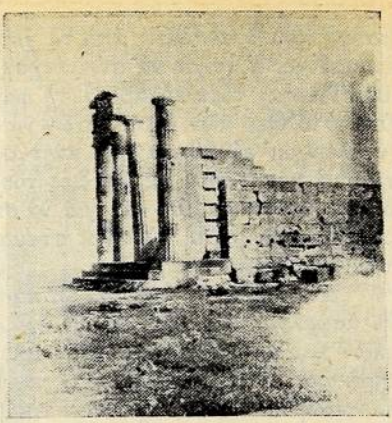
Ξεκινᾶμε λοιπὸν ἀπὸ τὴν παραλία, περνᾶμε ἀπὸ τὴ μεγαλόπρεπη καθολικὴ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου τῆς Ἀσσίζης καὶ ἀπὸ τὴ Μεσαιωνικὴ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, ἀφήνουμε δεξιά μας τὸ Ροδίνι, τὸ ὑπέροχο Πάρκο τῆς Ρόδου καὶ ἀνοιγόμαστε στὸ ὕπαιθρο. Περνοῦμε μὲ μεγάλη ταχύτητα τὶς Καλλιθιὲς μὲ τὰ ὡραῖα σταφύλια, φτάνουμε στὸ Ἄφαντο χωριὸ ποὺ τὸ βλέπουμε σὰν ἀπὸ ἀεροπλάνο κάτωθέ μας. Κατόπιν βλέπουμε τὸ Ἰταλικὸ χωριὸ Κολύμβια, ποὺ σήμερα εἶναι μιὰ ἐξαίρετη Ἑλληνικὴ παιδούπολις. Ὕστερα ἀφήνουμε δεξιά μας τὸ παληὸ βυζαντινὸ μοναστῆρι τοῦ Τσαμπίκα, περνᾶμε τὶς

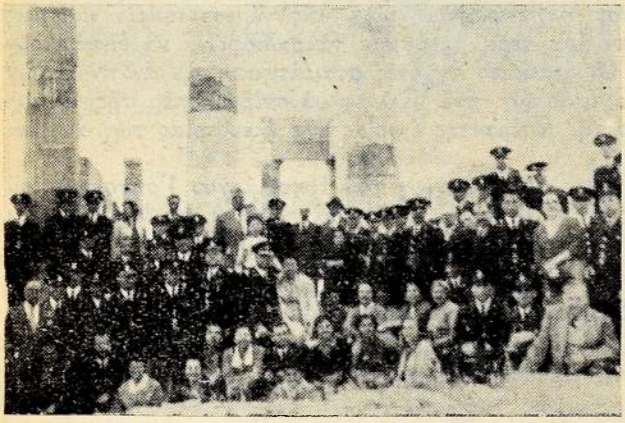
Στὸ Μάσαρι μὲ τοὺς ἀγαθοὺς κατοίκους

'Ο Ναὸς τῆς Λινδίας 'Αθηνᾶς

'Η 'Ακρόπολις τῆς Λίνδου

'Υπὸ τὴν σκιὰν τῶν ἐρειπίων τοῦ Ναοῦ τῆς Λινδίας 'Αθηνᾶς

Τὸ λιμάνι ὅπου ἀπεβιβάσθη ὁ 'Απόστολος Παῦλος τὸ 52 μ. Χ.

ἑπτὰ πηγές, ὅπου βλέπουμε ἕνα θαυμάσιο καταρράχτη νὰ χύνῃ ἀπὸ ψηλὰ τὰ ἀφρισμένα νερά του.

Καὶ προχωροῦμε συνεχῶς ὡς που φτάνουμε στὸν 'Αρχάγγελο, τὸ πιὸ μεγάλο χωριὸ τῆς Ρόδου, μὲ τοὺς πορτοκαλεῶνες του, ποὺ φημίζονται γιὰ τὸν ὡραῖο χρυσὸ καρπό τους.

'Απὸ κεῖ ὁλοταχῶς προχωροῦμε στὴ Μαλῶνα καὶ φτάνουμε στὸ Μάσαρι. 'Εκεῖ σταματᾶμε, γιατὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ χωρικοὶ ντυμένοι στὰ γιορτινά τους πῆραν τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ τὴν πᾶνε μὲ τὸν παππᾶ τους στὸ Μοναστῆρι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ποὺ βρίσκεται μερικὰ χιλιόμετρα πιὸ πέρα. 'Επισκεφθήκαμε τὴν ἐκκλησία καὶ μιλήσαμε μὲ τοὺς χαρούμενους αὐτοὺς ἀνθρώπους.

Μετὰ ὁλοταχῶς προχωροῦμε πρὸς τὸν Κάλαθο, ὅπου ὑπάρχει τεράστιο ἀεροδρόμιο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὴ Λίνδο.

Τέλος φθάσαμε! Εὐτυχῶς ὁ καιρὸς εἶναι συνεφιασμένος κι' ἔτσι θὰ μπορέσουμε ἄνετα καὶ χωρὶς νὰ ἱδρώσουμε ν' ἀνεβοῦμε στὴν 'Ακρόπολι τῆς Λίνδου.

Προχωροῦμε λοιπὸν τὸν καλοστρωμένο μὲ βότσαλα ἀνηφορικὸ δρόμο καὶ φτάνουμε στὴν εἴσοδο τοῦ Κάστρου, γιατὶ ἡ ἀρχαιοτάτη αὐτὴ 'Ελληνικὴ 'Ακρόπολι ἀργότερα κτίστηκε μέσα σ' ἕνα ἰσχυρότατο Κάστρο ἀπὸ τοὺς 'Ιππότες γιὰ νὰ προφυλάσσωνται οἱ κάτοικοι ἀπὸ τοὺς πειρατάς.

Μὰ ἀμέσως πρὶν ἀρχίσουμε ν' ἀνεβοῦμε τὴ σκάλα, μᾶς τραβάει τὴν προσοχὴ ἕνα τεράστιο ἀρχαῖο καράβι σκαλισμένο στὸ Βράχο. Οἱ γραμμὲς τοῦ καραβιοῦ εἶναι ζωηρότατες καὶ νομίζει κανεὶς πὼς πρόκειται γιὰ κάποιο ἀπολίθωμα τῆς Παλαιολιθικῆς ἐποχῆς. Καὶ δίπλα ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή:

«ΑΘΗΝΑΙ ΛΙΔΙΑΙ ΚΑΙ ΔΗ ΠΟΛΙΕΙ ΛΙΝΔΙΕΙ ΤΗΝ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΝ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΗΝ ΚΑΛΗΝ ΡΟΔΟΝ»

Δηλαδὴ «Στὴ Λινδία Ἀθηνᾶ καὶ στὸ Δία, ἡ πόλις τῶν Λινδίων ἀφιερώνει».

Ἀνεβαίνοντας ἀτέλειωτα σκαλοπάτια μπαίνουμε στὸ Κάστρο, ὅπου ὁ φύλακας Λίνδιος κ. Κολιάδης Ἰωάννης ἀποδεικνύεται ὑπέροχος ξεναγός. Εἶναι ἄριστα κατηρτισμένος καὶ κατατοπισμένος καὶ ἔχει πλούσιο χιοῦμορ, ποὺ τὸ σκορπίζει μὲ γοῦστο τονίζοντας τὴν Λινδιακὴ προφορά του.

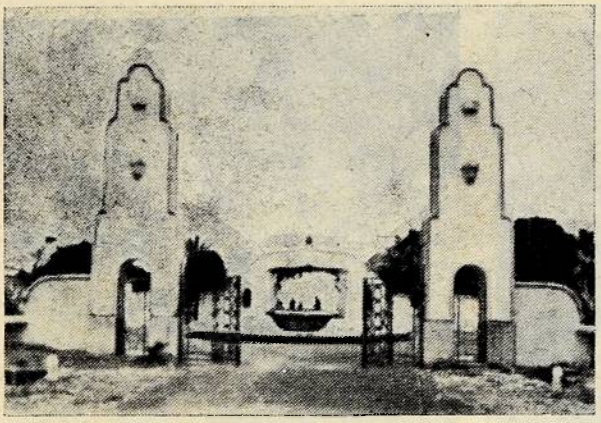
Μιὰ εὔθυμη παρέα ἐκδρομέων μας μὲ τὰ διαβολάκια της.—Κάτω... ἡ Ἀλέκα... πάνω ἡ Ἀγγέλα

Ἀπὸ ἐκεῖ μιὰ σκάλα μὲ 72 σκαλοπάτια ὁδηγεῖ στὴν κυρίως Ἀκρόπολι. Ἐκεῖ ἐπάνω ὑπάρχουν τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς καὶ κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι εἶναι τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνα. Πιὸ κάτω λίγο δεξιὰ διακρίνεται ἕνα γραφικὸ λιμανάκι, ὅπου κατὰ τὴν παράδοσι ἀποβιβάστηκε ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι ὅλου αὐτοῦ τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου κατεβήκαμε πρὸς τὸ χωριό. Ἐπισκεπτόμαστε μιὰ ἀρχαία βυζαντινὴ ἐκκλησία μὲ σκαλιστὸ σὲ ξύλο τέμπλο ποὺ μένει ἀνέπαφο ἀπὸ τὸ 1440. Ἀφοῦ τελειώσαμε τὶς ἐπισκέψεις μας πήραμε τὰ αὐτοκίνητα καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ στὴ Ρόδο.

***

ΚΑΛΛΙΘΕΑ

Στὸ γυρισμὸ ἀπὸ τὴ Λίνδο περνᾶμε ἀπὸ τὴν Καλλιθέα. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀριστούργημα τεχνικῆς ποὺ ὀφείλεται στοὺς Ἰταλούς.

Εἴσοδος Καλλιθέας

Οἱ πηγὲς τῆς Καλλιθέας φημίζονται γιὰ τὸ θεραπευτικό τους νερό. Ἔτσι οἱ Ἰταλοὶ ἐκμεταλλευόμενοι τὸ θεραπευτικὸ αὐτὸ νερὸ ἔχτισαν ἕνα συγκρότημα κήπων, στοῶν, βεσπασιανῶν καὶ λιμνῶν ποὺ παρουσιάζουν τὸ μέρος τόσο ὡραῖο καὶ καλλιτεχνικό, ὥστε δικαίως πρέπει κανεὶς νὰ τὸ ἐπισκεφθῆ ὅταν φθάσῃ στὴ Ρόδο. Μετὰ τὴν ἐπίσκεψί μας στὴν Καλλιθέα γυρίσαμε στὴ Ρόδο εὐχαριστημένοι καὶ χαρούμενοι.

ΑΝΤΙ ΣΑΝΔΑΛΑ, ΜΠΟΤΕΣ

Οί μπότες γιὰ τὰ φίδια

Πηγαίνοντας στὰ ἐρείπια τῆς Λίνδου, ὅπου ὁ φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος ὁ Κλεόβουλος δίδασκε τὸ «Πᾶν μέτρον ἄριστον», νομίζαμε πὼς θὰ βρίσκαμε ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ θὰ ἔμοιαζαν ἀρχαῖοι μὲ τὰ σανδάλια στὰ πόδια καὶ τὶς χλαμύδες των.

Μὰ ἀντὶ γι' αὐτὰ εἴδαμε πὼς οἱ γυναῖκες φοροῦσεν κάτι πλατειὲς μπότες, ποὺ ὅπως ἔβγαιναν κάτω ἀπὸ τὰ χοντρὰ ροῦχα ἔμοιαζαν σὰν ξύλινες φουτουριστικὲς κολῶνες. Μᾶς ἔκαναν ἐντύπωσι τὰ περίεργα αὐτὰ παπούτσια καὶ ρωτήσαμε γιατὶ τὰ φοροῦν ἰδίως οἱ γυναῖκες.

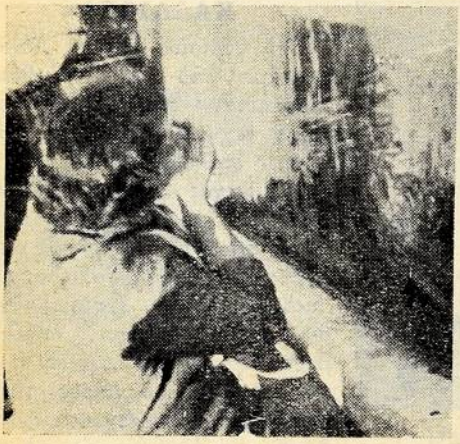
Τότε μάθαμε ὅτι τὰ φοροῦν γιὰ νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τὰ φίδια, ποὺ εἶναι ἄφθονα σ' ὅλη τὴ Ρόδο αὐτὴ τὴν ἐποχὴ καὶ γι' αὐτὸ λέγεται Ρόδος καὶ 'Οφιοῦσα. Ἴσως ἐπίσης γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἔμβλημα τῶν ἰατρῶν νὰ εἶναι τὸ φίδι, γιατὶ ὁ ἱδρυτὴς τῆς 'Ιατρικῆς ὁ Θεῖος 'Ιπποκράτης κατήγετο ἀπὸ τὴν Κῶ τῶν Δωδεκανήσων.

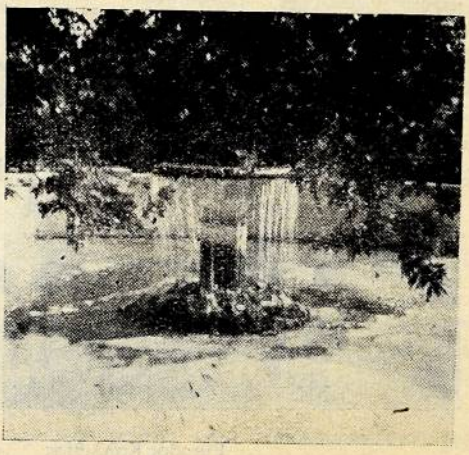
Πάντως νομίζουμε πὼς δὲν δικαιολογοῦνται τὰ ἀνθυγιεινὰ καὶ βαρειὰ αὐτὰ παπούτσια νὰ φοριῶνται καὶ μέσα στὴν πόλι, ὅπου εἴδαμε τοὺς χωρικοὺς νὰ κυκλοφοροῦν, σέρνοντας κυριολεκτικὰ τὰ πόδια τους, γιατὶ ἀσφαλῶς τὰ φίδια δὲν θὰ κάνουν περίπατο καὶ στὴν ἄσφαλτο. 'Εδῶ δὲ ποὺ τὰ λέμε, καίτοι εἶχα τὴν ἐπιθυμία νὰ συναντήσουμε κανένα φίδι γιὰ ποικιλία, δὲν τὸ πέτυχα πουθενὰ κι' ἂς γυρίσαμε τὸ μισὸ νησί.

***

ΡΟΔΙΝΙ

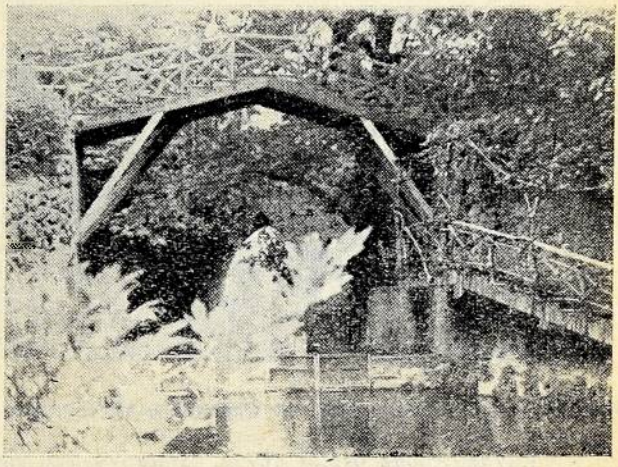
'Έχουμε καὶ στὴν 'Αθήνα τὰ πάρκα μας, τὸ Ζάππειο, τὸν 'Εθνικὸ κῆπο, τὸ

"Αλσος τοῦ "Αρεως κλπ. Μὰ τὸ Ροδίνι εἶναι ἄλλο πρᾶγμα. Πρέπει νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ κανεὶς γιὰ νὰ νοιώσῃ τὴ γοητεία του.

Τὸ κανάλι του μὲ τὶς ἀλλεπάλληλες γέφυρες, μὲ τὶς ἐξαίρετες Ροδίτικες βουκαμβίλιες ποὺ στολίζουν μὲ τὰ λουλούδια τους τὰ περίπτερα καὶ τοὺς φράχτες, οἱ ὑβίσκοι ζωντανοὶ καὶ προκλητικοί, τὰ ἀρώματα ἀπὸ τὶς ἀγγέλικες, σὲ κρατοῦν δέσμιο. Κι' ὕστερα τὰ νούφαρα στὶς ἄπειρες λιμνοῦλες σὲ κάνουν νὰ κάθεσαι ὧρες νὰ τὰ κυττάζῃς.

Τὸ καννάλι

Κάποιος ἔγραψε γιὰ τὴ ψυχὴ τοῦ νεροῦ κι' εἶπε:

«Ἡ ψυχὴ τοῦ νεροῦ εἶναι
» κάτι διάχυτο, ποὺ δροσίζει
» καὶ ζωογονεῖ ἀπ' ἄκρη σ'
» ἄκρη. Ναί .....
» στὴν Ἑλλάδα μας ξέρουμε
» τί θὰ πῇ ψυχὴ τῆς θάλασσας
» μὲ τὶς χάρες καὶ μὲ τοὺς
» καϋμούς της. Μὰ ἡ ψυχὴ
» τῆς θάλασσας εἶναι κάτι ποὺ
» μένει μακρινὸ ἀπὸ τὴ στε-
» ριά, κάτι ποὺ στέκεται πέρα
» ἀπὸ τὸ σύνορο τοῦ γυαλοῦ,
» κάτι ξένο κι' ἄπιαστο, ποὺ
» κυττάζει ἀπὸ μακριὰ τὴ
» στεριὰ καὶ τῆς στέλνει μονάχα τὴν εὐλογία του ἢ τὴν κατάρα του.

«Φεύγει ὁ θαλασσινὸς κι' οἱ δικοί του θαρροῦν πὼς ἡ θάλασσα «τὸν παίρνει»
» —κι' ἀληθινὰ τὸν παίρνει σ' ἕναν ἄλλον κόσμον, μὲ τοὺς δικούς του νόμους καὶ
» μὲ τὰ δικά του πεπρωμένα. Ἡ θάλασσα εἶναι κοντὰ μὰ καὶ μακριὰ μαζί. Εἶναι
» ἡ αἰώνια ἀσυμφιλίωτη μὲ τὴ στεριά, εἶναι ἡ πάντα ἐπίφοβη.

«Ἡ ψυχὴ τῆς θάλασσας δὲ σμίγει μὲ τὴ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς ἡ ἁρμύρα
» τοῦ νεροῦ της δὲ γεύεται στὸ στόμα.

«Ὅμως ἡ ψυχὴ τοῦ νεροῦ, τοῦ νεροῦ τῆς στεριᾶς εἶναι ἄλλο πρᾶγμα. Αὐτὴ
» ἡ ψυχὴ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ φτερουγᾷ ἐδῶ παντοῦ καὶ κελαρίζει καὶ σοῦ δροσίζει
» καὶ τὸ σῶμα καὶ τὰ μάτια καὶ τὴν καρδιά. Ἡ ψυχὴ τοῦ νεροῦ, εἶναι ἥρεμη ψυχή,
» ποὺ τὴ νοιώθεις, ποὺ τὴν κλείνεις στὴν παλάμη καὶ τὴ φιλεῖς, καὶ τὴ γεύεσαι.
» Ἡ δροσιά της περνᾷ στὶς φλέβες σου καὶ στοὺς ἱστούς σου καὶ γίνεται ὁλότελα
» δική σου. Κι' ἡ καρδιά σου, ἡ ψημένη στὴν ἁλμύρα τῶν θαλασσοδαρμένων βράχων
» μας, νοιώθει ἔξαφνα ἐδῶ πέρα νὰ λύνεται, σ' αὐτὴ τὴ φρέσκη δροσιὰ τοῦ νεροῦ,
» καὶ ν' ἀνοίγῃ σὰν τὸ πράσινο τρυφερὸ βλαστάρι.

«Φεύγει τὸ λιόκαμα ἀπὸ τὸ μέτωπο κι' ἡ ἀντηλιὰ ἀπὸ τὰ θαμπωμένα μάτια.
» Τὸ βαθύ, τὸ μουσκεμμένο πράσινο σὲ καλεῖ τριγύρω, νὰ ξεκουράσῃς τὸ βλέμμα,
» νὰ ξαπλώσῃς τὸ κορμί, ν' ἀνοίξῃς τὰ πέταλα τῆς καρδιᾶς σου, γιὰ νὰ ὁρμήσῃ μέσα
» τούτη ἡ καταπράσινη δροσιά».

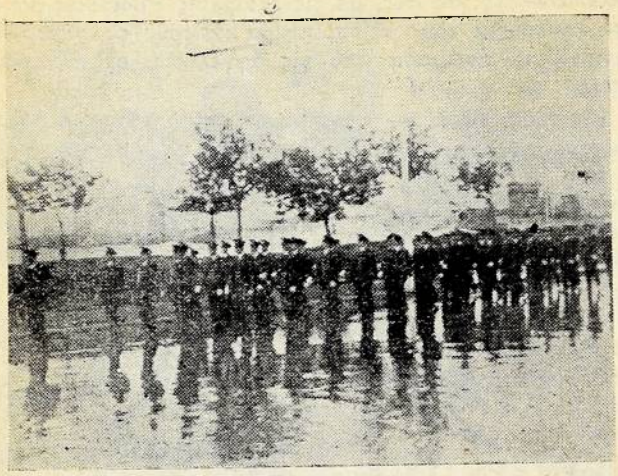
Αὐτὸ εἶναι τὸ Ροδίνι, τὸ ὁλόδροσο, τὸ καμάρι τῆς Ρόδου.

***

ΥΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Ὁ ἐξαίρετος Δήμαρχος Ρόδου ὁ κ. Πετρίδης, παρεκάλεσε, ὅπως κατὰ τὴν ὑποστολὴ τῆς σημαίας τοῦ Σαββάτου, ἡ Σχολὴ τῶν Ὑπαστυνόμων ἀποτελέσῃ τὸ τιμητικὸ ἀπόσπασμα.

Δεχτήκαμε μὲ εὐχαρίστησι, γιατὶ ἡ σημαία ὑψώνεται στὸ Μνημεῖο τῆς πατρίδος καὶ ἔτσι μᾶς ἐδίδετο εὐκαιρία ν' ἀποχαιρετήσουμε τοὺς ἄγνωστους Δωδεκα-

Παρέλασις δοκίμων κατὰ τὴν ὑποστολὴν τῆς Σημαίας

νησίους ἥρωες καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς τὶς ψυχὲς τῶν νέων ἡρώων τῆς ἐλευθερίας Καραολῆ καὶ Δημητρίου.

Ἔτσι τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα μὲ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴ μουσικὴ τοῦ Δήμου παρήλασε στὸν παραλιακὸ δρόμο τῆς Ρόδου.

Ὁ κόσμος χειροκρότησε καίτοι οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ ἄνοιξαν τὴν ὥρα ἐκείνη. Λένε, πὼς ἡ βροχὴ εἶναι εὐτυχία. Ἄμποτε νὰ εὐτυχίσουν οἱ νέοι αὐτοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ νὰ ἐκπληρωθοῦν τὰ ὄρεινά τους γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδος μας!

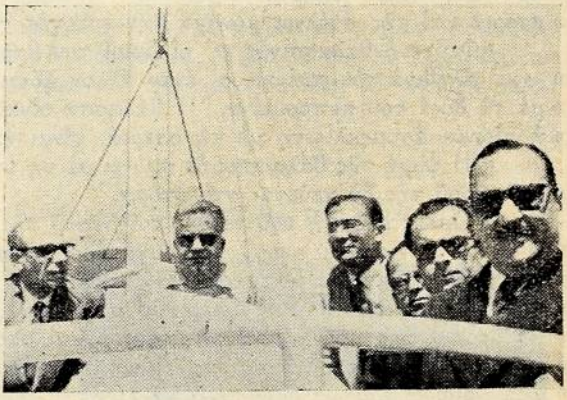
Εὐχαριστοῦμε θερμὰ τὸν κ. Δήμαρχο γιὰ τὴν τιμὴ αὐτή, ποὺ ἔκαμε στοὺς νέους ἀξιωματικοὺς τῆς 'Αστυνομίας πόλεων.

***

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω τοὺς ἀγαπητοὺς κ.κ. καθηγητὰς ποὺ μαζί μας ἀντιπροσώπευσαν τὴ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων κατὰ τὴν ἐκδρομὴ στὴ Ρόδο.

Ὁ κ. Παπαζαχαρίου μὲ τὴν ἐξαίρετη καὶ χαριτωμένη κυρία του ἔδωσε εὐχάριστο τόνο καὶ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ κάμῃ δύο ὑπέροχες διαλέξεις μὲ θέματα κοινωνικὰ γύρω ἀπὸ τοὺς ἀνηλίκους, ποὺ προεκάλεσαν ἐντύπωσι. Δικαίως κατεχειροκροτήθη.

Οἱ φίλοι μας καὶ οἱ καθηγηταὶ κ.κ. Τσίπης, Γλυκοφρίδης, Δεμερτζῆς καὶ Τσόχας

Ὁ κ. Γλυκοφρίδης μὲ τὴν παρέα του...τὴ μεγάλη καὶ τὴ... μικρή. Ἡ κ. Τούση σύζυγος τοῦ ἀγαπητοῦ μας ἀντεισαγγελέως 'Αρείου Πάγου καὶ καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς μας μὲ τὴ χαρούμενη κορούλα των, ὁ κ. Σπυρόπουλος, ὁ κ. Τσίπης, ὁ κ. Τσόχας μὲ τὴν κυρία του καὶ τόσοι ἄλλοι νέοι καὶ νέες, συγγενεῖς καὶ φίλοι, ἔδωσαν εὐχάριστο τόνο στὴν ἐκδρομή μας.

Μὰ φίλους πολλοὺς βρήκαμε καὶ στὴ Ρόδο. Τὸν ἀγαπητό μας Εἰσαγγελέα 'Εφετῶν κ. Βασιλόπουλο, τὸν ἐξαίρετο συνάδελφο τῆς Χωροφυλακῆς κ. Ρμαντζῆ καὶ τὸν κ. 'Ανδριστόπουλο Διοικητὴ τῆς Σχολῆς Χωροφυλακῆς, τὸ Γενικὸ 'Επιθεωρητὴ Μέσης ἐκπαιδεύσεως κ. Νικόλαο Χαλιᾶσο, τὸν Νομομηχανικὸ Ρόδου κ. Νικήτα 'Αβραμέα, τὸν 'Εφέτην κ. Βροντάκην καὶ τόσους ἐκλεκτοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ Ροδίους...

Δὲν λησμονῶ καὶ τὸν φίλτατο ἔμπορο κ. 'Ασπράκη, ποὺ τόσο μὲ ἐξυπηρέτησε

κάνοντάς μου τὸν ξεναγὸ σὲ διάφορες ἐπισκέψεις μου καὶ ποὺ διέθεσε εὐγενέστατα τὸ αὐτοκίνητό του. Σ' αὐτόν, στὴν ἐξαίρετο κυρία του καὶ στὰ παιδιά του εὐχόμεθα ὁλόδροση καὶ χαρούμενη ζωή.

***

ΤΟ ΤΕΛΩΝΕΙΟ

Μὲ τὸ μικρὸ κομπόδεμα ποὺ εἶχε κάμει ὁ καθένας μας, ὅλοι κατωρθώσαμε νὰ πάρουμε μερικὰ χρήσιμα πράγματα καὶ ἐνθύμια ἀπὸ τὴ Ρόδο. Ἔτσι τὴν Κυριακὴ τὸ πρωΐ ἔβλεπε κανείς, τὸ ὡραῖο ἰδίως φῦλο τῶν ἐκδρομέων τῆς Σχολῆς, νὰ εἶναι ἐξωπλισμένο μὲ ὀμπρελίνα, μὲ δέματα καὶ μὲ λογῆς-λογῆς πράγματα. Ἀλλὰ τὸ τελωνεῖο; Τί θὰ γίνῃ; Ἔ!! ὀφείλω νὰ τονίσω ὅτι ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Τελωνείου ἀπὸ τοῦ Διευθυντοῦ κ. Πόγκα μέχρι τοῦ θυρωροῦ ἐπέδειξαν κατανόησι καὶ μὲ λεπτότητα ἐπέβαλον τὴ δίκαιη καὶ λογικὴ φορολογία τῶν εἰδῶν, ποὺ οἱ ἐκδρομεῖς πῆραν ἀπὸ τὴν Ρόδο. Τοὺς εὐχαριστοῦμε ὅλους γιὰ τὴ συναδελφικὴ κατανόησι. Ἐπίσης τοὺς εὐχαριστεῖ θερμὰ καὶ ἡ ... κούκλα τῆς κορούλας μου, ποὺ ὁ κ. Τελώνης δὲν τῆς λέρωσε τὸ φουστάνι μὲ τὴν κιμωλία του κι' ἔτσι ταξίδεψε...καθαρή, καθαρή.

***

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Στὶς 10.30' μπήκαμε στὸ «Αἰκατερίνη» καὶ ἀποχαιρετῶντας τὴ Ρόδο ἀνοιχτήκαμε στὸ πέλαγος.

Ἀλλὰ... ἀλλὰ ἡ φουσκοθαλασσιὰ ἔκαμε τοὺς περισσότερους νὰ τρέξουν στὶς καμπίνες τους καὶ νὰ ξαπλωθοῦν γιατὶ οἱ συνέπειες ἄρχισαν νὰ ἐκδηλώνωνται.

Ὅσοι τάχανε καλὰ μὲ τὴ θάλασσα γελοῦσαν.

Ἀλήθεια; ποὺ κρύφτηκαν τὰ δυὸ διαβολάκια τῆς ἐκδρομῆς; Αὐτὴ ἡ... Ἀλέκα καὶ ἡ ἄλλη ἡ... Ἀγγέλα;

Σὰν τὰ γατάκια χώθηκαν στὶς κουβέρτες... Μπράβο θάλασσα! ποὺ φρονημέβεις τὰ παιδιά. Ἔτσι θὰ μπορέσουμε καὶ μεῖς νὰ ἡσυχάσουμε ἀπὸ τὰ διαβολάκια αὐτά, ποὺ δὲν ἄφησαν κανένα ἥσυχο στὸ ταξίδι.

Νοσταλγία

Τὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἦταν ἄνετο γιατὶ δυστυχῶς τὸ πλοῖο παραφορτώθηκε μὲ ἐπιβάτες σὲ βαθμὸ ἐπικίνδυνο. Βέβαια δὲν ἔχουμε ἁρμοδιότητα ἀλλὰ θὰ πρέπει κάποιο ὅριο νὰ ὑπάρχῃ στὸν ἀριθμὸ τῶν ἐπιβατῶν καὶ πρὸ παντὸς νὰ γίνεται ἔλεγχος γιὰ τὴν τήρησι τοῦ ὁρίου αὐτοῦ, γιατὶ ἡ κατάστασι τοῦ πλοίου τὸ πρωΐ τῆς Δευτέρας παρουσίαζε ὁμολογουμένως τὴν εἰκόνα βομβαρδισμένης ναυαρχίδας μὲ θύματα ἄπειρα, ποὺ στὸ προκείμενο τὰ ἀναπαρίστων οἱ ἐπιβάτες, οἱ ὁποῖοι κοιμόντουσαν στοὺς διαδρόμους κατάχαμα, στὶς σκάλες καὶ σὲ κάθε γωνιὰ τοῦ πλοίου. Γιὰ ν' ἀνέβω στὸ κατάστρωμα χρειάστηκε νὰ δρασκελίσω δυὸ τρεῖς κυρίους ποὺ κοίτονταν φαρδεῖς, πλατεῖς χάμω...Τί νὰ ἔκανα;

Πάντως στὶς 10.30' τὴ Δευτέρα φτάσαμε στὸν Πειραιᾶ κι' ἔτσι πῆρε τέλος μιὰ ἐκδρομὴ ποὺ μᾶς ἄφησε τὶς ὡραιότερες ἀναμνήσεις.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

Πέντε μέρες μόνον μείναμε στὴ Ρόδο καὶ μὲ νοσταλγία φύγαμε ἀπὸ τὸ γοητευτικὸ νησί. Τόσο ζωντανές, τόσο ἀληθινές, τόσο γοητευτικὲς εἶναι οἱ εἰκόνες ποὺ εἴδαμε.

Ἕνα ὁλόδροσο καὶ ὁλοκάθαρο νησί, ὅπου ὑπάρχει τάξι, σύστημα καὶ γαλήνη.

Ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν πλανιέται συχνὰ στοὺς θρύλους ποὺ πέρασαν καὶ μὲ τὰ μεγάλα φτερὰ τῆς φαντασίας καὶ τῆς ποίησης γεμίζουν τὰ κάστρα τὶς χαράδρες καὶ τὶς ἀκρογιαλιές. Ὁ ἀγέρας ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν 'Ατάβυρο καὶ τὸν Ἄη Λιὰ δροσίζει τὰ ἥσυχα χωριά. Κι' ὕστερα, περνῶντας τοὺς ὠκεανοὺς μὲ τ' ἀπόκοσμα ἠχολογήματα φτάνει στοὺς ξενητεμένους Δωδεκανησίους καὶ τοὺς γεμίζει πίστι στὴν πατρίδα τους, τρυφεφότητα καὶ ἀγάπη.

Καὶ τότε ἀπὸ κάπου ἀκούγεται τούτη ἡ κατανυχτικὴ προσευχὴ στὴν Πατρίδα ποὺ σὲ χίλιους γλυκοὺς φθόγγους ἁπλώνεται στοὺς αἰθέρες:

«—Ὦ πατρίδα μου, ὦ πατρική μου χώρα, πόσο βαθειά, πόσο θερμὰ σ' ἀγαπῶ!

«Ὡραιότατο ρόδο, κι' ἂν ὅλα μαραθοῦν καὶ σβύσουν, ὅμως ἐσὺ εὐωδιάζεις » στὴν ἔρημή μου ἀκρογιαλιά.

» Πατρίδα μου, Ἑλλάδα μου, πατρική μου γῆ!

«—Καθὼς φτωχός, μὰ ξένιαστος, ξένες χῶρες περνοῦσα, τὴ » βασιλικὴ λάμψη τῶν βουνῶν σου ἀντίκριζα κι' ἤμουν, περήφανος » γιὰ σένα. Ὅσο ἤμουν μακριά σου, ὦ πατρίδα μου, » πόσο βαθειὰ σὲ ποθοῦσα! Καὶ γνώρισα πάλι τὴ χαρά, καθὼς » εἶδα τὸ χρυσό σου ἥλιο! Ὡραιότατο ρόδο μου, πατρίδα μου, » πατρική μου χώρα!

« —Ὦ Ἑλλάδα μου, σύ 'σαι ὅλη ἡ ζωή μου κι' ἡ χαρά μου! »Ὅταν ἡ σκληρὴ ὥρα θὲ νἄρθῃ, ὅταν δὲ θὰ μπορῶ πιὰ νὰ » δουλεύω γιὰ σένα, μὴ μοῦ ἀρνηθῇς ἕναν ἥσυχο τάφο. Καὶ » δέομαι πάντα στὸ Θεὸ καὶ Κύριό μου, νὰ λάμπῃ πάντα τὸ » χρυσό σου ἄστρο, πάνω στὴν ἐπίγεια πατρίδα μου—πάνω στὴν »Ἑλλάδα, τὴν γῆ τῶν πατέρων μου».

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ ΥΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝ. ΠΟΙΝ. ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΤΟΥΣ 1950

Ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Σχολῶν Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς
κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

VIII. Δεικτικότης τῆς ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς.
XI. Τὰ ἐπὶ μέρους ἀναμορφωτικὰ μέτρα.
X. Συναισθήματα τῶν παιδαγωγούντων.
Ἐπίλογος

*
* *

VIII. Δεκτικότης τῆς ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς.

1. Ἔννοια. Ὁ ἡμέτερος ποινικὸς κῶδιξ εἰσάγει ἐμμέσως τὴν ἔννοιαν τῆς «ἱκανότητος» ἢ «δεκτικότητος» τῆς ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς (τῶν προβλεπομένων ἀναμορφωτικῶν μέτρων) (Erziehungsbedürftigkeit). Ὡς τοιαύτη νοητέα ἡ δεκτικότης ἀναμορφώσεως τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἀνακοινωνικοποιήσεως τοῦ ἀνηλίκου ἐγκληματίου διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένων ἀναμορφωτικῶν μέτρων. Ἄλλαις λέξεσι πρόκειται περὶ ἐξετάσεως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ θέματος τοῦ προσφόρου ἢ μὴ τῶν ἀναμορφωτικῶν μέτρων, πρὸς συγκράτησιν τοῦ ἀνηλίκου ἀπὸ τῆς τελέσεως νέων ἐγκλημάτων.

2. Χρόνος. Ἡ τοιαύτη δεκτικότης δέον νὰ ὑφίσταται κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδικάσεως τῆς πράξεως, ἐνδεχομένως τῆς ἐκτελέσεως τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως.

3. Ἔκτασις. Νόμῳ εἶναι δεκτικοὶ ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς οἱ παῖδες, ἀνεπίδεκτοι δὲ οἱ συμπληρώσαντες τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας των. Ἐνδεχομένως εἶναι ἀνεπίδεκτοι τοιαύτης ἀγωγῆς, τοῦθ' ὅπερ πρόκειται νὰ κριθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει, οἱ ἔφηβοι ἢ οἱ ἄγοντες κατὰ τὴν ἐκδίκασιν ἢ ἐκτέλεσιν τὴν μετεφηβικὴν ἡλικίαν. Οἱ κατὰ τὴν φάσιν τῆς μετεφηβικῆς ἡλικίας τελέσαντες ἔγκλημα, εἶναι νόμῳ ἀνεπίδεκτοι ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς, τοῦθ' ὅπερ ἀποκρουστέον de lege ferenda.

Ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἀπεκόμιζέ τις τὴν ἐντύπωσιν ὅτι οἱ ἀνήλικοι, οἱ κρινόμενοι ὡς δεόμενοι θεραπευτικῶν μέτρων, καθ' ἃ νοσηροί, εἶναι ἀνεπίδεκτοι ἀναμορφωτικῶν μέτρων. Οὐχ' ἧττον, κατ' εὐρεῖαν ἑρμηνείαν, ὑποστηρίζομεν ὅτι χωρεῖ συρροὴ ἀναμορφωτικῶν καὶ θεραπευτικῶν μέτρων.

4. Κριτήριον. Τὸ δικαστήριον, ἐν τῇ κρίσει του περὶ δεκτικότητος ἢ μὴ τῆς ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς, ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ, κατὰ πόσον ἡ φθορὰ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνηλίκου ἔχει χωρήσει ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ ἀρκῇ πλέον ἡ ἀναμορφωτικὴ ἀγωγὴ πρὸς ἀνακοινωνικοποίησίν του, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ ἐπιχειρηθῇ ἡ δραστικωτέρα «σωφρονιστικὴ» ἀγωγή. Μὴ λησμονῶμεν ὅτι κατ' οὐσίαν καὶ ὁ περιορισμὸς τοῦ ἐφήβου ἐγκληματίου ἐν σωφρονιστικῷ καταστήματι συνιστᾷ ἀγωγήν. Μάλιστα ὁ παιδαγωγικὸς χαρακτὴρ προέχει τοῦ ποινικοῦ. Ἐπὶ περιορισμοῦ ἐν σωφρονιστικῷ καταστήματι πρόκειται περὶ παιδαγωγικῆς μεταχειρίσεως ποινικῆς χροιᾶς. Ἀντιθέτως ἐπὶ τῶν ποινῶν κατὰ τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῶν ἀγόντων τὴν μετεφηβικὴν ἡλικίαν πρόκειται περὶ ποινικῆς μεταχειρίσεως παιδαγωγικῆς χροιᾶς.

5. Δ ι ά ρ κ ε ι α. Ὁ κῶδιξ ὁρίζει ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διαταχθέντα ἀναμορφωτικὰ μέτρα παύουσιν αὐτοδικαίως ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 21ου ἔτους τῆς ἡλικίας.

Κατὰ τὴν ἡμετέραν κρίσιν θὰ ἔδει νὰ ἐπεκταθῇ τὸ ἐν λόγῳ ὅριον μέχρι τοῦ 25ου ἔτους, περὶ ὃ περίπου ἐπέρχεται ἡ βιολογικὴ ἐνηλικίωσις. Πρόωρος στέρησις τῆς ἀναγκαιούσης ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς ἀποβαίνει βλαπτική.

IX. Τὰ ἐπὶ μέρους ἀναμορφωτικὰ μέτρα.

1. Ὁ Π.Κ. ἄ. 122 καθορίζει περιοριστικῶς τὰ ποικίλα ἀναμορφωτικὰ μέτρα. Ἡ περιοριστικὴ ἀπαρίθμησις ὑποδηλοῖ δυσπιστίαν τοῦ νομοθέτου ἔναντι τοῦ δικαστοῦ ἀνηλίκων, μὴ ἔχοντος ἐλευθέρας τὰς χεῖρας του, ὅπως διαμορφώσῃ καὶ καταγνώσῃ καὶ ἕτερα κατὰ τὴν κρίσιν του ἐνδεικνυόμενα παιδαγωγικὰ μέτρα πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνηλίκου. Ἄλλως τὸ σχέδιον (οὐχὶ ὁ τελικῶς ψηφισθεὶς νόμος) τοῦ γερμανικοῦ νόμου περὶ δικαστηρίων ἀνηλίκων ἔτους 1923.

2. Τὰ προβλεπόμενα ἀναμορφωτικὰ μέτρα εἶναι τὰ ἑπόμενα:

α) «Ἐ π ί π λ η ξ ι ς τ ο ῦ ἀ ν η λ ί κ ο υ». Προκριτέος ὁ ὅρος «νουθεσία», ἀποδίδων πληρέστερον τὸ παιδαγωγικὸν περιεχόμενον τοῦ μέτρου. Ἡ ἐπίπληξις δὲν πρέπει νὰ ἐνεργῆται ἐνώπιον τρίτων, διότι τότε ἐξευτελίζει τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνηλίκου καὶ ἐνσταλάζει μῖσος ἐν τῇ ψυχῇ του. Συνιστῶμεν, ὅπως ἡ ἐπίπληξις γίνηται προφορικῶς καὶ μετὰ πατρικῆς προσηνείας, σοβαρότητος καὶ οὐχὶ ἀγριότητος. Ὁμοίως συνιστῶμεν, ὅπως παρακολουθῆται καὶ ἐλέγχηται τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναμορφώσεως τοῦ ἀνηλίκου ἐν τῇ πράξει κατόπιν τῆς γενομένης ἐκ μέρους τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων ἐπιπλήξεως· ἐν περιπτώσει δ' ἀποτυχίας τοῦ ἐπιβληθέντος τοιούτου παιδαγωγικοῦ μέτρου, δέον νὰ καταγινώσκηται ἐκ μέρους τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων ἕτερον προσφορώτερον ἀναμορφωτικὸν μέτρον. Τοιαύτη δ' εἶναι, καθ' ἡμᾶς κριτάς, ἀφορμωμένους ἀπὸ παιδαγωγικῶν κριτηρίων, συμφώνως πρὸς τὸ νέον πνεῦμα τοῦ καθιερουμένου ὑπὸ τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ Ποινικοῦ Κώδικος νέου «Π α ι δ α γ ω γ ι κ ο ῦ Ποινικοῦ Δικαίου Ἀνηλίκων», ἡ ὀρθὴ ἑρμηνεία τοῦ Π.Κ. ἄ. 124 περὶ μεταβολῆς τῶν καταγνωσθέντων ἀναμορφωτικῶν μέτρων.

β) «Θ έ σ ι ς τ ο ῦ ἀ ν η λ ί κ ο υ ὑ π ὸ τ ὴ ν ὑ π ε ύ θ υ ν ο ν ἐ π ι μ έ λ ε ι α ν τ ῶ ν γ ο ν έ ω ν, ἐ π ι τ ρ ό π ω ν ἢ κ η δ ε μ ό ν ω ν α ὐ τ ο ῦ». Συνιστῶμεν τὸ μέτρον, ὁσάκις οἱ οἰκεῖοι τοῦ ἀνηλίκου εἶναι καλῆς πίστεως, ὁπότε θὰ γίνωσι παραστάται καὶ συναντιλήπτορες τῆς ἠθικῆς σωτηρίας τοῦ ἀνηλίκου. Ἀντενδείκνυται πάντως, εἰς ἣν περίπτωσιν τὸ οἰκογενειακὸν περιβάλλον εἶναι ἠθικῶς σαθρόν. Ὁ δικαστὴς ἀνηλίκων ἐν τῇ πράξει δέον τακτικῶς ἐν παιδαγωγικῷ οἰκογενειακῷ συμβουλίῳ μετὰ τῶν καλῆς πίστεως γονέων νὰ ἐρευνᾷ τὴν πορείαν τῆς ἠθικῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀνηλίκου. Ἂς μὴ ἐπαναπαύηται εἰς τὴν ἁπλῆν ἐφ' ἅπαξ ἐξαγγελίαν τοῦ μέτρου.

Ἐν συνεχείᾳ συνιστῶμεν καὶ ἐνταῦθα τὰ προκειμένου περὶ τοῦ ἀναμορφωτικοῦ μέτρου τῆς ἐπιπλήξεως λεχθέντα, ἤτοι ὅπως παρακολουθῆται καὶ ἐλέγχηται ἐν τῇ πράξει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναμορφώσεως τοῦ ἀνηλίκου κατόπιν τῆς γενομένης ἐκ μέρους τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων παραπομπῆς τοῦ ἀνηλίκου ὑπὸ τὴν ὑπεύθυνον ἐπιμέλειαν τῶν γονέων, ἐπιτρόπων ἢ κηδεμόνων (τοιαύτη δ' εἶναι καθ' ἡμᾶς ἡ ὀρθὴ ἑρμηνεία τοῦ Π.Κ. ἄ. 124 περὶ μεταβολῆς τῶν καταγνωστέων ἀναμορφωτικῶν μέτρων).

γ) «Θ έ σ ι ς τ ο ῦ ἀ ν η λ ί κ ο υ ὑ π ὸ τ ὴ ν ἐ π ι μ έ λ ε ι α ν π ρ ο σ τ α τ ε υ τ ι κ ῶ ν ἑ τ α ι ρ ι ῶ ν». Συνιστῶμεν τὴν συνεργασίαν μετ' ἐγκρίτων καὶ σεμνῶν θρησκευτικῶν σωματείων, μετὰ τῶν εὐγενῶν σωμάτων τῶν προσκόπων καὶ τῶν ὁδηγῶν, καὶ τέλος μετὰ σεμνῶν καὶ εὐγενῶν ἀθλητικῶν σωματείων. Ἔγκριτος ὁ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 λειτουργῶν Σύλλογος «Μέριμνα Ἀνη-

λίκων», ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τοῦ ὁποίου ἠνάλωσαν τὴν προσωπικότητά των αἱ ἀείμνηστοι μεγάλαι φιλάνθρωποι, Ραλλοῦ Γεωργαντᾶ καὶ Ἀμαλία Ψάλτη, πλὴν καὶ ἄλλαι εὐγενεῖς Ἑλληνίδες. Οἱ δικασταὶ καὶ εἰσαγγελεῖς ἂς προωθήσωσι τὴν δημιουργίαν προστατευτικῶν ἑταιριῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ παντὸς δικαστηρίου ἀνηλίκων.

δ) «Θέσις τοῦ ἀνηλίκου ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν ἱδρυμάτων». Συνιστῶμεν τὴν συνεργασίαν μετὰ τοῦ ἀόκνως προμαχομένου ὑπὲρ πάσης εὐποιΐας Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος τῶν Βασιλέων, περὶ οὗ καὶ ὁ προβλέπων τὴν συνεργασίαν ταύτην νόμος 1616 (1950), μετὰ τοῦ ἐπιδείξαντος λαμπρὰν δρᾶσιν Π.Ι.Κ.Π.Α. καὶ μετὰ τοῦ Ἱδρύματος τοῦ Ἐράνου Βορείων Ἐπαρχιῶν.

ε) «Θέσις τοῦ ἀνηλίκου ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν εἰδικοῦ ἐπιμελητοῦ». Ὁ ἐπιμελητὴς ἔσεται ὁ ἐν παντὶ «φύλαξ ἄγγελος» τοῦ ἀνηλίκου, ὅστις θὰ προστατεύσῃ αὐτὸν κατὰ παντὸς κινδύνου καὶ θὰ ἀνδρίσῃ αὐτὸν πρὸς κτῆσιν τῆς ἠθικῆς εὐτυχίας.

Ὁ διορισμὸς ὡς εἰδικῶν ἐπιμελητῶν ἐντίμων καὶ ἀγαθῶν οἰκογενειαρχῶν ἐμπνευσμένων ἐκπαιδευτικῶν (ὁραματίζομαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἀειμνήστου μεγάλου διδασκάλου καὶ Γυμνασιάρχου μου ἐν τῷ Προτύπῳ Κλασσικῷ Γυμνασίῳ τοῦ Διδασκαλείου Μέσης Ἐκπαιδεύσεως Δημητρίου Γουδῆ) ἢ πεφωτισμένων ἱερέων (τοιαύτη φερ' εἰπεῖν εἶναι ἡ εἰκονιζομένη ἐν τῷ μυθιστορήματι ἁγία μορφὴ τοῦ ἱερέως Γρηγορίου ὑπὸ τοῦ Σώτου Χονδροπούλου «Στὸν ἀγρὸ τοῦ θερισμοῦ» (β' ἔκδ., Ἀθῆναι 1955), οὐχ' ἧττον τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ μὴ ἀποτελοῦσα πλάσμα φαντασίας, ἀλλὰ σήμερον ζῶσα Ἑλληνικὴ μορφὴ τοῦ ἀνωτέρας πνοῆς Αἰδεσιμωτάτου Ἱερέως Ἐλευσῖνος Γεωργίου Πειρουνάκι) θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐν τῇ πράξει ἀναπλήρωσιν τοῦ κενοῦ τοῦ νόμου, ἀγνοοῦντος δυστυχῶς τὰ ἀναμορφωτικὰ μέτρα τῆς τοποθετήσεως παρὰ ξένῃ ἐντίμῳ καὶ ἀγαθῇ οἰκογενείᾳ, τῆς παραπομπῆς εἰς τὰς σχολικὰς ἀρχὰς καὶ τέλος τῆς παραπομπῆς τοῦ ἀνηλίκου ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐκκλησίας.

στ) «Τοποθέτησις τοῦ ἀνηλίκου εἰς ἀναμορφωτικὸν κατάστημα». Τὰ λειτουργοῦντα, οὐσιαστικῶς δύο, ἀναμορφωτικὰ ἱδρύματα (ἓν δι' ἄρρενα καὶ ἕτερον διὰ θήλεα) τοῦ Ὑπουργείου ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης δὲν ἀποδίδουσι, παρὰ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ προσωπικοῦ. Ἀπαιτεῖται ἡ πρόκρισις ποικίλων μικρῶν, οἰκογενειακῶς λειτουργούντων, ἀναμορφωτικῶν ἱδρυμάτων, ἐπιτυγχανομένης οὕτω τῆς κατ' ἐξατομίκευσιν ἀγωγῆς. Ὅσον περισσότερον εἶναι τὸ πλῆθος τῶν τροφίμων ἐν ἑνὶ ἱδρύματι, κατὰ τοσοῦτον μειοῦνται τὰ ποσοστὰ τῆς ἐπιτυχίας. Κτίρια δίκην στρατώνων, οἷον τὸ τοῦ Κορυδαλλοῦ ἀποκρούονται μετὰ δυνάμεως.

ζ) «Ἐπιβολὴ ὑποχρεώσεων εἰς τὸν ἀνήλικον». Διὰ τοῦ δικαιώματος πρὸς ἐπιβολὴν τοιούτων ὑποχρεώσεων δύναται ὁ ἐμπνευσμένος δικαστὴς ἀνηλίκων νὰ ἀναπτύξῃ πλουσιωτάτην ἀναμορφωτικὴν δρᾶσιν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων συνιστῶμεν τὴν ἐνέχουσαν πλούσιον ἠθικὸν περιεχόμενον ὑποχρέωσιν τοῦ ἀνηλίκου, ὅπως ἐκ τῆς ἰδίας του ἐργασίας ἀποζημιώσῃ πᾶν θῦμα τῆς ἐγκληματικῆς του δράσεως καὶ ὅπως προβαίνῃ ἐκ παραλλήλου εἰς ἀγαθοεργίας. Ἀνάγκη πάντως νὰ προπαρασκευασθῇ ὁ ἀνήλικος καταλλήλως, ὥστε αὐτοβούλως νὰ συνεργῇ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐπουλώσεως τῶν πόνων τῶν συνανθρώπων.

Χ. Συναισθήματα τῶν παιδαγωγούντων.

Ἀλλὰ γενικῶς εἰπεῖν ὡς ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν τῆς ἐπιτυχίας οἱουδήποτε ἔργου ἠθικῆς ἀναμορφώσεως τοῦ ἐγκληματήσαντος ἀνηλίκου θεωροῦμεν τὴν συναίσθησιν πραγματικῆς ἀγάπης ἔναντι αὐτοῦ ἐκ μέρους παντὸς τεταγμένου ὀργάνου, δικαστοῦ ἀνηλίκων ἢ ἑτέρου. Ἀποκρούομεν πάσῃ δυνάμει τὴν συμμετοχὴν προσώπων, μὴ ἐμφορουμένων ὑπὸ ἀφθόνων συναισθημάτων κοινωνικῆς φιλαλληλίας, ἀδό-

λου χριστιανικῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς συνανθρώπους, καὶ εἰδικώτερον καὶ ἀγνῆς στοργῆς πρὸς τοὺς ἀνηλίκους.

Ἀληθῶς τὸ μέγα μυστικὸν τῆς Παιδαγωγικῆς Ἐπιστήμης εἶναι ἡ ἀγάπη. Διὰ τῆς ἀγάπης, ἥτις «μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, πάντα στέργει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει». Διὰ τῆς ἀγάπης, ἥτις «οὐδέποτε ἐκπίπτει». (Παύλου Πρώτη πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή, XIII).

Κατὰ τὸν Χ. Γκιτᾶκον : «Δὲν νομίζετε ὅτι ὁ ψυχολογικὸς ἄμβων τοῦ Adler εὑρίσκεται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν ἄμβωνα τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας, τῆς ἐκκλησίας τῆς ἀγάπης; Ὅτι τὸ κήρυγμα τοῦ μετὰ λόγου βιώσαντος σοφοῦ εἶναι κήρυγμα τῶν αἰωνίων τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως ἀληθειῶν, ἀκουόμενον ἀπὸ τοῦ ἐπιστημονικοῦ πεδίου;»

Ἐπίλογος

Τελευτῶντες ἀναφερόμεθα εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον. «Ὅς, ἐὰν δέξηται παιδίον τοιοῦτον ἕν, ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται»! Διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπένειμε τὴν δέουσαν μεγαλειώδη ἀξίαν εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ὑπὲρ αὐτῆς κοινωνικὴν πρόνοιαν. Μεγίστη πρόσκλησις πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Διότι ἡ νεότης συνιστᾷ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τῆς αὐγῆς, αἵτινες δύνανται νὰ προμηνύωσι λαμπράν, πλὴν ὅμως, ἴσως, δυστυχῶς καὶ σκοτεινὴν ἡμέραν. Πολιτεία σώφρων τοῦ Κράτους καὶ τῆς Κοινωνίας ὑπὲρ τῆς πρὸς τελειότητα ἀγωγῆς τῆς νεολαίας ὑπισχνεῖται ἐλπίδα καὶ ἐνθάρρυνσιν, πρὸς γενικὴν ἀνωτέρας πνοῆς προαγωγὴν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀντιθέτως οἱαδήποτε καταφρόνησις τῆς τοιαύτης πολιτικῆς θὰ θεμελιώσῃ γενικὴν ἠθικὴν πτῶσιν καὶ διάλυσιν, ἄνευ ἑτέρου δὲ θὰ φονεύσῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

ΤΕΛΟΣ

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ Κ^ΑΣ ΕΛΕΟΝΩΡΑΣ ΡΟΥΖΒΕΛΤ

«Ἑορτάζομεν σήμερον τὴν ἐπέτειον τῆς Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀναλογιζόμενοι τὰς ἐνδόξους παραδόσεις τοῦ παρελθόντος, τὰς ὁποίας ἡ Ἑλλὰς ἠκολούθησεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ἡ παράδοσις αὐτή, ὡς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία, ὑπῆρξαν πρότυπον διὰ πολλοὺς λαοὺς οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τὴν ἐλευθερίαν των τὰ τελευταῖα ἔτη.

«Τώρα, εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ἐξαπλοῦται ἡ ἀγάπη διὰ τὴν Ἐλευθερίαν. Οἱ λαοί, εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ἐπιθυμοῦν νὰ καταστοῦν ἐλεύθεροι. Ταυτοχρόνως συνησπίσθησαν ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ λυτρώσουν τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου, θὰ ἀναπτύξουν πνεῦμα καλλιτέρας ἀλληλοκατανοήσεως καὶ θὰ χαρίσουν εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου μεγαλύτερον βαθμὸν εὐτυχίας. Διὰ νὰ ἐπιτευχθοῦν αὐτά, ἀπαιτεῖται πολὺ μεγαλύτερος βαθμὸς γνώσεως ἀλλήλων καὶ ἐπιθυμίας πρὸς συνεργασίαν.

«Πιστεύω ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ ἀποτελέσῃ δι' ἡμᾶς τὸ πρότυπον. Σήμερον, ἀπευθύνομεν τὰ συγχαρητήριά μας πρὸς αὐτήν, τὴν Κυβέρνησίν της καὶ τὸν λαόν της, εὐχόμενοι εὐτυχίαν καὶ μακροημέρευσιν».

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΟΙΚΗΣ
Ἢ
ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗΣ ΚΑΛΟΣ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου
καὶ Διδάκτορος τοῦ Δικαίου
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΑΓΚΡΙΩΤΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

I. Προεισαγωγικαὶ σκέψεις.

***

I. Προεισαγωγικαὶ σκέψεις.

Τόσον εἰς τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας, ὅσον καὶ εἰς τὰς ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις, ὡς καὶ εἰς κάθε ὀργανισμὸν κοινῆς ὠφελείας, ὑφίσταται πάντοτε ὀξὺ τὸ πρόβλημα τῶν ἱκανῶν καὶ ἀξίων στελεχῶν, τῶν καταλλήλων ἡγετῶν.

Πολλοὶ λόγοι συντελοῦν ὥστε εἰς τὴν χώραν μας νὰ παρατηρῆται ἔλλειψις τῶν καταλλήλων προσώπων, τὰ ὁποῖα νὰ μὴ φοβοῦνται τὴν ἀνάληψιν εὐθυνῶν καὶ νὰ εἶναι ἐμποτισμένα μὲ τὴν ἀνωτέραν πνοὴν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς αὐτοθυσίας, χάριν τοῦ γενικωτέρου συμφέροντος.

Ὁ κ. ΔΗΜ. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ

Ἴσως εἰς τοῦτο νὰ συντελοῦν ὡρισμένοι εἰδικοὶ λόγοι, ὀφειλόμενοι κυρίως εἰς τὴν ἔλλειψιν καταλλήλου διαπαιδαγωγήσεως τῶν νέων, διὰ τὴν ἀπόκτησιν κοινωνικῆς ἀγωγῆς, εἰς τὴν ἔλλειψιν τοῦ πνεύματος τῆς ὁμαδικῆς συνεργασίας καὶ τὸν ἄκρατον ἀτομισμόν, ποὺ ἐνδημεῖ δυστυχῶς εἰς τὴν Πατρίδα μας.

Ὡς ἐκ τούτου, διὰ νὰ διαμορφωθοῦν κατάλληλα ἡγετικὰ στελέχη εἰς οἱονδήποτε τομέα δράσεως, εἶναι ἐπιβεβλημένη ἀνάγκη ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ καταπολεμηθοῦν αἱ τόσον δυσάρεστοι καὶ ἐπιβλαβεῖς εἰς τὸ κοινωνικὸν σύνολον τάσεις καὶ ἐκδηλώσεις τοῦ ἀτομισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ καλλιεργηθοῦν καὶ νὰ διδαχθοῦν ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς εἰδικὰς γνώσεις τοῦ ἐπαγγέλματός των, αἱ κατ' ἐξοχὴν κοινωνικαὶ ἀρεταί, ὡς εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, ἡ εὐπροσηγορία, ἡ γενναιοφροσύνη, ἡ αὐταπάρνησις, ἡ φιλανθρωπία, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἐπιείκεια, ἡ μετριοφροσύνη, τὸ πνεῦμα τῆς συνεργασίας, ἡ φιλαλήθεια, ἡ ὀλιγάρκεια, ἡ ἀγαθοεργία, κλπ.

Συνήθως ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη, ὅτι ὁ ρόλος τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν ἀνήκει μόνον εἰς ὀλίγους ἐκλεκτούς, οἱ ὁποῖοι εἶναι προικισμένοι ἐκ φύσεως μὲ ὅλως ἐξαιρετικὰ προσόντα, πνευματικὰ καὶ ψυχικά. Ἐν τούτοις ἡ ἄποψις αὕτη δὲν εὐσταθεῖ, διότι ἡ πεῖρα ἀποδεικνύει ὅτι κάθε φυσιολογικὸς ἄνθρωπος, ἔχων τὸν κοινοῦν νοῦν καὶ θέλησιν, ἐὰν κατανοήσῃ καὶ ἐφαρμόζῃ ὡρισμένας κοινωνικὰς ἀρετάς, ἐὰν κατέχῃ τὰ τοῦ ἐπαγγέλματός του, δύναται νὰ γίνῃ ἐπίλεκτον ἡγετικὸν στέλεχος, ἤτοι ἱκανὸς καὶ ἄξιος προϊστάμενος.

Διὰ ν' ἀσκήσῃ ὅμως ἀποτελεσματικῶς καὶ καρποφόρως τὸ λειτούργημά του, εἶναι ἀνάγκη νὰ συγκεντρώνῃ ὡρισμένας ἰδιότητας, ἄνευ τῶν ὁποίων θ' ἀποτύχῃ ἀφεύκτως.

Εἰς τὰ ἄρθρα ποὺ θὰ ἐπακολουθήσουν θὰ γίνῃ ἐν λεπτομερείᾳ λόγος περὶ τῶν ἰδιοτήτων τούτων, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλαι μὲν εἶναι ἔμφυτοι, ἄλλαι δὲ ἐπίκτητοι. Προηγουμένως ὅμως, θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ παραθέσωμεν ὡρισμένας γενικὰς σκέψεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ὑποβοηθήσουν τὸν ἀναγνώστην ὥστε νὰ συλλάβῃ τὸ ὅλον ζήτημα ἀπὸ τῆς εὐρυτέρας του σκοπιᾶς, καὶ νὰ τὸ κατανοήσῃ καλλίτερον.

Οὕτω, κάθε προσπάθεια ποὺ γίνεται δι' οἱονδήποτε γενικώτερον σκοπόν, προϋποθέτει τρία βασικὰ στοιχεῖα :

Πρῶτον, ἓν ἔργον, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ.

Δεύτερον, τὸ κατάλληλον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ὡς ὑπεύθυνος πρόκειται ν' ἀναλάβῃ νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ καὶ

Τρίτον, τὸ κατάλληλον ἔμψυχον ὑλικόν, μὲ τὴν βοήθειαν καὶ συνεργασίαν τοῦ ὁποίου θὰ ἔλθῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον.

Ἐπὶ τῇ βάσει ὅθεν τῶν γενικῶν κριτηρίων τούτων, δυνάμεθα νὰ κατατάξωμεν εἰς τρεῖς κατηγορίας, τὰς βασικὰς ἰδιότητας, περὶ ὧν ἀνωτέρω ἔγινε λόγος, τὰς ὁποίας ὀφείλει νὰ συγκεντρώσῃ τὸ ἡγετικὸν στέλεχος.

Ἡ πρώτη κατηγορία τῶν ἰδιοτήτων τούτων, ἀνάγεται εἰς τὰ ἑξῆς κυρίως σημεῖα :

α) Εἰς τὸ νὰ κατέχῃ τὴν ἁρμοδιότητα καὶ τὴν βαθεῖαν γνῶσιν τῶν σχετικῶν πρὸς τὸν κλάδον τῆς ὑπηρεσίας ἢ τῆς ἐπιχειρήσεως ὅπου ὑπηρετεῖ, ζητημάτων καὶ ἐπαγγελματικῶν γνώσεων.

β) Εἰς τὸ νὰ κατέχῃ τὴν συναίσθησιν τῆς πραγματικότητος.

γ) Εἰς τὸ νὰ ἔχῃ πίστιν εἰς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τοῦ καθήκοντός του.

δ) Εἰς τὸ νὰ ἐμφορῆται ἀπὸ πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ πρὸς τὸν πλησίον καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν Πατρίδα.

Ἡ δευτέρα κατηγορία τῶν ἰδιοτήτων, τὰς ὁποίας ὀφείλει νὰ κατέχῃ τὸ ἡγετικὸν στέλεχος εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν προσωπικότητά του καὶ ἔχει σχέσιν μὲ τὴν ἀπόκτησιν αὐτοκυριαρχίας, ἐνεργητικότητος, προβλεπτικότητος, ἀξιοπρεπείας, ἐπιβολῆς, σταθερότητος κλπ.

Ἡ δὲ τρίτη κατηγορία τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἡγετικοῦ στελέχους ἀφορᾷ τὰς σχέσεις αὐτοῦ, πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του (πειθαρχία, ἀξιοπρέπεια, εὐγένεια, σέβας, κλπ.), πρὸς τοὺς ἴσους πρὸς αὐτόν, πρὸς τοὺς «ἀγαπητοὺς συναδέλφους του» (πνεῦμα συνεργασίας, κατανοήσεως, ἐγκαρδιότητος, ἀλληλεγγύης, κλπ.) καὶ πρὸς τοὺς ὑφισταμένους του, ἔναντι τῶν ὁποίων θ' ἀσκήσῃ τὸ κῦρος καὶ τὴν ἐξουσίαν του ὡς προϊστάμενος, τοὺς ὁποίους ὀφείλει νὰ καθοδηγῇ καὶ νὰ κατευθύνῃ, ἐκδίδων διαταγάς, ἐπιβάλλων κυρώσεις κατὰ τῶν ἀπειθούντων, ἢ ἀμελῶς ἐκτελούντων τὸ καθῆκόν των, βραβεύων καὶ ἐπαινῶν τὸν ζῆλον, τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν πρὸς τὸ καθῆκον ἀφοσίωσιν. Εἰς ὅλας δὲ τὰς περιπτώσεις ταύτας ὀφείλει νὰ κατέχῃ καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ ἰδιότητας αἱ ὁποῖαι ἐξωτερικεύουν τὸν ἐσωτερικόν του κόσμον, τὴν ψυχοσύνθεσίν του καὶ αἱ ὁποῖαι εἶναι δυνατὸν ἢ νὰ τὸν ἀναδείξουν ὡς τὸν ἄξιον καὶ ἱκανὸν προϊστάμενον, ὡς ἐμψυχωτὴν μεγάλων ἔργων ἢ νὰ τὸν χαρακτηρίσουν ὡς ἄτομον ἐστερημένων ἡγετικῶν προσόντων.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω γενικῶν σκέψεων προκύπτει ὅτι τὸ ἡγετικὸν στέλεχος διὰ νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ἀποστολήν του κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικόν, θὰ πρέπει νὰ κατέχῃ πολλὰς ψυχολογικὰς καὶ πνευματικὰς ἰδιότητας, εἰς τρόπον ὥστε χωρὶς νὰ μετέρχεται μέσα ποὺ νὰ συντρίβουν τὴν θέλησιν, τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν ὑφισταμένων του, νὰ εἶναι εἰς θέσιν μὲ τὴν πειθώ, μὲ τὸ κῦρος, μὲ τὴν ἀνωτερότητα τοῦ χαρακτῆρός του καὶ μὲ τὸ γόητρον τῆς προσωπικότητός του,νὰ ἐπιτυγχάνῃ τὴν καλὴν συνεργασίαν τοῦ ἐμψύχου ὑλικοῦ τὸ ὁποῖον διοικεῖ καὶ τὸ «μάξιμουμ» τῆς ἀποδόσεως αὐτῶν χάριν τοῦ γενικωτέρου κοινωνικοῦ καλοῦ. (Συνεχίζεται)

ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

—Μέντιουμ ποὺ βλέπουν μὲ τά... αὐτιά. Ἡ κόρη ποὺ ἔβλεπε μέ... δεμένα μάτια. Ἄνθρωποι ποὺ μαντεύουν μὲ τό... στομάχι των καὶ γεύονται μὲ τὴν ἀφή! Πῶς διαβάζονται κλειστὰ βιβλία!..

Τοῦ κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ**
Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν

Εἴδαμε προηγουμένως ὅτι ἡ ἰδιότης μερικῶν μέντιουμ νὰ βλέπουν διὰ μέσου τῆς ὕλης, σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ γυαλί, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ζωνταναὶ—ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις—ἀκτῖνες Ραῖντγκεν.

Ἀλλ' ἡ Διόρασις ἔχει πολλὰς μορφάς. Ἐκτὸς τῆς Ραβδοσκοπίας ποὺ ἐμελετήσαμεν διακρίνομεν ἀκόμη τὴν μετάθεσιν τῶν αἰσθήσεων, τὴν Ξενογλωσσίαν καὶ τὴν Ψυχομετρίαν κλπ.

Μετάθεσις τῶν αἰσθήσεων

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἰδιότης μερικῶν ἀτόμων, ἐξαιρετικῶς λεπτοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἰδίως ὑστεροπαθῶν, νὰ διαβάζουν χωρὶς τὴν βοήθειαν τῆς ὁράσεως, ἀπὸ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, ἄσχετα πρὸς τὰ μάτια. Π.χ. μὲ τὸ μέτωπον, μὲ τὸ στῆθος, ἰδίως δὲ μὲ τὴν στομαχικὴν χώραν.

Ὁ Λομπρόζο ποὺ ἐσπούδασε ἐκ τῶν πρώτων τὸ φαινόμενον αὐτὸ γράφει τὰ ἑξῆς :

«Ἐθεράπευα τὴν κόρην ἑνὸς ἀνώτερου ὑπαλλήλου, ἡ ὁποία ἐπροσβάλλετο ἀπὸ ἰσχυροὺς ὑστερικοὺς παροξυσμούς. Αὐτοὶ συνωδεύοντο ὑπὸ φαινομένων, τὰ ὁποῖα οὔτε ἡ παθολογία οὔτε ἡ φυσιολογία ἠμποροῦν νὰ ἐξηγήσουν.

« Κάποτε τὰ μάτια της ἔχαναν ἐντελῶς τὴν ἰδιότητα τῆς ὁράσεως καὶ ἡ ἀσθενὴς ἔβλεπε τότε μὲ δεμένα μάτια, διὰ τοῦ πλαγίου μέσου τῆς κεφαλῆς, μέ... τὰ αὐτιά. Ἠμποροῦσε νὰ διαβάζῃ τοιουτοτρόπως ἀξιόλογα μερικὰς γραμμὰς ἐντύπου ποὺ τῆς παρουσίαζαν εἰς τὸ μέρος αὐτό. Ἂν ἀκόμη ἔβαζαν ἕνα φακὸν μεταξὺ τοῦ ἰδίου μέρους καὶ τοῦ ἡλίου, ἠσθάνετο καῦσιν εἰς τὰ μάτια καὶ παρεπονεῖτο ὅτι ἤθελαν νὰ τὴν τυφλώσουν. Ὅμοια γεγονότα ἔχουν παρατηρηθῆ ἄπειρα. Ἕνα ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων παλαιῶν μέντιουμ, ὁ Ἀλέξης ἔπαιζε συχνὰ χαρτιὰ χωρὶς λάθος μὲ δεμένα μάτια. Ἐπίσης μιὰ τυφλὴ καλογρηὰ εἰς τὴν μονὴν τοῦ Σαὶν-Λωζάν, ἐζωγράφιζε τακτικὰ ἐντὸς τοῦ λευκώματός της ὑδατογραφίας, ἐνώπιον μάλιστα διαφόρων περιέργων καὶ μὲ αὐστηρὸν ἔλεγχον. Μολαταῦτα ὄχι μόνον τὸ σχέδιόν της ἦτο ἀξιόλογον, ἀλλὰ κατόπιν συνεπλήρωνε καὶ ὅσα μέρη τῆς ἐφαίνοντο κενὰ ἢ ἀτελῆ. Τὸ μόνον ποὺ δὲν ἀντελαμβάνετο, ἦταν ὅταν τῆς ἀντικαθιστοῦσαν ἕνα χρῶμα μὲ ἄλλο».

Ἤδη ἀπὸ τοῦ 1800, ὁ Γάλλος ἰατρὸς Πετετὲν ἐσημείωσε παραδείγματα ὑστερικῶν ἀνθρώπων ποὺ μποροῦσαν νὰ μαντεύσουν τὸ εἶδος τῶν παιγνιοχάρτων μὲ ἁπλῆν τοποθέτησίν των ἐπὶ τοῦ στομάχου, καθὼς καὶ τὴν γεῦσιν διαφόρων οὐσιῶν διὰ τῆς ἐπαφῆς τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων. Ἐμάντευαν π.χ. τὸ γάλα, τὸ ψητὸ κρέας, τὸ ξύδι, τὸ λεμόνι, τὴ ζάχαρη κλπ.

Ὁ Ρῶσος ἰατρὸς Σόβριν, διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου τοῦ Ταμποῦ, διεξήγαγεν ἀποτελεσματικῶς ὅμοια πειράματα, μετὰ τῶν μελῶν τοῦ ἰατρικοῦ συλλόγου τῆς πόλεως, ἐπὶ μιᾶς ὑστερικῆς, ὀνόματι Σοφίας Ἀλεξανδρόβνας.

Ἔγραφεν μικροσκοπικὰς φράσεις ἐπὶ φωτογραφικοῦ χάρτου, διὰ νὰ ἀποκλεισθῇ κάθε ἰδέα δόλου δι' ἀνοίγματος τοῦ φακέλλου καὶ ἡ Σοφία ἀνεκοίνωνε τὸ περιε-

χόμενον μὲ τὰς ἰδίας λέξεις ἢ εἰκόνας. Ἔκαμε π.χ. περιγραφὴν ἑνὸς 'Αφρικανικοῦ τοπείου, ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἔβλεπε ἄμμους καὶ φοίνικας. 'Επίσης ἐμάντευσε χρώματα ἐντὸς φακέλλων, διέγνωσε τὴν γεῦσιν διαφόρων φαρμάκων κλπ.

'Ενδιαφέροντα πειράματα εἶναι καὶ ἐκεῖνα ποὺ ἔκαμαν οἱ Τίσνερ καὶ Βασσιλιέφσκυ ἐπὶ μιᾶς δεσποινίδος. Αὐτὴ ὄχι μόνον εὕρισκε φράσεις γραμμένας ἐντὸς φακέλλων καὶ ἐντὸς ξυλίνων κιβωτίων, ἀλλὰ ἐμιμεῖτο καὶ τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα των. Ἔμεινε ἀκόμη ἱστορικὸν τὸ μέντιουμ Ρήϛ, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπειραματίσθησαν ὁ Ἔδισσων, ὁ Μάξγουελ καὶ ὁ Φὸν Σρὲτς Νότζινκ. Ὁ Ρὴϛ αὐτὸς κατώρθωσε νὰ εὕρῃ ἐντὸς τῶν βιβλίων μιᾶς μεγάλης 'Εταιρείας τὴν σελίδα ὅπου ὑπῆρχε ἕνα σημαντικὸν λογιστικὸν σφάλμα, διὰ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ γίνουν κοπιαστικαὶ ἔρευναι. 'Εννοεῖται ὅτι ἀντημείφθη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του γενναίως. Ὅταν τὸ 1919 ὁ ἴδιος συνελήφθη ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ὑπὸ ἀμαθῶν ἀστυνομικῶν ὡς ἀπατεών, ἐπέδειξε πειραματικῶς πρὸ τοῦ δικαστηρίου τὴν ἰδιότητά του καὶ ἠθῳώθη πανηγυρικῶς.

Μὲ αὐτοὺς ἐπειραματίσθη καὶ ὁ ἡμέτερος Δρακούλης μὲ 18 ἐν ὅλῳ ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας ἔθεσε πρὸς ἀποφυγὴν μεταβιβάσεως τῆς σκέψεως εἰς διάφορα συρτάρια κατὰ τύχην ἢ ἐντὸς ὁμοίων φακέλλων, τοὺς ὁποίους ἔπειτα ἀνακάτωσε.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ρήϛ, τὸ μεγαλύτερον σύγχρονον μέντιουμ εἶναι ὁ Πολωνὸς μηχανικὸς 'Οσσοβιέσσυ, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπειραματίσθησαν ὁ καθηγητὴς Ρισέ, ὁ Σελὲ καὶ ἐσχάτως ὁ Ὄστυ. Ὁ ἴδιος ἔδωσε καταπληκτικὰ δείγματα τῆς ἐξαιρετικῆς ἰδιοφυΐας του ἐνώπιον τοῦ δευτέρου διεθνοῦς ψυχοφυσικοῦ συνεδρίου (1923) ἐν Βαρσοβίᾳ. 'Επίσης ὁ Γερμανὸς Μούντβιχ Κὰν κατέχει εἰς μέγιστον βαθμὸν τὴν ἱκανότητα πρὸς «ἀνάγνωσιν διὰ μέσου στερεῶν σωμάτων» ὑπὸ πάντα δυνατὸν ἔλεγχον.

'Ισχυρὰν διόρασιν ἔχει καὶ ὁ 17ετὴς 'Ισπανὸς εὐπατρίδης 'Ιωακεὶμ 'Αργκαμασίλλια, ὁ ὁποῖος μέσα εἰς 2′—10′ λεπτὰ καὶ μὲ δεμένα μάτια μπορεῖ νὰ διαβάσῃ γράμματα ἐντὸς κιβωτίων ἐξ ἀργύρου ἀλουμινίου, λευκοῦ μετάλλου, ξύλου, πάχους $^1/_2$—8 χιλιοστῶν. Εἰς αὐτὸν παρετηρήθη πολλάκις ὅτι μιὰ πλάκα ἀργυρᾶ ἐμποτισμένη μὲ ἅλας ραδίου ἐπροκάλει αὐτοστιγμεὶ τὴν ἀνάγνωσιν, ἐνῷ ἕνα φύλλο χαρτὶ ἢ ἀπὸ πορσελάνην 8 χιλιοστ. τὴν ἐμπόδιζεν ἐντελῶς. Τὰ νεώτερα πειράματα ἐπὶ τῆς μορφῆς αὐτῆς τῆς διοράσεως ἔγιναν ὑπὸ τοῦ Φίσσερ, καθηγητοῦ τῆς νευρολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πράγας μὲ τὸ μέντιουμ Σέρμαν.

'Εκ τῆς ἁπλῆς ἀναγραφῆς τῶν ἀνωτέρω γεγονότων φαίνεται πόσον εὔκολος εἶναι ἡ σύγχυσις τῆς μορφῆς αὐτῆς τῆς Διοράσεως μετὰ τῆς Μεταβιβάσεως τῆς σκέψεως, ἂν δὲν ληφθῇ προηγουμένως πρόνοια νὰ ἀγνοοῦν ἀπολύτως τὰς ἐρωτήσεις, ποὺ πρόκειται νὰ τεθοῦν.

'Απλούστερον εἶναι τὸ πείραμα τοῦ Κρούξ, ὁ ὁποῖος πειραματιζόμενος ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἔβαλε ἔξαφνα τὸ δάκτυλόν του εἰς μίαν ἐφημερίδα τοποθετημένην ἐπὶ τῆς τραπέζης ὄπισθέν του καὶ ἠρώτησε τὸ μέντιουμ ἂν μπορῇ νὰ διαβάζῃ τὴν κρυμμένην λέξιν. Τὸ μέντιουμ ἀνέγνωσε πράγματι τὴν λέξιν However (=ὅμως), ἡ ὁποία ἐσκεπάζετο ἀπὸ τὸ δάκτυλον.

'Ακόμη ἀσφαλέστερον ὅμως εἶναι νὰ δίδεται εἰς τὸ μέντιουμ ἕνα βιβλίον κλειστὸν καὶ νὰ προκαλῆται νὰ διαβάσῃ ὁποιανδήποτε σειρὰν ὡρισμένης, ἀγνώστου ὅμως εἰς ὅλους σελίδος, ἢ νὰ εὕρῃ τὴν ὥραν εἰς ἕνα ὡρολόγιον κλειστόν, τοῦ ὁποίου νὰ μετακινῶνται οἱ δεῖκται.

'Εξήγησις. Προφανῶς εἰς τὴν μορφὴν αὐτὴν τῆς Διοράσεως εὑρισκόμεθα πρὸ νέας θαυμαστῆς ἰδιότητος τοῦ ὑποσυνειδήτου ψυχοδυναμισμοῦ, ὁ ὁποῖος φανερώνεται νὰ διαπερνᾷ τὴν ὕλην ὅπως αἱ ἀκτῖνες Χ. Εἰς τὴν περίστασιν ὅμως αὐτὴν ἡ δρῶσα μορφὴ τῆς ἐνεργείας, φαίνεται, ὅτι ἔχει ὄχι μόνον ἀντίληψιν καὶ μνήμην, ἀλλὰ καὶ κεντρομόλον δύναμιν, διὰ νὰ πληροφορήσῃ τὸ ἐνσυνείδητον τοῦ μέντιουμ, περὶ τῆς ἐξετάσεώς της. Τὸ αὐτὸ παρετηρήσαμεν καὶ εἰς τὴν τηλεκινητικὴν μορφὴν τῆς

Η ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ ΠΡΟΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ

Ὑπὸ κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Γ. ΚΑΤΣΑ**
Τ. Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

3. Νεκροτομίαι πρὸς ἰατροδικαστικοὺς σκοποὺς καὶ διδασκαλίαν τῆς Ἰατροδικαστικῆς.

***

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου θέλομεν ἐπεκταθῆ πως, παρασυρόμενοι ἴσως ἐκ τῆς ἰδιότητος ἡμῶν ὡς Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς.

Αἱ πρὸς ἰατροδικαστικοὺς σκοποὺς νεκροτομίαι ἐπιβάλλονται ὑπὸ τοῦ Νόμου πρὸς ἐπίλυσιν διαφόρων ζητημάτων καὶ διαφώτισιν τῆς Δικαιοσύνης, εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτῆς πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας καὶ ὀρθὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου. Ἐπὶ τοιούτων περιπτώσεων ἡ μὴ συγκατάθεσις τῶν συγγενῶν πρὸς ἐνέργειαν τῆς νεκροτομίας ἐκμηδενίζεται, εἶναι δὲ ὑποχρεωμένος ὁ λαβὼν τὴν ἐντολὴν ἰατρὸς νὰ ἐξετάσῃ μικροσκοπικῶς τὰ διάφορα ὄργανα τοῦ πτώματος, νὰ παραλάβῃ σπλάγχνα πρὸς ἱστολογικήν, ἢ τοξικολογικὴν ἢ καὶ μικροβιολογικὴν ἐξέτασιν ἐὰν κρίνῃ ταῦτα ἀναγκαῖα.

Ἐξουσιοδοτεῖται δὲ ὁ ἰατρὸς πρὸς τὴν ἰατροδικαστικὴν ἐξέτασιν τοῦ πτώματος δι' ὡρισμένων ἄρθρων τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. Ἐκ τούτων ἀναφέρομεν τὰ κάτωθι:

Πότε διατάσσεται πραγματογνωμοσύνη.

Ἄρθρον 183. Ἂν πρὸς ἀκριβῆ διάγνωσιν καὶ κρίσιν ἐπί τινος γεγονότος ἀπαιτοῦνται εἰδικαὶ γνώσεις ἐπιστήμης ἢ τέχνης τινός, οἱ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι ἢ τὸ δικαστήριον δύναται αὐτεπαγγέλτως ἢ τῇ αἰτήσει τινὸς τῶν διαδίκων ἢ τοῦ εἰσαγγελέως νὰ διατάξῃ πραγματογνωμοσύνην.

τηλεπαθείας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος δρῶν παράγων, ὁ ὑποσυνείδητος ψυχοδυναμισμός, ἀποδεικνύεται ὅτι κρατᾷ ἔξω τοῦ ζῶντος σώματος ἀντίληψιν, μνήμην, βούλησιν καὶ δυναμικὴν ἐνέργειαν.

Ἡ Διόρασις ἐκτὸς τῶν ἀναφερθέντων παρουσιάζει καὶ μιὰν μορφὴν ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσαν: Τὴν διάγνωσιν ἀσθενῶν διὰ τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἀλλοιώσεων ποὺ ὑφίστανται τὰ σπλάγχνα ἐντὸς τοῦ σώματος τοῦ ἀρρώστου.

Πράγματι δέ, ἀφοῦ αἱ ἁπλαῖ ἀκτῖνες Ραῖντγκεν διατρυποῦν τὴν ὕλην σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ γυαλί, αἱ ζωταναὶ ὅμοιαι ἀκτῖνες αἱ προερχόμεναι ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν ἔπρεπε νὰ ἔχουν καὶ αὐταὶ ὁμοίαν δύναμιν.

Ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος σχετικὰ πειράματα ἐδημοσίευσεν ὁ διευθυντὴς τοῦ Μεταψυχικοῦ Ἰνστιτούτου τῶν Παρισίων ἰατρὸς Ὄστύ, ὁ ὁποῖος ἐπειραματίσθη ἐπὶ μακρὸν μὲ ἀνάλογα μέντιουμ.

Τὸ σημαντικὸν εἰς τὰ ἐν λόγῳ πειράματα εἶναι ὅτι αἱ ἀκτῖνες αὐταί, αἱ ἐκπεμπόμεναι ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν τὰς ὀνομάσωμεν, ἀποδεικνύουν ἐνέργειαν ἐνσυνείδητον. Διότι δὲν ἀρκοῦνται μόνον νὰ διαπεράσουν τὸν ὀργανισμὸν καὶ νὰ ἐξακριβώσουν τὰς ἀλλοιώσεις του, ἀλλ' ἐπιστρέφουν εἰς τὸν ἐγκέφαλον, εἰς τὸ λογικὸν ἐνσυνείδητον τοῦ μέντιουμ, διὰ νὰ τὸ εἰδοποιήσουν περὶ τῶν παρατηρήσεών των.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

Ἄρθρον 184. 1. Ἐὰν δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐνέργεια πραγματογνωμοσύνης ἐν εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου καθιδρυμένῳ ἐργαστηρίῳ, καθὼς καὶ εἰς ἄλλας ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις διορίζονται δύο ἢ πλείονες πραγματογνώμονες. Εἰς περιπτώσεις ἐπειγούσας ἢ ἥσσονος σημασίας δύναται νὰ διορισθῇ εἷς μόνον. Ὁ διορισμὸς αὐτῶν εἰς κατεπειγούσας περιστάσεις δύναται νὰ γίνῃ καὶ προφορικῶς, ἐπακολουθεῖ ὅμως ἡ σύνταξις τοῦ ἐγγράφου.

Ἄρθρον 185. Ὑποχρέωσις ἀποδοχῆς διορισμοῦ πραγματογνωμόνων. Ὁ διορισθεὶς πραγματογνώμων, ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδεχθῇ τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐντολήν..... ἄλλως τιμωρεῖται ἐπὶ ἀπειθείᾳ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ποινικοῦ κώδικος.

Εὐνόητον ὅτι ἡ κρίσις τοῦ ἰατροδικαστοῦ βαρύνει πολὺ ἐπὶ τὴν τοῦ Δικαστοῦ, διὸ ἀπαιτεῖται ἰατροδικαστικὴ μόρφωσις, γενικῶς μὲν ἁπάντων τῶν ἰατρῶν, εἰδικὴ δὲ τῶν ἐφιεμένων πρὸς ἰατροδικαστικὴν εἰδικοποίησιν, δυστυχῶς ὅμως μὴ νομιμοποιηθεῖσαν εἰσέτι παρ' ἡμῖν.

Τοιαύτη μόρφωσις κατορθοῦται διὰ φοιτήσεως εἰς τὸ Ἰατροδικαστικὸν Ἐργαστήριον τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ τὸ Νεκροτομεῖον τούτου. Ὑποχρεωτικῶς παρακολουθοῦν ἀριθμόν τινα νεκροτομιῶν οἱ φοιτηταὶ τῆς Ἰατρικῆς καὶ ἐπὶ διετίαν οἱ δόκιμοι Ἀνθυπομοίραρχοι τῆς Σχολῆς Χωροφυλακῆς καὶ κατ' ἐκλογὴν θεμάτων οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι.

Ἐν τῷ Νεκροτομείῳ τοῦ Ἰατροδικαστικοῦ Ἐργαστηρίου ἀνατέμνονται τὰ πτώματα τῶν ἐκ βιαίου τινὸς θανάτου θανόντων ἢ τῶν αἰφνιδίως θανόντων, διὰ τοὺς ὁποίους δὲν ὑπάρχει δήλωσις ἰατροῦ περὶ τῆς αἰτίας τοῦ θανάτου. Ἀποστέλλονται ὅμως καὶ τὰ πτώματα ἀτόμων εἰσαχθέντων εἴς τι Νοσοκομεῖον τῆς πόλεως, θανόντων ὅμως πρὸ τῆς παρελεύσεως 24 ὡρῶν ἀπὸ τῆς εἰσόδου των, ἔστω καὶ ἂν κατὰ τὸ ὀλιγόωρον διάστημα κατωρθώθη ἡ διάγνωσις τῆς νόσου.

Ἡ ποικιλία τῶν αἰτίων θανάτου, ἅτινα ἀποκαλύπτονται διὰ τῆς νεκροτομίας τῶν θανόντων καὶ ὁ σχετικῶς μέγας ἀριθμὸς τῶν πτωμάτων καθιστῶσι τὸ Νεκροτομεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου πραγματικὸν κέντρον ἰατροδικαστικῆς μορφώσεως.

Ὑπηρετήσαντες ἐπὶ μακρὸν ἐν τῷ Ἰατροδικαστικῷ Ἐργαστηρίῳ ἀπεκομίσαμεν ἐντυπώσεις τινὰς τὰς ὁποίας πρὸ ἐτῶν—μετὰ τῶν τότε συνεργατῶν μου Κ. Ἡλιάκη, νῦν Καθηγητοῦ καὶ Β. Κωνσταντέλου, νῦν Ὑφηγητοῦ—ἐδημοσιεύσαμεν εἰς ἐκδοθέντα πρακτικὰ τῆς ἐν τῷ Ἐργαστηρίῳ ἐργασίας. Τὰς ἐντυπώσεις ταύτας κρίνομεν καλὸν νὰ ὑπομνήσωμεν καὶ πάλιν. Τοιαῦται δὲ εἶναι :

1) Τὸ θῆλυ φῦλον κατὰ πολὺ σπανιώτερον ἢ τὸ ἄρρεν ἀποτίθεται εἰς τὴν νεκροτομικὴν τράπεζαν. Τοῦτο ἀσφαλῶς προέρχεται ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας ζωῆς τῆς γυναικός, ἥτις δὲν ἐκτίθεται τόσον συχνὰ εἰς οὓς ὁ ἀνὴρ κινδύνους, σπανιώτεραι δὲ ἐπὶ τῶν γυναικῶν εἶναι—μέχρι τοῦδε τουλάχιστον—αἱ ἀφορμαὶ αἱ ἐπιταχύνουσαι ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν τὸν ἐκ νόσου τινὸς θάνατον, ὡς ἐπαγγελματικαὶ νόσοι, τοξικομανία, σύφιλις κλπ.

2) Ἡ πληθὺς τῶν τροχαίων δυστυχημάτων καὶ δὴ τῶν ἐξ αὐτοκινήτων καὶ μοτοσυκλεττῶν κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον πάντων. Κατὰ μέσον ὅρον τὸ ἓν τρίτον τῶν ἀποστελλομένων εἰς τὸ Νεκροτομεῖον πτωμάτων ὑπῆρξαν θύματα τροχαίου τινὸς δυστυχήματος. Ἡ ἐξέτασις τῶν πτωμάτων ἀποκαλύπτει οὐχὶ μόνον τὰς θανατηφόρους κακώσεις, ἀλλὰ καὶ τὰς συνθήκας ὑφ' ἃς ἔλαβε χώραν τὸ δυστύχημα. Ἡ κατὰ κανόνα δὲ ἀπαράβατον ἐνεργουμένη ἐν τῷ Ἐργαστηρίῳ ἐξέτασις τοῦ αἵματος τῶν ἐκ τροχαίων δυστυχημάτων θανόντων, ἔδειξε πολλάκις μέθην ἔντονον ἐξ ἀλκοόλης καὶ διηυκρίνησε τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς ἐπετελέσθη τὸ δυστύχημα, ὑπαιτιότητι τοῦ ὁδηγοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν συνεπιβατῶν.

3) Ἀπὸ κοινωνικῆς τάξεως τὰ ἀποσταλέντα πτώματα ἀνῆκον εἰς πάσας τὰς τάξεις τῆς Κοινωνίας. Πλεονάζουσι βεβαίως ἄτομα ἐργατικῶν τάξεων, δὲν ἔλειψαν

ὅμως ἀντιπρόσωποι τῶν διανοουμένων, ὡς λογοτέχναι, ἰατροί, δικηγόροι, ἀξιωματικοὶ ἀνώτατοι καὶ κατώτατοι, ἐπίσης ἱερωμένοι, ἐπίσης δὲ ἐπιχειρηματίαι, ἔμποροι κλπ.

4) Κατὰ πᾶν ἔτος σχεδὸν ἀποστέλλονται εἰς τὸ Ἐργαστήριον πτώματα ἀγνώστων ἀτόμων. Πολλῶν ἐκ τούτων καθωρίσθη ἡ ταυτότης χάρις εἰς τὰ ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγκληματικῶν Ἀναζητήσεων (Ὑπηρεσία Σημάνσεως) κατὰ κανόνα λαμβανόμενα ἀποτυπώματα τῶν δακτύλων. Ἐὰν οἱ θάνατοι ἐν ζωῇ εἶχον ποτε δακτυλοσκοπηθῇ δι' οἱανδήποτε αἰτίαν, ὁ καθορισμὸς τῆς ταυτότητος ἀποβαίνει ἀσφαλής.

Παραλείπομεν ἄλλας τινὰς τῶν ἐντυπώσεών μας. Αἱ νεκροτομαί, ὡς ἐνεργοῦνται ἐν τῷ Νεκροτομείῳ ἀποβαίνουσιν ὠφέλιμοι οὐχὶ μόνον ὡς διαφωτίζουσαι τὴν Κοινωνίαν, ἀλλὰ καὶ διότι ἀποκαλύπτουσι νόσους λοιμικάς, ἡ κατάδειξις τῶν ὁποίων θὰ ἐξεγείρῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἁρμοδίων Ὑγειονολογικῶν Ἀρχῶν πρὸς λῆψιν τῶν ἀναγκαίων μέτρων πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ.

Δέον ἐνταῦθα νὰ προστεθῇ ὅτι αἱ πρὸς ἰατροδικαστικοὺς σκοποὺς ἐνεργούμεναι νεκροτομίαι γίνονται διὰ τοὺς παρακολουθοῦντας ταύτας φοιτητὰς ἀφορμὴ ἀναλύσεως τῶν εἰς τὰ μαθήματα τῆς Ἀνατομικῆς καὶ Παθολογικῆς—Ἀνατομικῆς διδαχθέντων ὑπὸ τῶν οἰκείων Καθηγητῶν. Συνειθίζουν εἰς τὴν ὄψιν τῶν πτωμάτων, ἀπεχθοῦς πολλάκις ἐμφανίσεως, λόγῳ προκεχωρημένης σήψεως. Ἄνευ ἀταραξίας ἐπὶ τῇ θέᾳ πτωμάτων καὶ δὴ τῶν σεσηπότων καὶ ὀζόντων δὲν θὰ δυνηθῇ ὁ ἰατρός, ἐνεργῶν ὡς ἰατροδικαστής, νὰ ἐργασθῇ ὡς ἐμπρέπει καὶ τὰ πορίσματα τῆς δῆθεν ἐξετάσεως θὰ εἶναι ἐσφαλμένα.

Τὴν αὐτὴν ὠφέλειαν ἐκ τῆς ἀταραξίας ἐπὶ τῇ θέᾳ πτωμάτων δοκιμάζουν καὶ οἱ Δόκιμοι Ἀνθυπομοίαρχοι καὶ Ὑπαστυνόμοι.

Δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν ὅτι ἐν τῷ Νεκροτομείῳ τοῦ Ἰατροδικαστικοῦ Ἐργαστηρίου συντελεῖται ἄλλο τι ἔργον ὑψίστης Κοινωνικῆς ὠφελείας. Τοῦτο δὲ εἶναι ἡ χρησιμοποίησις τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ πτώματος πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ὁράσεως ἀνθρώπου τινός, τυφλωθέντος διὰ παθήσεως τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἐὰν ὁ κερατοειδὴς χιτών, ὁ φυσιολογικῶς διαυγὴς δι' αἰτίαν τινὰ —καὶ εἶναι πολλαὶ— θολωθῇ, ὁ ἄνθρωπος τυφλοῦται, καθ' ὅσον αἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτὸς δὲν δύνανται νὰ εἰσδύσουν εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ νὰ προκαλέσουν τὴν αἴσθησιν τῆς ὁράσεως.

Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν οἱ παθόντες θόλωσιν τοῦ κερατοειδοῦς καὶ κατὰ τοὺς δύο ὀφθαλμοὺς παρέμενον ἰσοβίως τυφλοί. Ἡ χειρουργικὴ ὅμως ὀφθαλμολογία προώδευσεν εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ ἀφαιρῇ τὸν θολωθέντα κερατοειδῆ καὶ νὰ ἀντικαθιστᾷ αὐτὸν δι' ἄλλου διαυγοῦς, ἀπ' ἄλλου τινὸς ἀνθρώπου ληφθέντος. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐξόρυξις ὀφθαλμοῦ ὑγιοῦς ἀνθρώπου πρὸς χρησιμοποίησιν τοῦ κερατοειδοῦς του δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένη, οὔτε νομικῶς οὔτε ἠθικῶς, χρησιμοποιοῦνται ὀφθαλμοὶ πτωμάτων, ἐφ' ὅσον κατεδείχθη ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τούτων εἶναι χρησιμοποιήσιμοι καὶ 4—5 ὥρας μετὰ τὸν θάνατον.

Ἐν τῷ Ἰατροδικαστικῷ Ἐργαστηρίῳ ἡ ἑκάστοτε Διεύθυνσις ἐπέτυχε τὴν συναίνεσιν τῶν συγγενῶν τοῦ θανόντος πρὸς ἐξόρυξιν τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ χρησιμοποίησιν αὐτῶν ὑπὸ ὀφθαλμολόγου πρὸς ἐπάνοδον τῆς ὁράσεως εἰς τυφλόν τινα.

Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος ἄρθρου ἡ περαιτέρω ἀπασχόλησις ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, προσθέτομεν μόνον ὅτι τέως τυφλοὶ ἀναβλέψαντες διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως ὀφθαλμῶν χορηγηθέντων ὑπὸ τοῦ Νεκροτομείου προσῆλθον ἵνα εὐχαριστήσωσιν ἡμᾶς καὶ δεηθῶσιν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ δωρήσαντος τοὺς ὀφθαλμούς του.

Οἱ ὀφθαλμοὶ λαμβάνονται ἐκ πτωμάτων ἀτόμων ὑγιῶν, θανόντων λόγῳ βιαίας τινὸς αἰτίας (αὐτοκίνητα, φόνοι κλπ.).

ΤΕΛΟΣ

Η ΠΛΑΣΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ὑπὸ κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΚΙΔΗ**, Ἀστυνόμου Β'

Παρ' ὀλίγο νὰ ἀφήσωμε τοὺς ἀναγνώστας μας χωρὶς τὸ καθιερωμένο «ἀστυνομικὸ πρόβλημα», ποὺ δημοσιεύεται κάθε μῆνα στὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» καὶ τοῦτο γιατὶ ὅταν ὁ Συντάκτης μας ἐπεσκέφθη τὸν Συνεργάτη μας ΑΣΤΥΝΟΜΟΝ «Χ» στὸ γραφεῖό του γιὰ τὴ συνηθισμένη «συνέντευξι», τὸν βρῆκε τόσο ἀπησχολημένο καὶ ἐκνευρισμένο ποὺ δὲν τόλμησε οὔτε κἂν νὰ τοῦ ἀναφέρῃ περὶ «προβλήματος», θἄφευγε δὲ ἄπρακτος ἂν ἕνας ἡλικιωμένος κύριος δὲν ἔμπαινε κείνη τὴν ὥρα στὸ γραφεῖο, τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος ὁ Συνεργάτης μας ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ «Χ» εἶχε καλέσει πρὸς ἐξέτασι, κι' ἔτσι δόθηκε ἡ εὐκαιρία στὸ Συντάκτη μας νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ὑπόθεσι γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀνωτέρω κύριος εἶχε κληθῆ στὸ Τμῆμα καὶ ἰδοὺ ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ὅπως τὴν περιγράφει :

«Ὁ ἐν λόγῳ κύριος, ὁ ὁποῖος ὅπως κατάλαβα ἦτο συνταξιοῦχος στρατιωτικός, εἶχε παραλάβῃ πρὸ μηνὸς περίπου ἀπὸ κάποιο φίλο του ἕνα ζευγάρι σκουλαρίκια μὲ δύο μικρὰ μπριγιάν, μὲ τὴν παράκλησιν νὰ φροντίσῃ νὰ τὰ πουλήσῃ ἀντὶ ὡρισμένου ποσοῦ. Πλὴν μετὰ πάροδον 20 περίπου ἡμερῶν, οὗτος παρουσιάσθη στὸ φίλο του στὸν ὁποῖον ἐδήλωσεν ὅτι τὰ σκουλαρίκια τοῦ εἶχαν κλαπῆ ἀπὸ κάποιο ἄγνωστο. Κατὰ τὴν ἐξέτασι ποὺ ἐπηκολούθησε ἀπὸ τὸ Συνεργάτη μας ΑΣΤΥΝΟΜΟ «Χ», ὡς πρὸς τὸν τρόπο τῆς κλοπῆς, ὁ συνταξιοῦχος ἀνέφερε τὰ ἀκόλουθα :

«Τὴν Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκηνύσεως, δηλαδὴ στὶς 8 Ἀπριλίου 1956 τὸ ἀπόγευμα, ἐπιστρέφοντας σιδηροδρομικῶς ἀπὸ τὴ Λάρισσα ὅπου εἶχα πάει γνώρισα στὸ δρόμο ἕνα χρυσοχόο, ποὺ ὅπως μοῦ εἶπε ὠνομάζετο Α... καὶ διατηροῦσε κατάστημα στὴ Θεσσαλονίκη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τσιμισκῆ ἀριθ. 386. Νόμισα ὅτι ἦταν εὐκαιρία νὰ ἐξυπηρετήσω τὸ φίλο μου καὶ ὅταν φθάσαμε στὰς Ἀθήνας τὸν προσεκάλεσα στὸ σπίτι μου ὅπου μένω μὲ τὴ σύζυγό μου. Ἐκεῖ ἀμέσως τοῦ ἔδειξε τὰ σκουλαρίκια τὰ ὁποῖα τοῦ ἄρεσαν πολὺ καὶ ἐνδιεφέρθη νὰ τὰ ἀγοράσῃ, πλὴν ὅπως μοῦ εἶπε, γιὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξία τους θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξετάσῃ τὰ μπριγιὰν στὸ φῶς τοῦ Φεγγαριοῦ. Ἔτσι μὲ τὶς πρῶτες ἀχτῖδες ποὺ μπῆκαν ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ, ἐτοποθέτησα τὰ σκουλαρίκια μαζὶ μὲ τὴ θήκη ἀνοιχτὴ πάνω σὲ μιὰ καρέκλα κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ ἔσβησα τὰ φῶτα. Ὁ χρυσοχόος ἀφοῦ τὰ ἐξήτασε μὲ προσοχὴ, ἐξέφρασε κατ' ἀρχὴν ἐνδοιασμοὺς ὡς πρὸς τὴν ἀξία τοῦ μπριγιάν, μοῦ ζήτησε δὲ λίγο λάδι μὲ τὸ ὁποῖον τὰ ἄλειψε καὶ τὰ ὁποῖα, ὅπως μοῦ ἐδήλωσε, θὰ ἐξήταζε ἐκ νέου ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα.

Ἄφησα τὰ σκουλαρίκια ὅπως ἦσαν πάνω στὴν καρέκλα καὶ πήγαμε μὲ τὸν χρυσοχόο στὴν κρεβατοκάμαρα, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τοῦ δείξω ἕνα δικό μου ἀτομικὸ δακτυλίδι, τὸ ὁποῖον ἤθελα ἐπίσης νὰ πουλήσω. Ἡ σύζυγός μου, παρέμεινε στὸ σαλόνι. Ἦτο πράγματι ἕνα ὡραῖο δακτυλίδι, ἐνθύμιο τοῦ πατέρα μου τὸ ὁποῖον ἄρεσε ἰδιαιτέρως στὸ χρυσοχόο. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ἐγὼ ἔψαχνα νὰ βρῶ καὶ ἕνα ζευγάρι παληὰ κουμπιὰ μανικετιῶν, ποὺ ἤθελα ἁπλῶς ἐκ περιεργείας νὰ τὸ δείξω, ἐπὶ τῇ

εὐκαιρίᾳ, αὐτὸς βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ πῆγε στὸ σαλόνι γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ δακτυλίδι ὅπως μοῦ εἶπε. Μετὰ ἀπὸ λίγο βρῆκα τὰ κουμπιὰ καὶ πῆγα στὸ σαλόνι ὅπου εὑρίσκετο μόνον ἡ σύζυγός μου, ἡ ὁποία μὲ πληροφόρησε ὅτι ὁ χρυσοχόος εἶχε πάρει τὰ σκουλαρίκια ἀπὸ τὴ καρέκλα καὶ βγῆκε ἔξω στὸν κῆπο γιὰ νὰ τὰ ἰδῇ, τῆς εἶπε, καλλίτερα. Βγῆκα ἀμέσως στὸν κῆπο, ἔψαξα παντοῦ ἀλλὰ ματαίως, γιατὶ αὐτὸς εἶχε ἐξαφανισθῆ μαζὶ μὲ τὰ σκουλαρίκια καὶ τὸ δακτυλίδι. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ πῆγα στὴ Θεσσαλονίκη ὅπου τὸν ἀνεζήτησα παντοῦ ἄνευ ὅμως ἀποτελέσματος.

«Καλὰ καὶ στὴ διεύθυνσι ποὺ σοῦ ἔδωσε, Τσιμισκῆ 386;», τὸν ρώτησε ὁ Συνεργάτης μας.

«Ἀσφαλῶς ἐκεῖ πῆγα πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἦτο τελείως ἄγνωστος» ἀπήντησεν ὁ Συνταξιοῦχος.

«Πότε ἐπέστρεψες ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη;»

«Ἔμεινα ἐκεῖ τρεῖς μέρες ψάχνοντας παντοῦ καὶ τὴν Παρασκευὴ ἐπέστρεψα. Τὸ Σάββατο τὸ πρωῒ συνήντησα τὸ φίλο μου στὸν ὁποῖο ἐξέθεσα τὰ τῆς κλοπῆς».

«Ὥστε ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σκουλαρίκια ἔχασες μαζὶ καὶ τὸ δαχτυλίδι; Καὶ μάλιστα ὑπεβλήθης σ' ἔξοδα νὰ πᾷς στὴ Θεσσαλονίκη νὰ βρῇς τὸ δράστη, τὸν ὁποῖο δὲ βρῆκες, ἔτσι δὲν εἶναι;»

«Ἀσφαλῶς», ἀπάντησε.

«Καὶ τὰ πιστεύῃς πράγματι ὅλα αὐτὰ ποὺ μᾶς εἶπες;» συνέχισε ὁ Συνεργάτης μας ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ «Χ» φιλομετρῶντας ἀδιάφορα τὸ ἡμερολόγιο τοῦ γραφείου του.

«Σᾶς παρακαλῶ», ἀπήντησε ἐκεῖνος μὲ θυμό, «εἶμαι πρῶην ἀξιωματικὸς καὶ δὲ μπορεῖτε νὰ μὲ θίγετε κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, χωρὶς νὰ ἐξετάσετε πρίν, καλέστε τὴ σύζυγό μου, ἐλᾶτε...».

«Δὲν ἔχω νὰ κάμω τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά», τὸν διέκοψε ὁ Συνεργάτης μας. «Παρὰ νὰ σὲ στείλω ἀμέσως στὸν Εἰσαγγελέα» καὶ ταυτοχρόνως κτύπησε τὸ κουδοῦνι. Ὅταν παρουσιάσθη ὁ ἀστυφύλαξ τὸν διέταξε: «Κλεῖσε τὸν κύριο στὸ Κρατητήριο».

Μετὰ τὴν ἀποχώρησι τοῦ συνταξιούχου τοῦ ὁποίου οἱ διαμαρτυρίες καὶ ἀπειλὲς εἶχαν ἀναστατώσει ὁλόκληρο τὸ Τμῆμα, εἶπα στὸ Συνεργάτη μας.

«Μὲ συγχωρεῖς, ἀλλὰ δὲν νομίζω ὅτι αὐτὴ ἦταν σωστὴ ἐνέργεια. Ὁ κύριος ἔχει ἀπόλυτο δίκηο νὰ διαμαρτύρεται. Πῶς ἀμέσως καὶ χωρὶς νὰ ἐξετάσῃς ἔβγαλες τὴν ἀπόφασι, ὅτι αὐτὰ ποὺ εἶπε ἦταν ὅλα ψέμματα; Γιατὶ δὲν ἐξετάζεις καὶ τὴ σύζυγό του; ἴσως ἔπεφταν σὲ καμμιὰ ἀντίφασι, ἂν πράγματι ὅλα αὐτὰ ποὺ εἶπε εἶναι ψέμματα. Ἔπειτα μιὰ αὐτοψία δὲ θὰ πείραζε, νὰ δῇς ποῦ βρίσκεται τὸ σαλόνι, τὸ ὑπνοδωμάτιο κ.λ.π.».

«Μὰ ἀγαπητέ μου», μοῦ ἀπάντησε γελῶντας, «δὲν χρειάζεται τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά, γιατὶ κάτι μέσα σ' ὅλα αὐτὰ ποὺ ἀνέφερε δείχνει ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶναι πλαστή».

«Δὲν σὲ καταλαβαίνω», τοῦ ἀπήντησα.

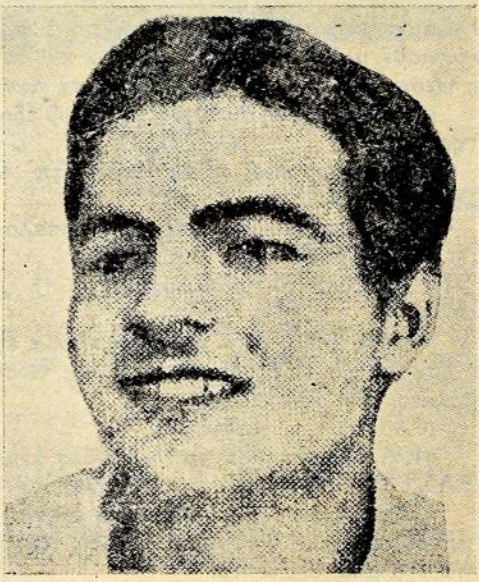
Μήπως μπορεῖτε νὰ τὸν καταλάβετε σεῖς ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται; (1)

1. Ἡ λύσις θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. Ἐν τῷ μεταξὺ ἠμποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυνομικοὶ νὰ ἀποστείλουν μέχρι τῆς 6 Ἰουνίου ἐ.ἔ. τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ σωστὴ ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΗΡΩΟΝ ΚΥΠΡΟΥ

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΡΑΟΛΗΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Αὐτοὶ εἶναι:

Οἱ ἅγιοι τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι, ἔφηβοι ὄντες, ὕψωσαν τὸ ἀνάστημά τους καὶ ἔγιναν γίγαντες τῆς ἰδέας τῆς Ἐλευθερίας τῆς Κύπρου.

Οἱ προτομές τους, θὰ στηθοῦν αὔριον στὴν ἐλεύθερη Κύπρο γιὰ νὰ συμβολίζουν εἰς αἰῶνας αἰώνων τὰ Ἑλληνικὰ ἡρωϊκὰ νειᾶτα καὶ τὴν ἀδάμαστο θέλησι ὅλων τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων γιὰ τὰ ἰδανικὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πίστεως στὴν πατρίδα.

Ο ΚΡΥΦΟΣ ΤΑΦΟΣ

–ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΜΑΣ ΚΑΡΑΟΛΗ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ–

᾽Απόψε ἡ νύχτα εἶναι βαρειὰ
ἀγκομαχοῦν οἱ κάμποι,
ὁ οὐρανὸς ἐμαύρισε
κι᾽ οὔτε ἕνα ἄστρο λάμπει.

*

Μάννα, μαννούλα μου γλυκειά,
κᾶνε κουράγιο ἀπόψε
κι᾽ ἀπ᾽ τὸν δροσᾶτο κῆπο μας,
λίγα λουλούδια κόψε
καὶ σκόρπισέ τα τὴν αὐγὴ
στὸ ἄδειο μου κρεβάτι.

*

Θὰ λείψω μάννα γιὰ καιρὸ
θὰ μαραθοῦν οἱ κρῖνοι
καὶ ἔρμο τὸ κρεβάτι μου
στὸ σπίτι μας θὰ μείνῃ.

*

Βάλε στὸ προσκεφάλι μου
μυρωδικὰ λουλούδια,
τῆς μαντζουράνας τοὺς ἀνθοὺς
τῆς λεμονιᾶς κλωνάρια...

*

Κάνε κουράγιο μάννα μου
καὶ θἄρθῃ ἡ ἅγια μέρα
νὰ βρῇς τὸν τάφο τὸν κρυφὸ
ν᾽ ἀνάψῃς τὸ καντῆλι.

*

Καὶ Λευτεριᾶς ξεφάντωμα
ν᾽ ἀνάψῃ ἀπ᾽ ἄκρη σ᾽ ἄκρη
καὶ θἄναι μόνο τῆς χαρᾶς
κι᾽ ὄχι σκλαβιᾶς τὸ δάκρυ.

Β. Ι. Π.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΔΟΚ. ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΟΣ

Σάν Μνημόσυνο..

Μάϊος 1956...

'Η στήλη αὐτὴ ἂς ὑποστείλῃ τὴ Σημαία τῶν ἀγώνων της ἀπόψε... κι' ἂς σταθῇ μαυροντυμένη καὶ σὲ στάση προσοχῆς μπροστὰ σ' ἕνα φρεσκοανοιγμένο τάφο, καθὼς ὁλόγυρα συνεχίζεται ἀδιάκοπο τῆς ζωῆς τὸ γοργὸ κατρακύλισμα...

Ποτέ μου δὲν σᾶς μίλησα γιὰ τέτοια θλιβερὰ ζητήματα... Ὅμως ἀπόψε τὄχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα...Γιατὶ Αὐτὸς ποὺ κοιμᾶται τὸν αἰώνιο ὕπνο Του, κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα, εἶναι ἕνας συνάδελφός μου, ἕνας φίλος μου καλὸς κι' εὐγενικός...

Σκοτώθηκε, δὲν πέθανε. Τὸν σκότωσαν. Στυγεροὶ κι' ἄνανδροι δολοφόνοι, κρυμμένοι καλὰ πίσω ἀπὸ τοῦ ὄχλου τὴν ἐθνικὴ ἀντάρα, ἔμπηξαν δολοφονικὸ τὸ μαχαῖρι τῆς προδοσίας στὸ φτωχό μου συνάδελφο...

Κι' 'Εκεῖνος, ἔγειρε τὸ κεφάλι, ὅλο ὀμορφιὰ μὰ καὶ πλημμυρισμένος παράπονα, καὶ παράδωκε τὸ πνεῦμα Του στὸ θεὸ τῆς 'Αγάπης...

Στῶμεν καλῶς. Στῶμεν μετὰ φόβου.

'Η στιγμὴ παίρνει μιὰ φριχτὴ ἐπισημότητα, καθὼς ἀπὸ μακριὰ ἀκούγονται σπαραχτικὲς οἱ κραυγὲς τῆς μαννούλας του...

Πῶς τὸν κήδεψαν τὸν συνάδελφό μου;... Γιατὶ δὲν τέθηκε σὲ λαϊκὸ προσκύνημα;... Γιατὶ δὲν ἐκφωνήθηκαν λόγοι καὶ δὲν κατέβηκαν μεσίστειες οἱ σημαῖες τῶν σπιτιῶν;...Δὲν ἤτανε ἀρά γε ἕνας ἡρωϊκὸς ἀγωνιστής, ἕνας γενναῖος στρατιώτης, ποὺ ἔπεσε πάνω στὴν ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντός του;... 'Αλλοίμονο!!!...

Πέθανε σὰν ἀστυφύλακας. Καὶ κηδεύτηκε ἐπίσης σὰν ἀστυφύλακας... Ἂν ὅμως οἱ ἄλλοι, ὁ Τύπος, τὸ Ραδιόφωνο, οἱ 'Οργανώσεις, ἡ Πολιτεία τοῦ ἀρνήθηκαν τὸ δικαίωμα νὰ πάρῃ τὴ θέση ποὺ κατέκτησε μὲ τὸ θάνατό Του, ἐγὼ—ὁ συνάδελφός του—δὲν θὰ σιωπήσω... Θὰ ὑψώσω τὴ φωνή μου πέρα γιὰ πέρα... Θὰ πάρω ὅλα μαζὶ τὰ κλάμματα τῶν συναδέλφων του καὶ θὰ τὰ κάνω ἕνα σπαραχτικὸ μοιρολόγι...

Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας...

Ναί! Ἂς ὑψώσουμε τὸ βλέμμα κεῖ πάνω... στοὺς Οὐρανούς... κι' ἂς ἀγκαλιάσουμε στὴ μνήμη μας τὸ ὁλόδροσο παλληκάρι ποὺ στὰ τελευταῖα αἱματηρὰ γεγονότα τοῦ συλλαλητηρίου ὑπῆρξε τὸ πιὸ τραγικὸ θῦμα...

Δὲν ἀδικοσκοτώθηκε. Σκοτώθηκε πάνω στὸ Καθῆκον του. Ὅμως ὁ τρόπος ποὺ δολοφονήθηκε, φτάνει γιὰ νὰ δείξῃ καλὰ τὸ ποιὸν τοῦ δράστη καὶ τὴν ποιότητα τῆς συχαμερῆς πράξης του...

Πιστεύω στὸ Θεὸ καὶ συγχωρῶ πάντα τοὺς ἐχθρούς μου. Ὅλοι τὸ ξέρετε αὐτό. Μὰ ἐτοῦτον τὸν ἄνανδρο, τὸν δειλό, τὸ σατανικὸ δολοφόνο τοῦ συναδέλφου μου δὲν

μπορῶ δὲν ἔχω τὴ δύναμη νὰ τόνε συγχωρήσω... Σφιχτόδεσα μέσα στὴ θύμησή μου τὴν πράξη του, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ θυμᾶμαι, ἀδιάκοπα νὰ θυμᾶμαι τὴν ἐγκληματικότητα, τὴν κακοήθεια, καὶ τὴν σατανικότητα τῶν κομμουνιστῶν, ποὺ ἅρπαξαν τὸ αἴτημα τοῦ λαοῦ γιὰ τὴν ἕνωση τῆς Κύπρου καὶ τὸ μετάβαλαν σὰ μέσον ἐξοντώσεως ἀθῴων συνανθρώπων τους.

Τὰ χτήνη, τὰ ἀνθρωπόμορφα χτήνη τῆς κομμούνας, τὰ ψωριασμένα σκυλιὰ τῶν ὑπονόμων τῆς ζωῆς, τὰ ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας!!!... Ποτέ, μὰ ποτέ, δὲν πρέπει νὰ σταματήσουμε νὰ τοὺς χτυπᾶμε ὅπου τοὺς βρέσκουμε, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ κάνουμε ἔστω κι' ἕνὸς λεπτοῦ ἀνακωχὴ μαζί τους...

Καὶ ὁ ἀστυφύλακας Γιαννακούρας, στέκει ἀμίλητος, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, μὲ δεμένα τὰ χέρια, παγωμένος, μέσα στὴν φτωχικὴ κάσα του, ἐνῶ ὁλόγυρά του οἱ κόκκινοι καννίβαλοι ἀσχημονοῦν εἰς βάρος τῆς πάναγνης μνήμης Του.

Ὅμως ἐμεῖς, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀλλοφροσύνη τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ἀκαταστασία τῶν καιρῶν, ἂς κυκλώσουμε τὸ λουλουδιασμένο τάφο του γιὰ νὰ τοῦ κάνουμε—ἔστω—ἕνα ἁπλὸ μνημόσυνο... Δὲν τ' ἀξίζει; ....

***

Καλέ μου φίλε.

Στέκουμαι δίπλα σου καὶ σὲ κυττάζω Σὲ καμαρώνω, κι' ἂς εἶσαι Νεκρός. Ἂν ἡ καρδιά σου δὲν χτυπᾶ χτυπᾶν χιλιάδων ἄλλων ἀνθρώπων οἱ καρδιὲς γιὰ Σένα.

Νά!, δές μας ὅλους ἐδῶ κοντά Σου, τοὺς συναδέλφους Σου, τοὺς φίλους Σου, τοὺς γνωστούς Σου...

Λίγα λουλουδάκια σοῦ φέραμε, ἀγαπημένε μας... Λουλούδια τῆς Ἀττικῆς Γῆς ἀπ' αὐτὰ ποὺ ποτίζονται κάθε τόσο καὶ λιγάκι ἀπὸ τὸ τίμιο αἷμα τῶν ἡρώων Της...

Πρέπει νἄσαι περήφανος Κώστα. Γιατὶ οἱ στυγεροί Σου δολοφόνοι, ἄθελά τους, σὲ τοποθέτησαν κοντὰ στὸ Λαδᾶ, κοντὰ σὲ τόσους καὶ τόσους Νεομάρτυρες τῆς Ἱστορίας μας...

Κοιμήσου ἥσυχα καὶ τίποτα ἂς μὴν ταράξῃ τὸν ὕπνο Σου... Ἐγὼ θὰ μείνω λιγάκι ἀκόμα κοντά Σου, πλάϊ στὸν ξύλινο σταυρὸ τῆς νεκρικῆς σου κάμαρας... Θὰ μείνω νὰ σοῦ κρατήσω συντροφιὰ αὐτὴ τὴν ἥσυχη, γαληνεμένη νύχτα, ποὺ χιλιάδες ἀστέρια τὴν πολιορκοῦν καὶ πυκνὸ μυστήριο τὴν περιζώνει...

Στέκουμαι κοντά σου καὶ σὲ κυττάζω. Προσπαθῶ νὰ σ' ἀγκαλιάσω μὲ τὸ βλέμμα μου. Πασχίζω νὰ σοῦ ἀνοίξω κι' ἐγὼ ἕνα πιὸ μεγάλο τάφο, μέσα στὴν καρδιά μου.

Κι' ἀναρρωτιέμαι, ὅλο ἀναρρωτιέμαι, τί νὰ ζητᾷς ἐσύ, ἐσὺ τὸ ὁλόδροσο παλληκάρι τῆς ζωῆς, μέσα στὸ χῶμα...

Ὧρες ἀτέλειωτες θὰ καθήσω ἀντικρύ σου...

Ἡ κίνηση τοῦ δρόμου, ἡ φύση, οἱ ἄνθρωποι, τὰ γεγονότα καὶ τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς ὅλα, μὰ ὅλα, μοῦ εἶναι ἀδιάφορα... Μονάχα τὴ μαννούλα σου συλλογίζουμαι. Καὶ κλαίω κι' ἐγὼ μαζί της. Καὶ πονάω. Καὶ σὲ ζητῶ, ἀδιάκοδα σὲ ζητῶ μὲ τὸ παράπονο ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ.

Ἔφυγες ἀπὸ κοντά μας χωρὶς νὰ προλάβῃς οὔτε νὰ μᾶς χαιρετήσῃς. Γι' αὐτό, μέσα στὴ βιασύνη σου, ξέχασες τὴν καρδιά σου ἐδῶ κάτω, Κώστα, καλέ μου φίλε.

....

Κάποτε εἶπες ὅτι τὸ περιοδικὸ αὐτὸ εἶναι τὸ βαρὺ πυροβολικὸ τῆς Ἀστυνομίας. Ὅμως τὰ κανόνια μας ἀπόψε θὰ τὰ στρέψουμε κατὰ τὸν Οὐρανό. Θὰ βάλουμε λουλούδια μέσα καὶ θὰ στείλουμε ὅσο πιὸ ψηλὰ μποροῦμε. Ἴσως νὰ τὰ πάρουν

οἱ ἄγγελοι καὶ νὰ στὰ φέρουν. Πέθανες γιὰ τὴν Κύπρο μας. Μὲ τ' ὄνομά της στὰ χείλη Σου ξεψύχησες...

Κατάρα στοὺς ἀνανδρους δολοφόνους Σου!!! Τὸ ἔγκλημά τους θὰ βαραίνῃ πάντα τὴ συχαμερὴ ἱστορία τους.

Κρύφτηκαν αὐτοὶ ἀνάμεσα στὸν εὐγενικὸ λαό... Καὶ χτύπησαν, καὶ σκότωσαν καὶ ματοκύλησαν τὴν 'Αθήνα.

'Αλλὰ μὴ νομίζῃς, ἀγαπημένε μου φίλε, ὅτι ἄδικα πέθανες... Πονεμένοι, ἀλλὰ ἀλύγιστοι, θὰ συνεχίσουμε τὴν 'Αστυνομικὴ 'Ιστορία... Καὶ θἄχουμε 'Εσένα πάντα μπροστά, γιὰ 'Οδηγὸ καὶ γιὰ Σύμβολο...

'Ο πόνος εἶναι ἡ δύναμή μας...

....

Παιχνιδίζουν τούτη τὴ νύχτα τ' ἀστέρια σ' ἀκρολιμνιές, κι' οἱ λάμψεις τους πνίγονται μέσα σὲ πεντακάθαρα ρυάκια... Μέσα στὴν καλοκαιριάτικη ἀχνόθαμπη νύχτα, κυττάζω μὲ δέος τὴ φύση ποὺ εἶναι τόσο ὄμορφη!!!...

'Απλώνω τὰ χέρια μου στὸ ἄπειρο σὰν νὰ ζητῶ κάτι ποὺ μοῦ λείπει—χωρὶς νὰ ξέρω τί εἶναι αὐτό...

'Ο στοχασμός μου τρέχει σὲ γαλάζιες ἀπεραντωσύνες, σὲ κόσμους ποὺ ποτὲ δὲν εἶδα, μὰ ποὺ εἶναι καὶ λίγο δικοί μου, ἀφοῦ σ' αὐτοὺς κατοικεῖ χρόνια καὶ χρόνια τώρα ἡ νεκρὴ μαννούλα μου...

Σὲ μαγεμένα μέρη τρέχει ὁ λογισμός μου...

'Αλλ' ἀνήμπορος μένει πάντα ἐδῶ, κοντά σου, μπροστὰ στὸν ἀπέριττο τάφο Σου.

Κάτι μοῦ λείπει ἀπόψε... Μᾶς λείπει σ' ὅλους...

Κυττάζω τὸ φεγγάρι, θυμᾶμαι τ' ὁλόχρυσο βλέμμα σου, τὴν ὄμορφη καρδιά σου, ποὺ σκορπᾶ μιὰ πανέμορφη μαγεία μέσα στὴν ὄψη τῆς νύχτας, καὶ βρίσκω τί μᾶς λείπει... Μᾶς λείπεις ἐσύ, καλέ μας συνάδελφε...

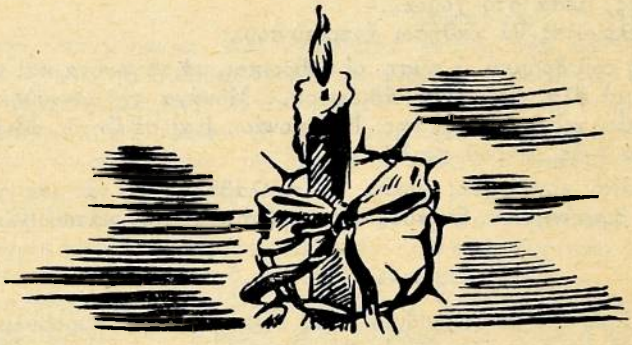
Γιατὶ ἔφυγες τόσο γρήγορα;...

Ὤ, φεγγαράκι μου καλό, βρὲς τὸν συνάδελφό μας, καὶ κράτα του συντροφιὰ τὶς ἀτέλειωτες νύχτες τῆς ζωῆς!!!...

Κι' 'Εσύ, Πανάγιε Κύριε, ἀνάπαυσε τὴν ψυχούλα Του...

Ἂς εἶναι ἐλαφρὺ—σὰν πούπουλο—τὸ χῶμα ποὺ Τὸν σκεπάζει...

ΕΝΑΣ ΔΟΚΙΜΟΣ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΑΣ
(Σ. Κ. Π.)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυν. Σώματος, οἱ ἀστυφ. Αἰμίλιος 'Ιωάννης, Σαλαβράκος 'Απ., Νανόπουλος 'Απόστολος, Μπούκαρος Γεώργ., Γεωργορλῆς 'Ηλίας, Μαρίνης Κωνστ. καὶ Παρασχάκης Ζαφείριος.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυν. Σώματος διὰ λόγους πειθαρχίας, ὁ 'Υπαρχ. Βούλγαρης Γεώργ. καὶ 'Αστυφ. Χασάπης Κηρῦκος, Πολυτσέρης Ζαχαρίας, Κοκκίνης Παναγ., Ζωγράφος Γεώργιος καὶ Πανουσάκης 'Αναστάσιος, διὰ λόγους δὲ ὑγείας, οἱ ἀστυφύλακες Βασσιὸς Πρόδρομος καὶ Νικολαΐδης Νικόλαος.

—'Επανεφέρθησαν εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν, οἱ ἐν μονίμῳ διαθεσιμότητι τελοῦντες ἀστυφύλακες 'Αρφαριώτης 'Ανδρέας, καὶ Φιλιππακόπουλος Κων/νος.

—Δι' ἀποφάσεων τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος, ὠνομάσθησαν τακτικοὶ ἀστυφύλακες οἱ μέχρι τοῦδε μαθητευόμενοι τοιοῦτοι:

Δουβίκας Σ., Καραγιαννόπουλος Α., Μπότσης Γ., Τσιγκέλης Γ., 'Αλεξόπουλος Γ., Ζαροδῆμος Σ., Καλονόμου Ι., Κυριάκου Π., Γλυμίτσας Κ., Δανόπουλος Σ., Παλαιοδῆμος Κ., Ζιάννης Ν., Κολοτοῦρος Α., Μπουγᾶς Φ., Νικολακόπουλος Δ., Κοσμᾶς Β., Χριστιᾶς Σ., Κατσαρέλης Α., Γιάγκος Ε., Καραχάλιος Μ., Βούλγαρης Θ., Ζερβολέας Γ., Δασκαλόπουλος Δ., Μάκος Κ., Ραγκαβᾶς Γ., Οὐρανὸς Μ., Σινόπουλος Α., Γεωργίου Γ., 'Αντωνόπουλος Δ., Παπαγγελῆς Κ., Λαχανᾶς Α., Τσαντίλας Δ., Τσικνιᾶς Ι., Γκέκης Ι., Παπασπηλίου Κ., Ρίγκος Ν., Κλωνῆς Ι., Μεσιακάρης Β., Παπαδόπουλος Λ., Χολέβας Ν., Γαλανόπουλος Γ., Κοῦκος Α., Τσούνης Α., Μπιμπλῆς Σ., Νικάκος Γ., Ρουμανᾶς Ι., Λερούνης Ι., Δεμπεγιώτης Π., Θεριστόπουλος Α., Μανιατάκος Θ., Γουρζῆς Γ., Τόλιζας Κ., Κωτσάκης Δ., Κάντας Σ., Ψάχαλος Κ., Φαράντος Α., Κοτσαύτης Δ., Ματθαίου Π., Δαμαλᾶς Β., Λαμπρόπουλος Ζ., Διαμαντῆς Γ., Βλαχονικολὸς Α., Βελουδάκης Σ., Πάνου Π., Τσακαλάκης Κ., Παπαδόπουλος Φ., Μπουχοῦτσος Δ., Νόνας Κ., Στεντούμης Γ., 'Αναστασόπουλος Ι., Καλαμπόκας Γ., Ντερμπεντέρης Κ., Κουτούπης Σ., Ξουραφᾶς Γ., Κουρμπέτης Π., Τσαπατσάρης Β., Γαλανόπουλος Χ., Μελᾶς Γ., Νινάσιος Β., Τσιούγκρας Χ., Μουλατσιώτης Κ., Κουῆς Ι., Μαυροειδῆς Γ., Θερριὸς Π., Διακουλάκης Β., Χρονόπουλος Κ., Καντόλας Ν., Τζοίτης Η., Κολεύρης Κ., Σταματόπουλος Δ., Δημήτρουλας Διονύσιος, Παλαιοδῆμος 'Αλέξ., Παπαθανασίου 'Ιωάννης, Κασιμιώτης Παναγιώτης, Μαρνέρας Θεόδωρος, Γιαννόπουλος Σωκράτης, 'Αλεξανδρόπουλος Νικόλαος, Κανέλλος Γεώργιος, Λυδιώτης Δημήτριος, Βασιλείου Δημήτριος, Γκρίτζαλης Θεόδωρος, Μηλιώτης Δημήτριος, Παπαδόπουλος Παναγιώτης, Μπιλιλῆς Νικόλαος, Σπυρόπουλος Πέτρος, Μπαδιώτης Γρηγόριος, Γκότσης Βασίλειος, Δημόπουλος Κάρολος, Χηνόπουλος Νικόλαος, Ράϊκος Κων/νος, Βάσος 'Επαμεινώνδας, Μαλαγκωνιάρης 'Ιάκωβος, Πρωτοπαπαδάκης Λάζαρος, Σιγιάννης Μιχαήλ, Πετούμενος Βασίλειος, Γκουρβέλος 'Αδάμ, 'Ανδρικόπουλος 'Αθανάσιος, Παπαδόγκωνας Νικόλαος, Χάντες Βασίλειος, Μιχαλολιάκος Κων/νος, Κοσμᾶς 'Απόστολος, 'Εσκιδαρλῆς 'Ιωάννης, 'Αγγελίδης Βασίλειος, 'Αγραπίδης Δημήτριος, Κατσιμπάρδης Θεμιστοκλῆς, Βουτιέρος Παναγιώτης, Ζέρβας Βασίλειος, Κοφινάκος Νικόλαος, Χρονόπουλος Κων/νος, 'Αλεξιάδης Δημήτριος, 'Αρώνης Λεωνίδας, Κουτσουμπέλης Φώτιος, Λυγδῆς Γεώργιος, Σεφερλῆς Παναγιώτης, Μακρυνώρης Δημήτριος, Ματθαῖος Παναγιώτης, Πασχάλης Παῦλος, Βλάσσης "Αγγελος καὶ Πάτσιος Κων/νος.

— Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαρχιφύλακος οἱ κάτωθι ἀστυφύλακες:

Κριεζῆς Δημήτριος, Κομποθέκλας Στυλ., Συνάπης Χρ., Σωτηρόπουλος Σπυρ., Λεμούσιας Χρ., Λούλης Νικόλ., Παπαγιάννης Ἀναστ., Τσαϊμίδης Στέργιος, Καραβίδας Γεώργ., Σπηλιωτόπουλος Λεων., Τουμπανάκης Βασίλ., Κατσοῦτος Λεων., Χόζος Γεώργ., Κονδύλης Δημήτρ., Παπαϊωάννου Γεώργ., Νικολόπουλος Νικόλ. καὶ Εὐαγγελόπουλος Ἀνδρέας.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Ὁ κ. Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυν. Σώματος, ἐξέφρασε τὴν ἄκραν αὐτοῦ εὐαρέσκειαν πρὸς τοὺς Ὑγειον. Ἀξ/κούς κ.κ. Οἰκονόμου Δημήτριον Ἀστυν. Δ/ντὴν Β', Μπακογιάννην Χρῆστον Ἀστυν. Α' καὶ Κάππον Δημ. Ἀστυν. Β', διότι κατὰ τὴν ἐνεργηθεῖσαν ὑγειονομικὴν ἐξέτασιν διὰ τὴν κατάταξιν εἰς τὸ Ἀστυν. Σῶμα νέων ἀστυφυλάκων, ἐπεδείξαντο εὐσυνειδησίαν, ἀντικειμενικότητα, ζῆλον καὶ ἐνδιαφέρον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ κατάταξις τῶν πλέον ἱκανῶν ὑποψηφίων.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυν. Β' κ. Σακελλαρίου Βασ., Ὑπαστ. Α' κ.κ. Παπαδάκον Νικ. καὶ Λεκάκον Νικ., Ἀρχ/κας Ἀντίοχον Ἀπόστ. καὶ Θαλάσσην Γεώργιον, Ὑπαρχ/κας Παντελάκον Μιχαήλ, Λυμπερόπουλον Γ., Τσαγκάρην Λ. καὶ ἀστυφύλακας Τομαδάκην Ἐμμ. καὶ Κραβαρίτην Ἰωάννην, διότι ὁ μὲν πρῶτος ὡς προϊστάμενος τοῦ Δ' Παρ/τος Ἀσφαλείας, ἐργασθεὶς μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ δραστηριότητος καὶ κατευθύνας λίαν ἐπαξίως τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλους, ἐπέτυχε τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν δράστου κλοπῆς εἰς βάρος τοῦ Δ/ντοῦ τοῦ παρὰ τὴν Πλατεῖαν Ὁμονοίας, ἑστιατορίου «Μεγ. Ἀλέξανδρος», οἱ δὲ λοιποὶ ἐργασθέντες φιλοτίμως καὶ μεθοδικῶς καὶ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν συνέβαλον εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ὡς ἄνω ὑποθέσεως.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς Ὑπαστ. Α' κ.κ. Βαλσαμάκην Εὐάγ., Ταραβήραν Δημήτριον, Ἀρχ/κα Σάββαν Ἀντ., ἀστυφ. Λιναρδάτον Γεώργ. καὶ Φωτόπουλον Ἰωάννην, διότι χάρις εἰς τὰς προσπαθείας των καὶ τὴν ἐνεργητικότητά των, ἐπετεύχθη ἡ ἀνεύρεσις καὶ σύλληψις τῶν δραστῶν κλοπῆς αὐτοκινήτου ἰδιώτου καὶ ἐντεῦθεν ἡ δημιουργία εὐμενῶν σχολίων ὑπὲρ τῆς Ἀστυνομίας ὡς καὶ ἡ διάθεσις ὑπὸ τοῦ παθόντος 500 δρχ. ὑπὲρ τῶν φυματικῶν ἀστυνομικῶν.

—Προήχθη εἰς Ὑγειον. Δ/ντὴν Α' Τάξεως, ὁ Ὑγειον. Δ/ντὴς Β' κ. Ἀντώνιος Λάσκαρης.

***

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

—Ὡς ἀνεγράφη εἰς προηγούμενον τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ, κατὰ τοὺς Β' Σκοπευτικοὺς Ἀγῶνας Ἀνωτάτων Σχολῶν, διεξαχθέντας τὴν 21ην καὶ 22αν Ἀπριλίου ἐ.ἔ., ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ ἠθλοθέτησεν ὡραιότατον ἔπαθλον, διὰ τὴν νικήτριαν ὁμάδα τῶν ἀγώνων. Ὡς γνωστὸν νικήτρια ὁμὰς ἀνεδείχθη ἡ τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, ἀναδειχθεῖσα ἅμα καὶ Πρωταθλήτρια μεταξὺ ὅλων τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Πολιτικῶν Σχολῶν.

Ἡ Σκοπευτικὴ Ὁμοσπονδία Ἑλλάδος ἀπέστειλε τὸ ὑπ' ἀριθ. 144 ἀπὸ 27-4-1956 συγχαρητήριον ἔγγραφον πρὸς τὸν Διοικητὴν τῆς Σχολῆς, ἔχον οὕτω :

Κύριε Διοικητά,

Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ εὐχαριστήσωμεν ὑμᾶς θερμῶς διὰ τὴν ἀθλοθέτησιν

'Επάθλου κατὰ τοὺς Β' Σκοπευτικοὺς 'Αγῶνας τῶν 'Ανωτάτων Σχολῶν διεξαχθέντων τὴν 21ην καὶ 22αν 'Απριλίου ἐ.ἔ.

Τὸ ὡραιότατον "Επαθλόν σας περιῆλθεν εἰς τὴν ὁμάδα τῆς καθ' 'Υμᾶς Σχολῆς, νικητρίας τῆς Γενικῆς τῶν ἀγώνων Βαθμολογίας.

'Επὶ τούτοις δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας ὅπως ἐκφράσωμεν συγχρόνως καὶ τὰ συγχαρητήρια τῆς ἡμετέρας 'Ομοσπονδίας τόσον διὰ τὴ συμμετοχὴν τῆς Σχολῆς 'Υπαστυνόμων ὅσον καὶ διὰ τὰς ὡραιοτάτας ἐπιτυχίας καὶ τὴν ἐξαίρετον ἐμφάνισιν τῶν σκοπευτῶν αὐτῆς εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἀναδειχθείσης καὶ Πρωταθλητρίας μεταξὺ ὅλων τῶν Πολιτικῶν καὶ Στρατιωτικῶν Σχολῶν.

Συγχαίροντες καὶ πάλιν 'Υμᾶς, διατελοῦμεν
Μετὰ πάσης τιμῆς

'Ο Πρόεδρος — 'Ο Γεν. Γραμματεὺς
Δ. Λούνδρας — Δ. Στάθης

—Κατὰ τὴν ἀναδασωτικὴν περίοδον 1955—56 ἡ 'Αστυνομικὴ Σχολὴ 'Αστυφυλάκων, συμμετέσχεν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀναδασώσεως τῆς Χώρας.

Διὰ τὰς προσφερθείσας ὑπηρεσίας ὑπὸ τῶν 'Αξιωματικῶν, ἀνδρῶν καὶ μαθητῶν τῆς Σχολῆς ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλικοῦ 'Εθνικοῦ 'Ιδρύματος τὸ ὑπ' ἀριθ. 40164 ἀπὸ 2-5-1956 εὐχαριστήριον ἔγγραφον, ὅπερ ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Πρὸς τὴν Σχολὴν 'Αστυφυλάκων 'Αστυν. Πόλεων

Κύριε Διευθυντά, — 'Εντα῀ῦθα

'Επὶ τῇ λήξει τῆς ἀναδασωτικῆς περιόδου 1955—56 τὸ Βασιλικὸν 'Εθνικὸν "Ιδρυμα ἔχει τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσῃ ὑμᾶς, ὅπως δεχθῆτε τὰς θερμὰς εὐχαριστίας του, διὰ τὴν συμμετοχὴν τῶν κ.κ. 'Αξιωματικῶν, ἀνδρῶν καὶ μαθητῶν τῆς ὑμετέρας Σχολῆς εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀναδασώσεως, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν πλήρη κατανόησιν καὶ προθυμίαν κατὰ τὴν φύτευσιν τῶν δενδρυλίων.

Διατελοῦμεν μετὰ τιμῆς
Νικ. Νέρης

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ

Σὰν μιὰ μεγαλειώδης ἐπιτυχία ποὺ ξεπέρασε κάθε ἄλλη προηγούμενη, ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας, στὸ ραδιοφωνικὸ πρόγραμμα τῆς Μεγάλης Τετάρτης 2-5-56, ἡ ραδιοφωνικὴ σκηνὴ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Τμήματος Πνευματικῆς 'Αγωγῆς τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς, κ. Νικολάου 'Αρχιμανδρίτου **«'Ο κόκκινος δολοφόνος τοῦ 'Υπουργοῦ»**.

'Η ραδιοφωνικὴ αὐτὴ σκηνή, ποὺ τὴν πλαισίωσε ἀριστουργηματικὴ μουσικὴ ὑπόκρουσις καὶ τὴν ζωντάνεψαν οἱ ἐκλεκτότεροι καλλιτέχναι τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου καὶ τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, ἦταν ἀφιερωμένη στὴ δολοφονία τοῦ 'Υπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης Χρήστου Λαδᾶ, πού—ὅπως εἶναι γνωστὸ—δολοφονήθηκε ἀνανδρα ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, τὸ Πάσχα τοῦ 1948.

"Ενα κείμενο σφιχτοδεμένο, μὲ ἀπαράμιλλη λογοτεχνικὴ χάρη καὶ ἀσύγκριτης ὁμορφιᾶς ἐκφράσεις καὶ σκηνές, ἀπέδωσε ἄψογα ὅλην ἐκείνη τὴν συγκλονιστικὴ ἱστορία καὶ μετέφερε τοὺς ἀκροατάς του στὴν ἀτμόσφαιρα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Μετὰ τὴν μετάδοσι τοῦ σκέτς, πολυάριθμοι ἀκροαταὶ τηλεφωνικῶς ἐξεδήλωσαν τὸν ἐνθουσιασμόν τους πρὸς τὸ Τμῆμα Πνευματικῆς 'Αγωγῆς τῆς Σχολῆς, γιὰ τὸ ἐκλεκτὸ αὐτὸ κείμενο, ποὺ ἐγοήτευψε τοὺς πάντας.

'Απὸ τὰ πολλὰ γράμματα ποὺ ἐλήφθησαν παραθέτουμε ἕνα χαρακτηριστικὸ τοῦ κ. 'Ελευθερίου Συνοδινοῦ, Χημικοῦ, Διευθυντοῦ τοῦ Γεν. Χημείου τοῦ Κράτους καὶ Τακτικοῦ Καθηγητοῦ ἐν τῇ 'Ανωτάτῃ Βιομηχανικῇ Σχολῇ, ὁ ὁποῖος γράφει τὰ ἑξῆς :

'Αγαπητέ μου Κύριε 'Αρχιμανδρίτη,

Χριστὸς 'Ανέστη. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἤκουσα ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῶν 'Ενόπλων μας Δυνάμεων τὴν ἐργασίαν εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου 'Υπουργοῦ Χρ. Λαδᾶ, «'Ο κόκκινος δολοφόνος τοῦ 'Υπουργοῦ».

Συγκεκινημένος σᾶς συγχαίρω θερμῶς διότι τοιαῦται ἐκπομπαὶ εἶναι μεγίστης ἀξίας καὶ χαλυβδώνουν τὴν ψυχὴν τῶν νέων οἱ ὁποῖοι εἶναι ζύμη εὔπλαστος, ἥτις ἀπαιτεῖ ἱκανὴν προσοχήν.

Εὔχομαι ὅπως ὁ Θεὸς Σᾶς ἐνισχύῃ εἰς τὸ ἔργον Σας, τὸ ὁποῖον ἀληθῶς εἶναι πολύτιμον.

Μετὰ μεγάλης ἐκτιμήσεως
'Ελευθ. Ε. Συνοδινὸς

'Υπῆρξε τόσος ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κοινοῦ γιὰ τὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ ὥστε τὸ Τμῆμα Πνευματικῆς 'Αγωγῆς τῆς Σχολῆς κατόπιν πιέσεων ἀπὸ πολλὰ μέρη, ἀναγκάσθηκε ν' ἀναμεταδώσῃ καὶ στὸ πρόγραμμα τῆς 9-5-56 τὴν ραδιοφωνικὴν αὐτὴν σκηνὴν τοῦ κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτου.

'Η πρωτοφανὴς αὐτὴ καὶ ἐνθουσιώδης προτίμησις χιλιάδων ἀκροατῶν πρὸς τὸ σκέτς αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀκουστοῦν τὰ πιὸ κολακευτικὰ λόγια γιὰ τὴν 'Αστυνομία ὁλόκληρη καὶ γιὰ τὸ ἔργο της.

(Κείμενον, ραδιοσκηνοθεσία, ἐπιμέλεια : 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ κ. Νικολάου 'Αρχιμανδρίτου. Τεχνικὴ ἐπεξεργασία Γιάννη Πορετσάνου, 'Αφηγητὴς ὁ Θάνος Κωτσόπουλος. Τεχνικὴ βοήθεια Γιώργου Ντούμα).

***

ΝΕΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀναγγείλωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, ὅτι εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τῶν συνεργατῶν μας προσετέθη καὶ ὁ ἐκλεκτὸς ἐπιστήμων καὶ διανοούμενος, πολυγραφότατος δέ, κ. Δημήτριος Μαγκριώτης.

'Ο κ. Μαγκριώτης συνδυάζει μὲ ἐπιτυχίαν τὴν ἰδιότητά του ὡς Συμβούλου τοῦ 'Ελεγκτ. Συνεδρίου μὲ τὴν ἐνασχόλησιν εἰς θέματα κοινωνικὰ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντα. Μὲ ὅλως ἰδιάζουσαν γλωσσικὴν γλαφυρότητα ἀναπτύσσει τὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν νεότητα καὶ χαρίζει μὲ εὐχαρίστησι τὴν πολυετῆ πεῖρα του εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν διοικούντων πού, νέοι ἀκόμη, ἔχουν ἀνάγκην αὐτῆς.

'Απὸ τοῦ τεύχους λοιπὸν τούτου ἄρχεται ἡ δημοσίευσις εἰς συνεχείας τῆς πρώτης μελέτης, τὴν ὁποίαν ὁ νέος συνεργάτης μας εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ μᾶς ἀποστείλῃ ὑπὸ τὸν τίτλον: «Πῶς νὰ διοικῆς ἢ πῶς θὰ γίνῃς καλὸς προϊστάμενος».

Ταύτην συνώδευσε διὰ τῆς παρατιθεμένης ἐπιστολῆς του, ἡ ὁποία πλημμυρίζει ἀπὸ ὅλα τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου, πλαισιωμένα μὲ τὸν φωτοστέφανον τῆς μετριοφροσύνης.

'Η ἐπιστολή του ἔχει ὡς ἑξῆς :

'Αξιότιμε Κύριε Διοικητά,

Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σας καὶ προσεπάθησα ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας, ἀποστέλλων εἰς ὑμᾶς τὸ πρῶτον ἄρθρον ἐπὶ τοῦ θέματος, δι' ὃ ἐξεδηλώσατε ἐνδιαφέρον καὶ τὸ ὁποῖον θέλω συνεχίσει τακτικῶς.

Θεωρῶ ἰδιαιτέραν μου τιμὴν διότι μὲ συγκαταλέγετε μεταξὺ τῶν συνεργατῶν τοῦ ἐξαιρετικοῦ περιοδικοῦ τῆς ὑμετέρας Σχολῆς καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ ὅπως διδομένης μοι εὐκαιρίας γνωρίσω ὑμᾶς καὶ προσωπικῶς διὰ νὰ σᾶς συγχαρῶ διὰ τὴν λαμπρὰν ἔκδοσιν ταύτην καὶ τὴν ἀνωτέραν πνοὴν ἐξ ἧς αὕτη ἐμπνέεται.

Δεχθῆτε παρακαλῶ τὴν ἔκφρασιν τῆς βαθείας πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως

Δημήτριος Μαγκριώτης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελὶς

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Στὴ Ρόδο μὲ τοὺς δοκίμους Ὑπαστυνόμους, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστ. Δ/ντοῦ Α'. 3531

ΘΕΜΑΤΑ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ἀναμορφωτικὴ ἀγωγὴ ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ποινικοῦ Κώδικος ἔτους 1950, ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Σχολῶν Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια καὶ τέλος) 3557

ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

Πῶς νὰ διοικῇς ἢ πῶς θὰ γίνῃς καλὸς προϊστάμενος, ὑπὸ κ. Δημ. Μαγκριώτου, Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ Διδάκτορος τοῦ Δικαίου 3561

ΨΥΧΟΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Μετάθεσις τῶν αἰσθήσεων, ὑπὸ κ. Ἀγγέλου Τανάγρα, Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν..... 3563

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ μεταχείρισις τῶν ἀνθρωπίνων πτωμάτων, πρὸς διδακτικοὺς σκοπούς, ὑπὸ κ. Γρηγορίου Κάτσα, τ. Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς (συνέχεια καὶ τέλος).. 3565

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ἡ πλαστὴ ἱστορία, ὑπὸ κ. Ἀλεξ. Κροκίδη, Ἀστυνόμου Β'..... 3568

ΕΘΝΙΚΟΝ ΗΡΩΩΝ ΚΥΠΡΟΥ

Μιχαὴλ Καραολῆς καὶ Ἀνδρέας Δημητρίου 3570

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ὁ κρυφὸς τάφος τῶν ἡρώων μας Καραολῆ καὶ Δημητρίου 3571

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΔΟΚ. ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΟΣ

Σὰν μνημόσυνο..... 3572

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ..... 3575

Σημείωσις. Λόγῳ πληθώρας ὕλης, αἱ συνέχειαι τῶν μελετῶν: 1) Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, 2) Ἔγκλημα καὶ Ἀστυνομία καὶ 3) Ὁ κλασσικὸς ἀθλητισμὸς εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων, θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.